

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

aylık paldır kültür dergisi Ocak 2005 / 01 • No: 32 • Fiyatı: 2.750.000TL (KDV Dahil) 2.750

hayvan

İstanbul seni hapsetmiş, eski bir banda kaydet

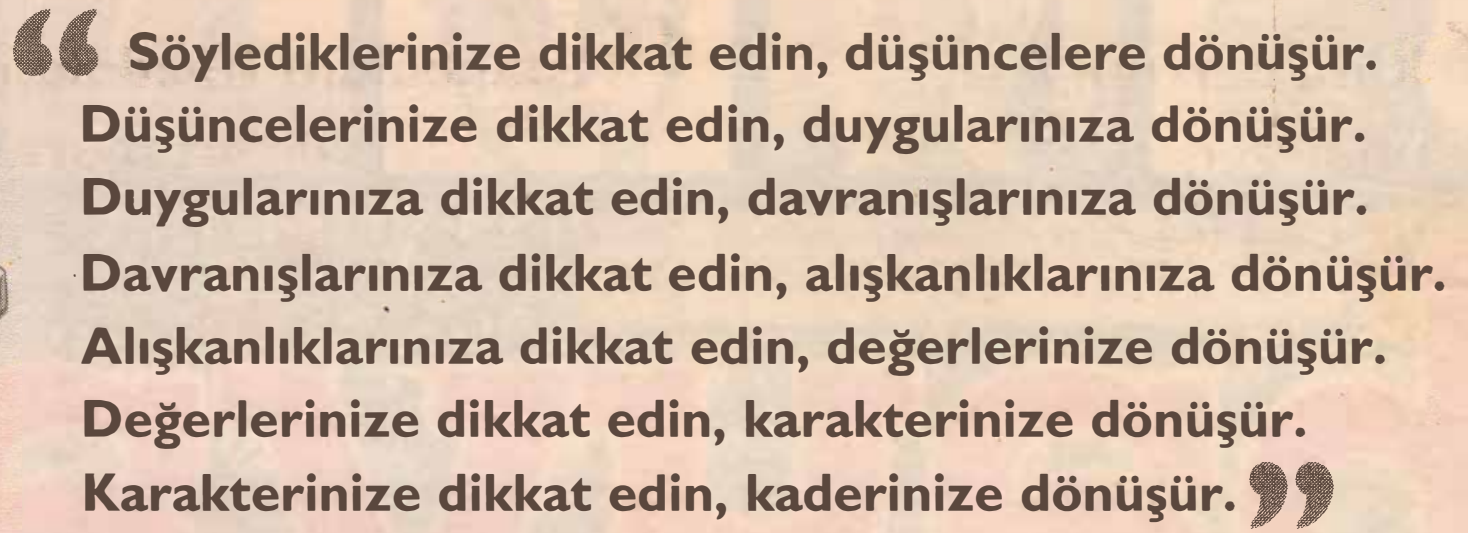

Latife Tekin İle Oruç Aruoba hayvan için buluştu

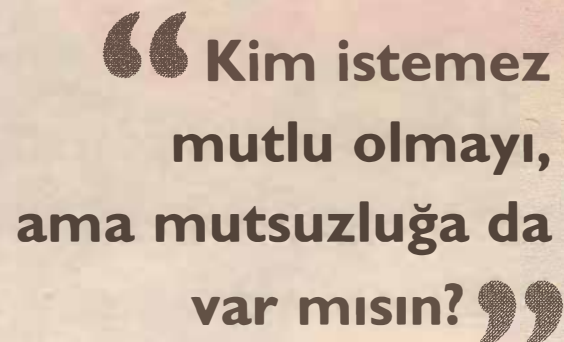
İneğin İçtiği Su, Süt Olur;

Yılanın İçtiği Su, Zehir Olur

**“ Kendi bahçesinde
dal olamayanın biri
girmiş bahçeme
ağaçlık taslıyor. ”**

A black and white composite sketch of a man's face. The man has a balding head with hair on the sides, a high forehead, and a serious expression. He has dark eyes, a straight nose, and a mustache. The sketch is rendered in a realistic style with shading to give it depth.

Avrupacı Geldii Haanuuuummm

'Abi, Avrupalı kızlar seksi açıdan acaip liberalmiş!' türünden yatakhane geyiklerine tanık olanlar, geyiğin hasını Paris, Londra ya da Frankfurt'ta gördüler.

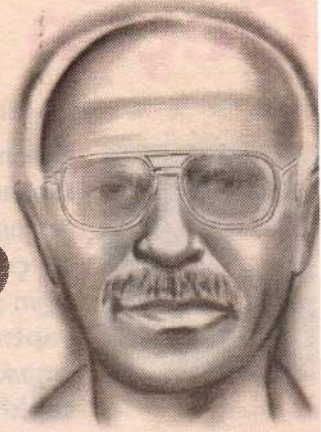
“Kimi dertten ier,
kimi needen,
ama ben ierim
ieden.”

NEYZEN TEVFİK

“İstanbulum Anadolium
sevdiğim toprak
Ne kadar yakınım sana
Ve ne kadar uzak”

ONAT KUTLAR

“Önümden yürüme, takip etmeyebilirim.
Arkamdan yürüme, liderlik etmeyebilirim.
Yanımdan yürü ve arkadaşım ol.”

ALBERT CAMUS

Portreler: Mehmet Duru

Avrupa ile bir de bu turizm camiasının yoğun teması vardı o zamanlar. Tek tek ya da grup halinde turistler gelirdi. ‘Ayasofya, Sultanahmet, Topkapı oradan da Çarşıya götürdüm, anut iyi çıktı!’. Üniversite mensupları binbir imza ve yüz bir atraksiyondan sonra uluslararası bir kongreye gidecek olsalar, Üniversite Senato’sunda bir saatlik tartışmalar.

Diplomat yeğeni olanlar da sorrarlardı: ‘25 sene oldu Avrupa’ya gitmeyeli, nasıl yeğen değişmiş mi Hamburg?’.

28 Çelebizade Mehmet Paşa, Osmanlı’nın Paris’e gönderdiği ilk sefirdir ve anılarını yazmıştır ki, Fransa’ya giden her Türkiyeli biraz da 29., 30., 31. ve 32. Çelebizade Mehmet Paşa hisseder kendini. Bizim 60’larda 70’lerde Avrupa hakkında beslediğimiz hissiyatı elin Avrupalısı 17. ve 18. yüzyılda bize karşı beslemiş. Comment peut-on être Perse? (Nasıl Fars olunur?) demiş mesela Montesquieu. Saraydan Kız Kaçırmalar, Türk Marşları da cabası. Edward Said kızmazın diye saftirik Oryantalistleri unuttuğum sanılmasın burada!

Hissiyat oklarının yolu yönü değişti 3-4 yüzyılda. Mesela bugün Rumelihisarı’nda **Edwards of Hisar** vardır da, Kensington’da **Ahmet of Kensington** yoktur, kebabçılarla dönercileri saymazsak. Bournemouth’daki en şık pub’ın adı ‘Turk’s Head’ (Tête de turc, değil) idi ve Barbaros kılıklı bir korsan kafası vardı logosunda.

Turgut Özal diye bir adam çıktı geldi Malatya’dan. Kapı kapı dolaşan pazarlamacılar gibi Levi’s ile Adidas’ı getirdi sundu bize. Viskilerle yabancı sigaralar da fabrika olarak geldi. Sağda solda bol bol döviz ve dolar resimleri peydah oldu. Ardından şampanyalar, Perrier maden suları. Le Monde hâlâ geç geliyordu. **Mustafa Reşit Paşa’nın torunu bile olamadı Özal**.

Bundan 15-20 sene evvel, bir gün Londra’da, gece saat 12 filan, Paki lokantası Han’dan çıkıp, bir grup arkadaşla eve doğru gidiyorum. Hafif sallanarak... Lüks semtlerin birinde yolun sağ tarafındaki binanın kapı hizasındaki plaketi okuyabildim: ‘**Büyük Türk Devlet Adamı Mustafa Reşit Paşa bu evde yaşamış-**

tır....’. Kırmızı şarapla çok iyi giden King Prawn Bhuna, Meat Tikka, Chicken Tikka ve Biryani’nin etkisinden olsa gerek, tüm tarihi tüylerim diken diken oldu. Avazım çıktığı kadar bağırdım: ‘**Mustafaaaa Mustafaaa! Gel burayaaaa! Hadi yarın gidiyoruz Saray’a!**’. O bina ve çevredeki yapıların ışıkları yandı, robe de chambre’lı adamlar, kadınlar pencere önüne çıktı. İngilizler hoşlanmaz bu tür aşırılıklardan. ‘Oh my God, he must be drunk!’ (Aman Allahım, herif sarhoş!), ‘What a strange language!’ (Ne garip bir lisan!). Bir-iki tanesi, efendice sus mus dedi, bazıları hakaret etti, hakaretlerini aynen iade ettiğimi daha sonra arkadaşlar söyledi. Birkaç dakika sonra da jirofarlı bir polis arabası geldi. Bir şey olmadı, yırtmışız arkadaşların diplomatik becerisi sayesinde.

Ben Saray deyince Topkapı ya da Dolmabahçe’yi kastetmiştim. Kimisi 2. Elizabeth’in Buckingham Sarayını anlamış. Ne işimiz var elin Saray’ında!

İşimiz Avrupa’da... 17 Aralık hayırlı olsun! H

Akşamsefası

Geçen Ay

SERAY ŞAHİNER

Eylem Yıldız - Oyuncu

Geçen ay hangi filmleri izlediniz? Motosiklet Günlüğü'ne gittim çok beğendim, Bridget Jones'in Günlüğü'nü de izledim, çok eğlenceliydi. **Bu ay okuduğunuz kitaplardan en çok hangisini beğendiniz?** Paul Auster'in Yanılsamalar'ını okudum, Auster çok sevdiğim bir yazardır, kitap da çok keyifli. **Geçen ayın en keyifli sohbetini kiminle yaptınız?** Devlet tiyatrolarından dramaturg arkadaşım Özcan Özer'le ilişkiler üzerine konuştuk. Gerçekten çok hoş bir sohbet oldu. **Geçen ay oyununuza gelen izleyici tepkileri nasıldı?** İstanbul Efendisi isimli oyunu oynadık, izleyiciler çok beğendi.

Nejat İşler - Oyuncu

Geçen ayın en önemli olayı neydi sizce? Fenerbahçe'nin galibiyet serisi. **Geçen ay TV'de gördüğünüz en saçma şey neydi?** Tribün terörü. **Geçen ay en keyif alarak yaptığınız şey neydi?** Kamuya ait bir yere "heavy metal" yazdım sprey boyayla. **Geçen ay sizi kızdıran bir olay yaşadınız mı?** 12 yaşında bir çocuk onlarca kurşunla öldürüldü. **Geçen ay sahafınızdaki kitap satışları nasıl gitti?** Güzel, daha güzel olacak. **Geçen ay Allah için ne yaptınız?** Hayatta kaldım.

Ayşenur Yazıcı - Haber spikeri

Geçen ay çıkan 'Makyajda Sihirbazlık Numaraları' isimli kitabınızdan bahseder misiniz? Bir baktım bütün kadınlar artist olmak istiyor, güzellikle kafayı bozmuşlar. Ekranlarda görüp beğendiğimiz ünlüleri makyajsız görünce tanıyamıyoruz, yüzlerine bakılmayacak durumdalar. Ben makyajla her şeyin halledilebileceğini biliyordum, bu kitabı yazdım. **Geçen ay kendiniz için ne yaptınız?** Birine iyilik yapıp kendimi mutlu ettim. **Geçen ay gerçekleşen bir hayaliniz var mı?** Evet, kitabım çıktı, çok para kazanacağım. **Geçen ay hayatınızı değiştiren bir şey oldu mu?** Evet, 2012'de dünyanın sonunun geleceğine inanıp sigortamı iptal ettirdim.

Murat Gülsoy - Yazar

Geçen ay çıkan son kitabınız 'Büyübozumu: Yaratıcı Yazarlık'la ilgili nasıl tepkiler aldınız? Bu alandaki öncü kitaplardan biri olduğu için olumlu tepkiler aldım. Bu kitabın roman ve öykü yazmak isteyenlere bir başucu kitabı olacağını umuyorum. **Geçen ayın en hazin olayı neydi sizce?** Azınlık Raporunun durumu! Ve de Kızıltepe'de yaşanan olay. **Bu ayın en mucizevi olayı neydi sizce?** Türkiye'de bir Modern Sanat Müzesi'nin açılması için herkesin seferber olması. Özellikle de AKP hükümetinin müze sürecinde oynadığı hızlandırıcı rol. H

Gün Boyunca En Çok Kullandığınız Laflar

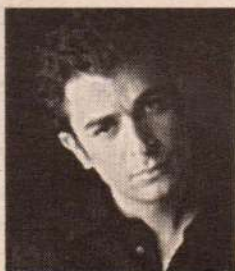
Erol Günaydın

"teşekkür ederim"
"eksik olmayın"
"sağ olun"
"iyiyim"
"çok incesiniz"

Ramize Erer

"bebeğim"
"yerim seni"
"yapma"

Burak Altay

"hadi canım sen de"
"bir çay içelim"
"çok uyukum var"
"prova kaçta?"

"neden olmasın?"
"garanti garantidir"
"eksik bilgiye hayır"
"canım"
"gerçekten"

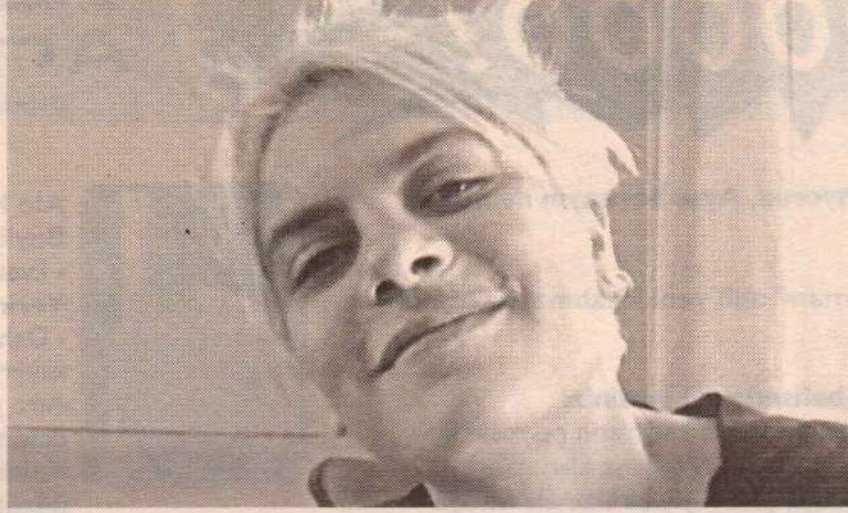
Ahmet Selçuk İlkan

Geçen Aydan Kalanlar

- 'Gelinim Olur musun?' Televizyon programının finali. Birinci olan Süheyla Hanım ve gelini Şale.
- Mardin Kızıltepe'de öldürülen 12 yaşındaki Uğur kaymaz.
- 17 Aralık'ta AB'nin Türkiye'ye müzakere tarihi vermesi.
- Geçirdiği kaza sonucu beyin ölümü gerçekleşen, bağışlanan organlarıyla 4 kişiye can veren tiyatro sanatçısı Eren Uluergüven.
- Hayatını AIDS'le mücadeleye adanmış söyleyen Nelson Mandela'nın AIDS olduğuna dair iddialar.
- Beykoz'daki evinde gözaltına alınan Cem Uzan.
- İnönü Stadı'nda bıçaklanarak öldürülen 16 yaşındaki Cihan Aktaş.
- İbrahim Tatlıses'e kendisini tehdit ettiği şikayetinden dolayı hapis cezası istemiyle dava açan Asena ve İbrahim Tatlıses'in inzivaya çekileceğini açıklaması.
- 5 yaşında çocuğun 23 günlük b beği öldürmesi ve taso yüzünden birbirini öldüren çocuklar.
- İnönü Stadı'nın adını 'ölüm stadı'ndan 'düğün stadı'na çıkarmak için sevgilisi Emine Türkcan'la, stadyumda evlenmeyi planladığını açıklayan hiperstar Mustafa Sandal.
- Dişçide yapılan morfin iğnesine alerjik reaksiyon gösteren, tansiyonu sıfıra düşen, doktor müdahalesi sayesinde ölümden dönen Mesut Yılmaz.
- Paris'te bir sokağa Leyla Zana adının verilmesi ve Kürt bildirgesi.
- Türkiye'nin FIFA'da 14. sıraya gerilemesi.
- Kanal D'de başlayan 'Size Anne Diyebilir miyim?' programının %38.20 izlenme oranıyla reyting rekoru kırması.
- YTL.
- Milli piyango'nun yılbaşında vereceği 15 milyon YTL.
- Litvanya sınır muhafızlarının, Litvanya ile komşu ülke Belarus arasında kazılmış 3 kilo metrelik votka boru hattı oluşturduğu ve votka kaçırdığının ortaya çıkması.
- Duvara Karşı'nın en iyi film dalında Avrupa Film Ödülü'nü kazanması.
- Büyü filminin galasında çıkan yangın.
- Murat Kılıç tarafından kaçırılıp 19 gün boyunca alıkonulan Zeynep Sağiroğlu.
- Şampiyonlar Ligi müsabakasında Manchester United'ı 3-0 yenen Fenerbahçe.
- Türkiye'ye gelen ve senaristi olduğu Geceyarısı Ekspresi'nin yarattığı yanlış anlaşılardan dolayı üzgün olduğunu belirten Oliver Stone.
- İstanbul Modern Sanat Müzesi'nin açılışı.
- Proje 4L Güncel Sanat Müzesi açılışı. H

Esin Özbek,
Penguen Dergisi'nin
sarı papatyası,
hayat hikayesini
gizli hislerini
hayvan'a anlattı.

Sabah Koşmuğu

Liseden bu yana sigara içiyorum, bırakmaya çalışıyorum, kulağımda çalan muhteşem metronom oyunlarına sahip müzik bile, hep 1972 model spor mustang olmak isteyen ama işte doğan görünümlü şahin model bünyemin koşarken ne kadar da tırtladığını söylüyor bana.

Yavaşlayıp yürümeye başlıyorum, hava soğuk, ağızımdan burnumdan, üstümden başından çıkan buhu, Beykoz'un köylerine doğru uzanan dev ağaçlıklı yolda kayboluyor.

Duruyorum, tütüyorum, bi an ortasında durduğum yol sanki beni bir sigara gibi içiyö gibi geliyor bana, koşarak oradan uzaklaşıyorum... Ağaçlıklı yolu bitirip dikenli böğürtlen çalılarının arasından kafasını çıkartmış ve alınının tam ortasında iki kurşun deliği olan Akbaba köyü tabelasını nedense çok seviyorum...

Ah işte bu, evlerin dışları, içlerindeki mutluluğu, mutsuzluğu veya her ne varsa işte onu yansıtmayı çok iyi bilirler... Yanından geçtiğim iki katlı yarı kâgir ahşap evin penceresindeki toprak saksıdaki menekşe çiçeği bile evin içindeki güzel muhabbet özleminin resmi gibi... Bacasından tüten dumanın yoğunluğu ve kokusu bu evde yaşayan pinponların hala maltepe sigarası içtiğini düşündürtüyo bana... Hemen solundaki beş katlı apartmanın üçüncü balkonundan sarkan halı, bol çocuklu bu aile apartmanının, en çocuklu kişilerinin üçüncü katta oturduğunu söylüyor bana. Halının renkleri çok sıkıcı, bildiğin bejli bordolu yolluk halı... Evin içinde bir yerde koridor olmalı, balkonun kapısının ve koridorun diğer ucundaki camın açık kalması sonucunda bu evde yaşayan çocuklar yazın sık sık hasta oluyo gibi geliyo bana...

Saat erken, zaten hiç iyi uyuyamadım ki... Çocukken büyük büyük annem uyumadan önce şahane Yugoslav masalları anlatırdı bana... Masalının sonundaysa illâ ki bir ayağımı yorganımın dışında bırakmamı isterdi... Çünkü eğlenceli uyku perileri, bir ayağı yorganın dışında uyuyan bir çocuk gördüklerinde dayanamayıp çocuğun ayağını gıdıklar, hem kendileri kıkır kıkır güler, hem de çocuklar bu kıkırtılar sayesinde şahane rüyalar görürlermiş...

Birkaç adam dükkanını açıyor, züccaciyeci bir kırtasiye ve bir bakkal... Bursa'da çok sevdiğim bir bakkal vardı, içi böyle her şeyle dolu, bu doluluktan dolayı hafif loş, büyük bir ahşap tezgahın kenarında cam kavanozların içinde olanca ihtişamları ve çekiciliğiyle duran rengarenk şekerler, sakızlar. Bu cam kavanozlardan sızan şahane şeker kokularına karışan çay, baharat ve yeni silinmiş yerin sabunlu kokusu, üst üste dizi dizi samanlı yumurtalar, yeşil boncuklu kapı süsü, camın hemen kenarındaki vızıtlı dolap ve dolabın içindeki her sabah tazecik gelen tepside yoğurt, dolabın üstündeki peynir kesme tahtası, pırıl pırıl kocaman bir bıçak, devamlı musiki çalan deri kaplı küçük radyo, şişe kolalar, kapının önünde itina ile dizilmiş kocaman şeftaliler ve şekerlemelerden şişip rahat ve tatlı bir uykuya daldığım ikili küçük koltuk, bu bordo koltuğun üstündeki gazeteler ve derin rüyalı uykularım, çocukluğumun en mutlu yaz tatilleri dedemin sahibi olduğu bu bakkalda geçti... Her gözümü açtığımda dedemin bakkalının yanındaki büyük avlulu evin verandasında, anneanemin güzel yastıklarının üzerinde bulmam... Ah bu Akbaba köyündeki küçük bakkal dedemin bakkalının minyatürü gibi... ya da ben mi büyüdüm ne!

Günaydın bakkal amca bi sigara alabilir miyim?! (sabah sporu şu dakika itibarıyla sonlandı n'api-im, biraz ilerdeki kır kahvesinde ne güzel tazecik sıcak çay da vardır şimdi...)

Kır kahvesinin kuzeye bakan penceresinden bu köyün büyük mezarlığı gözücüyo, kargaların bazıları mezar taşlarının üstüne konmuş, bazıları da gökyüzünde görünmez çemberler çiziyolar, sonra bu görünmez çemberler köydeki evlerden herhangi birinin üstüne düşüyor, ölücek insan böylece belirlenmiş oluyo, yoksa bu köyün adı neden Akbaba köyü olsun ki... di mi... (Ne biçim fantazi lan bu)

Süper bi sigara, taze demli bir çaydan sonra, kahveden ana yola çıkıyorum, tekstil atölyelerinde çalışan rengarenk kızlar var otobüs durağında, onlarla birlikte otobüse binıyorum, hava soğuk, otobüsün içi sıcak.

Otobüsten indiğimde aklımdaki tek düşünce şu oluyor, eğer annem henüz uyanmadıysa onun yanına usulcacık sokulup, kendisine sarılıp bir süre uyumak...

Nedense eve yaklaştıkça bu düşünce aklımdan uçup gidiveriyor, iki katlı minicik evimizin üst katındaki annemi rahat bırakıp, alt kata yöneliyorum, eve girer girmez kelim tito yemeği için miyklemeye başlıyor, ben de kendisinin ve benim kahvaltımı hazırladıktan sonra, televizyonu açıyorum, tırt bi kanalda tırt bi western filmi var, ilk duyduğum cümle şu oluyor... Frank'e söyle, ya bin dolarla gelir, ya da kadın ölür!

Sanırım bu pırıl pırıl sabah kafasını değerlendirmeliyim deyip, bu cümleye oturup akrostiş yazıyorum...

F arzet ki
R adyasyon aldın bünyeye
A dana'da bi
N ükleer santralde çalışırken
K adın ol
E rkek ol fark etmez ki

S onuçta sen yine de çok acayıptın
Ö ylece
Y ürüyüp geçtin yanımdan
L eylekler henüz gitmişken
E vimin bacasından

Y azın
A rdından

B aharı sızdırdın
İ liklerime yeniden
N evşehir'e gazlarken ben

D urmadım
O tostop yapmıyodun çünkü sen
L eziz Nevşehir sıcakta
A rka koltukta
R adyasyon
L evye ve
A raliksız ben

G ece gelirken Nevşehir'e
E n sevdiğim şarkıyla birlikte
L evye:
İ nmek istedi
R adyasyonla tartışıp

Y ürü dedim
A rkadaşa kim tutar seni

DA ha

K ocaeli'ne gidicem
A dana'yı özlerken ben
D urmadım yine
I slak yolda inadına gazladım
N iğde sınırından çıkarken ertesi gün

Ö ğleye doğru
L azımsın yine sen
Ü züm suyu içerken
R adyasyon ve ben (Leveye misin nesin)

Bu akrostişin saçmalığının keyfiyle bir sigara daha yakıyorum... Ben bu sabah koşularını hayatta bırakmam sonucuna varıyorum... Büyükannem'in mezarından, Dede'm'in yanaklarından öpüyorum... (Yaşasın cumartesi günleri)... H

ALO00000!

hayvan'dan Arıyoruz

Hazırlayan: SINAN SÜLÜN sinansln@yahoo.com

Ayşe Sarısayın
YORGUN ANILAR
ZAMANI

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Ayşe Sarısayın ile mi görüşüyoruz?

- Buyrun, benim.

'Yorgun Anılar Zamanı' adlı yeni kitabınız hayırlı olsun.

- Teşekkür ederim.

Biraz kitabınızdan bahsedebilir misiniz?

- Yorgun Anılar Zamanı genellikle kadınların çevresinde dolaşiyor. Anılar, iç konuşmalar, hesaplaşmalar... Kadını yalnızca iç dünyasıyla değil, çevresiyle birlikte ele almaya

çalıştım. Yazmak, biraz da anımsamak benim için. Bellek sürekli biriktiriyor, yeri/zamanı gelince, cömertçe sunuyor sakladıklarını.

Günümüzde öykünün durumunu nasıl buluyorsunuz?

- Son dönemde çok fazla kitap yayınlandığı, edebiyatın da tüketim kültürünün bir parçasına dönüştüğü konusunda tartışmalar var. Bu saptamalara katılmakla birlikte, öykücülüğümüzün son yıllarda yeniden canlandığını düşünüyorum. Sürekli yeni isimler ekleniyor öykücülere. Ben de bunlardan biriyim, "Edebiyat ortamı değişmeseydi yazmaya ya da yayınlamaya cesaret edebilir miydim?" diye sorduğum da oluyor kendime! Ancak belirleyici, yine "zaman" olacak sanırım.

İleriye yönelik projeleriniz var mı?

- Öyküye devam, zaten anlık çağrışımlar öyküye yönlendiriyor beni. Bir süredir çeviri de yapıyorum. Babam Behçet Necatigil'e ilişkin anı kitabım "Çok Şey Yarım Hâlâ"dan bu yana istediğim, ancak bir türlü başlayamadığım bir çalışma var: Başka bir şair için biyografi yazmak. Bir de 2006 yılı için (Necatigil'in 90. doğum yıldönümü), "Necatigil Hakkında Yazılanlar" konulu bir derleme yapmayı düşünüyoruz, ahlamlarla birlikte.

Teşekkür ederiz, kolay gelsin.

- İlginize teşekkür ederim. Yeni kitaplarda buluşmak üzere...

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Vatan Kitap mı?

- Buyrun, ben Buket Aşçı.

Vatan Kitap ne zamandır yayın hayatında?

- Yedi aydır. Her ayın ikinci çarşambası çıkıyor ama kitap fuarları olduğu zamanlarda iki defa çıkardığımız oluyor.

Okurların ilgisi nasıl?

- Çok iyi. Birçok olumlu eleştiri alıyoruz. Hatta bazen, "Ben de sizinle çalışabilir miyim" gibi istekler de geliyor.

Bir araştırmaya göre memleketimizde düzenli kitap, dergi okuyan insan sayısı yedi bin civarıymış.

Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?

- Şüphesiz sadece belli bir kesim okuyor. Zaten kitabın herkesin evine de girmesini beklemek gerekmiyor. Önümüzdeki senelerde bu sayının daha da artacağını düşünüyorum. Çok iyi yazarlar ve yeni bir okur kitlesi çıkabilir. Örneğin son dönemlerde fantastik ve bilimkurgu romanlarında bir artış yaşanıyor. Çünkü insanlar artık yaşadıkları dünyadan başka dünyalar ve farklı yaşam şekilleri arıyorlar kendilerine.

Teşekkür ederiz, iyi çalışmalar.

- Ben teşekkür ederim, size de iyi çalışmalar.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Taksim Gazete Bayii mi?

- Evet ben, Sabahattin Yusuf Gültekin.

Yerinizden kaldırılacakmışsınız...

- Daha önce çevre düzenlemesi nedeniyle kaldırmışlardı. Sonra yeni bir yer verildi bize. Ama gene kaldırılma durumumuz devam ediyor.

Kaldırılırsanız nasıl geçinmeyi düşünüyorsunuz?

- Bundan sonra kimse bana iş vermez diye düşünüyorum. Bu iş bugün kalkarsa yarın açız. Yabancı gazete satıyoruz, yerli gazete satıyoruz, insanların ihtiyacını karşılıyoruz. Bizim işimiz çok hizmet isteyen bir iş. Mesela sen gazetecisin, haber topluyorsun ya da masa başında haber yazıyorsun ama haberi satan biziz. Yükümüz ağır ama sahip çıkan yok. İnan her gece korkarak yatıyorum. Acaba yarın ne duyacağım, yerim değişecek mi, burası kaldırılacak mı? Yarınlarımız yok ve güvenebileceğimiz bir kurum da yok. Mesela şimdi Kültür A.Ş.'ye bağlıyız. O da Büyükşehir Belediyesi'nin bir birimidir. İki üç senedir onlarla birlikteyiz. Bir şey olursa, belediyenin birimi olduğu için bize sahip çıkarlar dedik. Son durumda kalkma olayımız oldu, sahip çıkmadılar yani. **İnşallah kaldıramazlar.**

- İnşallah.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Kara Kutu mu?

- Kara Kutu. Tabii Kara Kutu. Kara Kutu.

Biraz fanzininizden bahsetseniz...

- İnsanlarla bir araya gelmek, edebiyat konuşmak, laf sokulması gereken kişilere ve yerlere laf sokmak, bilgilenmek, şenlenmek ve güzelleşmek için böylesi bir fanzin çıkarmaya karar verdik.

İsmin hikayesini de anlatsanız...

- Bir gün İstanbul Üniversitesi'nin bahçesinde oturuyorduk. İsim konusunda önce bir hayli

saçmaladık. Ama sonra biri "Kara Kutu olsun" dedi. Biz de "Tamam! İşte aradığımız bu" diye kucaklaştık.

Kim olduğunuzu da bi söyleseniz...

- İ.Ü. İletişim Fakültesi ve M.S.Ü. Fen-Edebiyat Fakültesi'nde okuyan bir grup kendini bilmeziz.

Yazı gönderme olayını bi de tarif etseniz...

- Yazı göndermek isteyen arkadaşlar yazılarını, "yazi_gonderecem@yahoo.com" ve "kk_fanzin@hotmail.com" adreslerine gönderebilirler.

Süpersiniz derim size.

- Sağ olun, siz bizden de süpersiniz.

Bize Gelenler

İlhan Berk
Kitabı:
Proje:
Ahmet Kot

Kültür ve
Turizm
Bakanlığı

Umut
Karikatürleri
Gökhan
Yurdunmal
Sabri Nay

Umut
Çocukları
Derneği

Futbolun
Beceriksizleri
Ansiklopedisi
Christian
Eichler

İthaki
Yayınları

Ortaçağda
İslam ve
Seyahat
Houari
Touati

YKY

Kağıt Kafe
Laurell K.
Hamilton

Artemis
Yayınevi

Seni
Seviyorum
Gülriz
Sururi

Doğan
Kitap

Akşamsetası

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Çankırı Emniyet Müdürü şair Vadi Çiçekli ile mi görüşüyoruz?

- Buyrun.

Yeni şiir kitabınız 'Rüzgarın Getirdikleri' hayırlı olsun.

- Sağolun... Rüzgarın Getirdikleri dördüncü kitabım. On bir kısa şiir ve kitabın ismini taşıyan 'Rüzgarın Getirdikleri' isminde kırk üç sayfalık şiirimden oluşuyor.

Şiir kitapları çok satmıyor...

- Evet böyle bir şey var. Belki ileride şiir kitapları da daha fazla satacaktır, insanların ilgisi artacaktır. Ama insan var olduğu sürece şiirin bitmeyeceğini ve varlığını sürdüreceğini düşünüyorum.

İşiniz şiirlerinizi besliyor mu?

- Tabii. Çünkü şiir şairin yaşamından beslenir. İşimden dolayı sürekli suçlularla birlikteyim. Her birinin farklı bir hayat hikayesi ve farklı bir yaşam tarzı var. Bu insanların bize bakış açısından tutun da birçok konuda gözlemlerim, yaşadıklarım şiirlerime giriyor.

İşlerinizin arasında şiire nasıl zaman ayırıyorsunuz?

- Şiir yazmamın dışında bir de resimle uğraşıyorum ama şiir resim gibi değil. Bunun için ekstra bir zaman yaratmıyorum. Çünkü yaşamımın her alanında şiir var. Gördüğüm veya yaşadığım herhangi bir şey bir dizeye dönüşebiliyor benim için.

Teşekkür ederiz, iyi çalışmalar.

- Ben teşekkür ederim, hepinize iyi çalışmalar.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Gam Müzik mi?

- Evet, ben Ömer Ovacık.

Gam Müzik ne zaman ve kim tarafından kuruldu?

- 2000 yılında Ahmet Kaya'nın eşi Gülten Kaya tarafından kuruldu.

Neler yapıyorsunuz?

- Şimdiye kadar Ahmet Kaya ile ilgili üç albüm ve üç kitap çıkardık. İlk "Hoşçakalın Gözüm" albümü, ikincisi tribute albüm "Dinle Sevgili Ülkem. Üçüncüsü de geçen yıl çıkardığımız "Biraz da Sen Ağla". Yayın alanında ise Ferzende Kaya'nın yazdığı "Başım Belada" isimli kitabın yayın haklarını devralıp, tekrar gözden geçirip, yeni önsözlerle Türkçe ve Kürtçe yayınladık. Son olarak da geçen ay Ahmet Kaya'nın ilk dört albümündeki şarkılarından oluşan 'Ahmet Kaya Nota Kitabı'nı yayınladık.

Ahmet Kaya Nota Kitabı'nı çıkarmanızın amacı neydi?

- Öncelikli amacımız şarkıların notaların yazılı olarak da tarihe kalması. Ahmet Kaya dinleyicilerinin (özellikle genç kuşağın) ısrarlı talepleri vardı. Bu şarkıları notalarıyla çalmak ve öğrenmek istedikleri için ve discografi içinde iki yüze yakın Ahmet Kaya bestesi olduğu için, her dört albüm için bir kitap olarak tasarladık bu seriyi. Bu kitapta bağlama ve gitar için yazılmış akorların yanı sıra, şarkı sözleri, hiç yayınlanmamış resimler ve şarkılarla ilgili küçük anekdotlar da var.

Başka ne tür projeler olacak?

- GAM olarak bir çok projemiz var tabii. Bunları belirli periyotlarla Ahmet Kaya sevenleri ile buluşturacağız. Sıradaki ilk çalışma için Gülten hanım Şu anda stüdyoya girmiş durumda. Hayvan okurları için bu sürprizle ilgili bir ipucu verebiliriz: Bu Ahmet Kaya için yapılan ilk görsel çalışma olacak! **Ekleme istedikleriniz...**

- GAM ekibi olarak başarı dileklerimiz ve teşekkürlerimizle, tüm ekibi ve okurları dostça selamlıyoruz.

Necatigil Şiir Ödülü

1979 yılında yitirdiğimiz şair Behçet Necatigil anısına ailesi tarafından konulan NECATİGİL ŞİİR ÖDÜLÜ, şairin doğum günü olan 16 Nisan 2005 tarihinde açıklanacak ve 27 Nisan günü, ölümünün 25. yılı dolayısıyla Bilkent Üniversitesi tarafından düzenlenecek etkinlik kapsamında verilecektir.

Ödüle, Mart 2004 ile Şubat 2005 tarihleri arasında yayımlanan şiir kitapları aday olabilir.

Seçiciler kurulu;

Fusun Akatlı,
Prof. Cevat Çapan,
Mehmet H. Doğan,
Haydar Ergülen,
Doğan Hızlan,
Hilmi Yavuz ve
Prof. Tahsin Yücel'den oluşmaktadır.

Katılmak isteyen adayların 15 Mart 2005 tarihine kadar sekiz adet kitabı, kısa özgeçmişleri, telefon numaraları ve adresleri ile birlikte,

"Necatigil Şiir Ödülü Seçiciler Kurulu Sekreterliği, P.K. 109, 34349 Beşiktaş – İstanbul" adresine göndermeleri gerekmektedir. Ödül tutarı, 1,5 milyar TL olarak belirlenmiştir.

**Bilgi için: (0212) 287 21 36
Telefaks: (0212) 287 21 37**

İyi günler Alo Hayvan'dan arıyoruz, Siyahî dergisi mi?

- Evet, ben Süreyya Evren.

Dergi fikri nasıl ortaya çıktı?

- 97-98'de Karaşın ile başlayıp, 2000-2002 arasında Varlık dergisinde devam eden, www.postanarkist.net web sitesiyle bugüne kadar taşınan bir postanarkist düşünüş sürecinin son uğraşı oldu Siyahî. Bu yüzden uzun erimli bir dergi olma hedefini de içinde taşıyor. Teorik bir düzlemle değil, sanatla,

gündelik hayatla, sokaktan seslerle kurulmuş bir dergi. İkinci sayımızda da aynı geniş çerçeveyi sürdürdük. Kafka'nın Prag'ına yolculuk, siyasi nümayiş (gösteri) kültürümüzü ele alan bir yazı ve söyleşi, Le Haine (Protesto) filmini yürüyerek okumak, direniş odağı olarak dilin incelenmesi, Diyarbakır'da Malatya'da muhalif alternatif sanat oluşumları, Zizek'in siyasi duruşu, Deleuzecü plakçıyla söyleşi, Mardin'den Kızıltepe kamyon şöförleri yazısı ve daha birçok konu var. Çok sıcak tepkiler aldık, teşvik edici daha çok çalışmaya yönlendirici bir sürü güzel söz geldi. Tabii eleştiriler de oldu, öneriler de. Sahiplenilmesi, insanları direk katkı yapmaya yönlendirmesi en güzeli.

Ekleme istedikleriniz?

- Özgürlükçü yaklaşımları felsefe-sanat-siyaset ve sokak arasında dokuyarak geliştirmek, kurmak ve hayatı okumanın başka yollarının da olabileceğini araştırmak isteyen herkes için bu dergi çıkıyor. Siyaseti gündelik hayatın içine sokmak kadar gündelik hayatın somutluğundan kopmayan bir siyaset ve teori geliştirmek, bunu benzer kaygıları olan insanlarla buluşarak sürdürmek istiyoruz.

İyi yayınlar.

- Sağ olun, size de.

Feriştah'ın
fantezileri
Yılmaz
Erdoğan

Sel
Yayıncılık

Asıl Adı Atıye
Naşide
Gökbudak

Nokta
Kitap

Meyve
Ağacından
Hikayeler
Tijen
İnaltong

İletişim
Yayınları

Meryem'in
babası
Veli Bey
Amca
geldi. Çay içip
sohbet ettik.

hayvan hazırlanırken
Penguenci kardeşler
de harıl harıl bir
şeyler yapıyorlardı.
Biz de yardım ettik.
Sürpriz olduğu için
açıklayamıyoruz.

**İşte İbo'nun ayağını
bastığı toprak:
Dağ ve zindan...
İşte direncin karşısında
zalimin çaresiz kalışı...
Ve işkenceye karşı
direnişiyle efsaneleşen
bir hayat...**

Nihat Behram'ın, efsaneleşen unutulmaz kitabı **"Ser Verip Sır Vermeyen Bir Yiğit"** uzun yasaklı yıllarından sonra yine okuruyla buluşuyor. Behram, bu belgesel anlatısında, halka bağlılık ve inancın karşısında işkencenin gücünü yitirini seslendiriyor. İlk yazıldığı 1976'dan bu yana geçen ve beraatle sonuçlanan yasaklı sürecinin, yasaklara karşı mücadelesinin öyküsü ve albümle genişletilen bu yapıtında Behram 12 Mart Dönemi'ndeki ölümüne direnişiyle efsaneleşen İbrahim Kaypakkaya'yı anlatırken, bir döneme de ışık tutuyor.

Altmışlı yıllardan başlayan kültür, demokrasi ve özgürlük mücadelesine, resmi tarih dışında bir perspektif arayanlara, bu süreci devrimci bir aydın ruhuyla solumuş olan Behram'ın ürünleri önemli bir kaynaktır.

EVEREST

Geçtiğimiz ay YKY tarafından yayınlanan **Uzun, İnce Yolcular** adlı kitabında Sahaf Vahan Usta'dan Aktedron Fikret'e, Hayalet Oğuz'dan karikatürist Zeki Beyner'e kadar tam otuz yedi farklı portreyi yazan **Ümit Bayazoğlu**'ndan biz de hayvan için kendi portresini kaleme almasını istedik.

Uzun İnce Bir Yolcu

ÜMİT BAYAZOĞLU

Mesleğe on üç yaşımdayken bir kasaba matbaasında başladım. Artık her yıl yaz tatilinde gazeteciydim. Henüz işin başında bir unvanım bile olmuştum: **"Düğün Davetiye-leri ve Kartvizit Editörü"**! Ancak bu uçmayan, uçurmayan sıkıcı bir işti. Patrona çay söylemek, Spor-Toto kolonlarını yatırmak, dükkanın önünü sulamak, pazarda yengeye file taşımak bana kartvizit basmaktan daha heyecan verici geliyordu.

Hele hele onunla pazara çıkmak! Çünkü patronun eşi tam bir femme fatale'di. Sanki eteğinin altında iki tane basketbol topu saklardı. O zamanlar bir gazetecinin sevgilisi işte tam böyle olmalı diye düşünürdüm. Ki gençliğim onun peşinde koşarak geçti.

Gazetemiz sadece bir yapraktı. Patron, arka yüzü silme ilan olan bu paçavranın ön yüzünü adliyeden, belediyeden haberlerle tek başına dolduruyor, baş makaleyi de (Jack Nicholson'a benzeyen) alkolik bir avukata yazdırıyordu.

Ona imrenirdim, onun makalesi olmazsa gazete çıkmazdı. Elinden yazıyı almak, demek, Ümit Bayazoğlu'nun imzasıyla çıkmıştı. Her

benim işimdi. Yazılarını çoğu zaman meyhanede yazardı veya parkta, havuz başındaki çınarın altında. İlham perisini beklerken siğara paketinin arkasına anlaşılmaz resimler çizerdi. Affedersiniz baldızına âşıktı. Mektuplarını taşırdım, yasak ilişkileri kısa zamanda ayyuka çıkmıştı. Sarhoş avukatın üzerine çok gidilmiş olmalı ki, bir gün kasabanın meydanında bir elinde şişe olduğu halde, herkese avaz avaz bağırarak acı bir nutuk çekmişti.

Yazarken onu izlerdim, sanki başka bir yaratığa dönüşürdü, başkalarından "başka" bir insan olurdu! Kalem eline alınca yüzünü güzel bir hüznü kaplardı. Gözleri öyle bir âleme dalar giderdi ki, bir süre kaybolup geri döndüğünde ıslak olurdu. Daha o zamanlarda **"erdemın bedelinin acı olduğunu"** sezmiştim.

"Davetiye ve Kartvizit Editörlüğü" sıfatı üstümde kalmak şartıyla artık muhabirliğe de başlamıştım. İlk manşetimi 15 yaşında attım: **"Makam arabasıyla devri saltanat!"** Ama haberim patronun imzasıyla çıkmıştı. Her

kasabada olduğu gibi bizim kasabada da makam arabasını özel arabası gibi kullanan bir veteriner vardı (Oğlu sınıf arkadaşım, İngilizcesi mükemmel gıcığın tekiydi).

Gerçi patron ilk manşetimin üstüne konmuştu ama bunun bedelini çok ağır ödedi: Zorba veteriner onu kasabanın ortalık yerinde, hem de piyasa vakti resmi tabancasıyla bacaklarından vurdu.

Geçmiş olsun ziyaretine gittiğimdeyse, patronla veterineri birbirine fıkra anlatırlarken buldum. Bu olayın ertesi veteriner ödüllendirilir gibi daha iyi bir yere tayin edildi. Patron da heriften ciddi para koparmış olmalı ki, haberi tekzip etti. Ben de yalancı oldum. Bunun üstüne evde yediğim papara da daniskası.

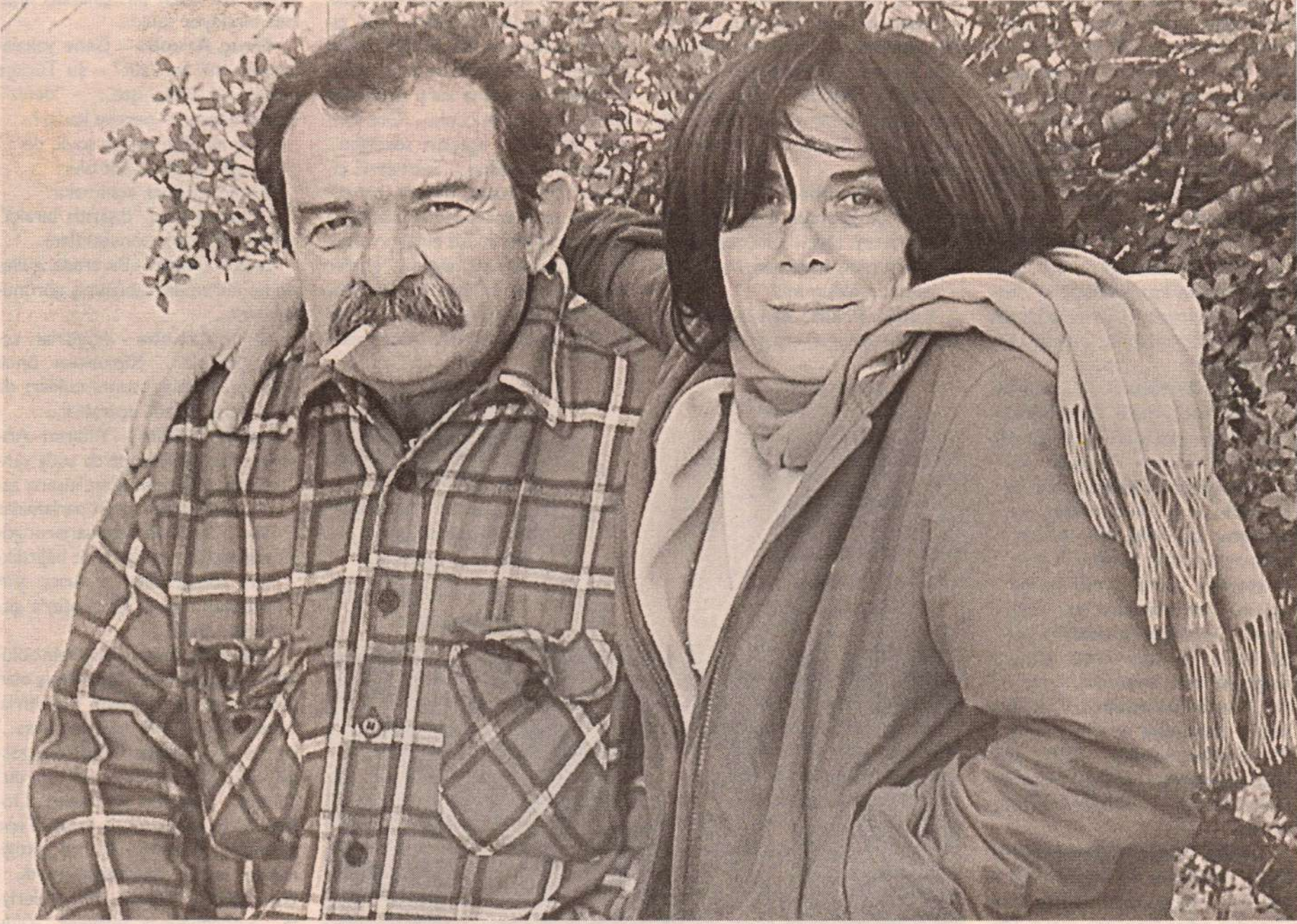
Hayatımda karşılaştığım ilk sosyal çelişki buydu ve işte o gün (ki, yağmur yağıyordu) ben solcu olmaya karar verdim.

O gün hem çok sevinmiş, hem çok üzülmüş, hem de çok korkmuştum. Öyle çok korkmuştum ki, bir daha meslek hayatım boyunca hiç manşet olamadım. H

Foto: Şahan Nuhoglu/Express-Roll

Beyoğlu'nda, Galatasaray Lisesi'nin yanındaki sokakta, 40 yıldır kaldırım sahafıgı yapan Yozgat - Sorgunlu Vahan Bey ile Ümit Yaşar Bayazitoğlu.

İneğin İçtiği Su, Süt Olur; Yılanın İçtiği Su, Zehir Olur

“...İkimiz her gün konuşuyoruz aslında, akşam yemeğimizi hazırlarken, kesik kesik mırıldanıyoruz: Ben arada coşuyorum ama o hep sakin, acelesizdir...

Bahçe arkadaşınız Oruç’la biz, burada, Gümüşlük Akademisi’nde...

Onun kulübesiyle benim evimin arasında üç dört meşe, bir nar ağacı, dört servi...

... Çınarlarımız da var, ama genç hepsi; öyle, bilgece konuşacak yaşta sayılmazlar.

Unutma Bahçesi’nin basılacağı sıralarda, Oruç, boş bir deftere sorular yazmaya başlamıştı, romanımla ilgili, ben de cevaplıyordum sorularını, yazarak, bir o, bir ben...

Sonra, galiba Akademiye gelip gidenler oldu, yazışmaya ara verdik.

Doğançay’ın Çınarları yayımlandı o günlerde... İkimizin de İstanbul’da olması gerekiyordu, Unutma Bahçesi’yle ilgili söyleşimiz yarım kaldı, defterde... Altı çizili kimi sözler, işaretler...

Bu defa ben Oruç’la bir söyleşi yapmak istedim, Gümüşlük’e döndükten sonra,

Doğançay’ın Çınarları’nı okurken...

Yazdıklarımızla, mırıldandıklarımızı birleştirip hayvan’a verelim, dedik, en iyisi bu olur...

Gümüşlük’ten sevgiler...

Mutlu yeni yıllar, hepinize...

Latife Tekin - Kitabın sonuna koyduğun açıklamada; "Doğançay'ın Çınarları'nı ilk kez 19 Haziran 1996'da gördüm- istasyondan yavaşlayarak geçen trenin içinden", diyorsun, "sağ tarafta, Doğu'ya doğru; güneş, solumda, yamaç ardına epey devrilmişken. Hemen kavradım; pek de anlamlandıramadım..."

Durup baktım bu söylediğine; "Anlamlandıramadığın" bir şeyi, nasıl "hemen kavrayabildiğini" merak ettim, çınarların şiirini yazacağını mı sezmiştin o an, bundan öte bir şey mi?

Oruç Aruoba - "Kavramak" ile "anlamak", hele "anlamlandırmak", çok farklı işler: Bir düşün: Biri sana kızmış- "hemen kavrar"sın; yüzünün ifadesinden, bir lâfından- ama "anla"mazsın, ne olmuştur da- hele, niye, neden, niçin öyle olmuş; ancak çok sonra olayları, olanları yerli yerine koyup, "anlamlandırır"sın, olup biteni. Doğançay'da çınarları gördüğümde de öyle oldu: gözüme çarptılar, tam anlamıyla; ama, ne, niye, neydi- anlamadım... Öyle "şiir yazılır" falan diye de düşünmedim: Oradaydılar, vardılar... Daha doğrusu araya giren bir şey, o yazılabilirliğe yol açtı- o zaman anlamlandırdım.

Latife Tekin - Şiirini okurken, başta, çınarların ulu bilgeler, ölü filozoflar olabileceğini düşündüm. Çınarlar adına konuşan çınar, Herakleitos'un sözlerini anımsatan dizeler söylüyordu: "Hani bizden biri demiş/Her gün yenidir diye"... Sonra aklıma geldi, "bizden biri" diyen sen olabilirdin... Sen misin, konuşan çınar?

Oruç Aruoba - Herakleitos- evet: Bak, sorunda "ulu" ve "ölü" sözcükleri yanyana gelmiş- amaçlamış mıydın bunu?

Latife Tekin - Amaçlamıştım, evet... Su ve süt sözcüklerine de gelecek sıra... Sence ölü, ulu'dan mı dönüştü?

Oruç Aruoba - "Konuşan çınar" Herakleitos da olabilirdi- ben değilim, o da değil; ama, "her gün yenidir" diyen o...

Latife Tekin - Hemen kavradım bu söylediğini, ama anlamam zaman alacak, anlamlandırmak için de biraz beklemem gerekecek; araya bir şey girecek önce... Sıralama böyle diyorsun... Kendi sözlerimize "bizim deme serbestliğimiz var", ama onlar bize ait olmayabiliyor...

Oruç Aruoba - Metinde "ben" in, -benim; yazarın -kim oldu-

ğu belli, italik ve içerlek dizelerde konuşan o- 'asıl' konuşan, birçok kişi olabilirdi. - Homeros, Augustinus, Erasmus- daha sayayım mı?...

Latife Tekin - Bu çınarlar hem ağaç, hem değil, hem ölü, hem canlı. Şiirdeki hem sensin, hem değil...

Oruç Aruoba - Köşeye sıkıştırmaya çalışıyorsun beni - Pekâlâ: çınarlar hem ağaç, hem değil; hem ölü, hem canlı; hem ben, hem değil - memnun oldun mu?

Latife Tekin - Ben sadece, çınarlara duyduğun sevginin şiiri mi

bu, onu anlamaya çalışıyorum, yoksa, kendi sözünü söylemek için, çınarları bahane mi ediyorsun... İnsan hep bunu yapar ya, öyle bir kuşkuyla soruyorum, sana karşı çınarların tarafını tutacağım çünkü... Öte yandan, biliyorum, ağaçları sevdiğini... Bahçıvan ruhlusun... Sebzeleri, çiçekleri seviyorsun. Burada bir gül bahçen var, her ne kadar, İstanbul'a gittiğinde güllerini biz suluyor olsak da... Yinelenen su imgesi, "bunlar olsa olsa çınardır" diye düşündürüyor, "biz deniz diyemeyiz" diyorlar, süt onlara yabancı... Ama çınar-

lardan söz eden şiir, çınarları dışarıda bırakıyor sanki...

Oruç Aruoba - Gene yakalamışsın: "su" ve "süt" - şu Türkçe müthiş bir dildir, işte... - "deniz" i de bulmuşsun - nereye kadar?...

Eskil bir Zen deyişi; şöyle der: "İneğin içtiği su, süt olur; yılanın içtiği su, zehir olur."

-çınarları nasıl "dışarıda bırak" bilirim ki- onlar, konuşan(lar)...

Latife Tekin - Bu arada, güllerin ne durumda, canlanmış görünüyordular...

Oruç Aruoba - Açıyorlar, açmak üzereler... Kıpırmızı öncü dallarını verdiler, tomurcukları da belirmeye başladı, açacaklar...

Latife Tekin - Yıldırım Arıcı'nın fotoğraflarında da suda yansılan ışığı anımsatan, insana zamansızlık hissi veren parlamalar var... Özellikle de çınarların görünmediği, gölgeleriyle belirdikleri fotoğraflarda... Arıcı, şiiri okumuş muydu Doğançay'a gitmeden önce?

Oruç Aruoba - Belki bir bölümü- o güne dek yazılabilmiş olan kadarını; ama, konuştuk Yıldırım'la; zaten öğrencimdir (ne demekse...) şu; ne amaçladığını biliyordu; gördü, çekti. Hepsi de, 'cuk oturdu.' "Gölge" diyorsun ya -orada, Doğançay'da, güneş çabuk batar- Tepe ardından, gidiverir. Biz de gittiğimizde, zaten öğleden sonraydı, - çok çabaladı Yıldırım merccekleriyle... - gördüğün o "gölgeler", Yıldırım'ın güneşin batışını geciktirmeye çalışmasının ürünüdür.

Latife Tekin - Çınarlar konuşuyorlar, evet... Kendi varoluş hallerinden söz ediyorlar, ama... Benim düşündüğüm, bütün öteki canlılarla ilişkilerimizde kendimizi merkeze koyuyoruz ya... Doğaya da, "Benim gördüğüm ağaç, benim sırtımı yasladığım kaya" diye bakıyoruz...

Oruç Aruoba - Dediğin doğru, ama Doğançay'ın Çınarları bunu konuşmak için uygun değil... 'Pastoral' bir şey değil bu metin. Dikkatli okur, "Çınar konuşuyor- çınarlar konuşmazlar; demek burada bir numara var" diyecektir. O zaman eğretilmeleri anlamlandıracaktır.

Latife Tekin - Ölümü ve hayatı konuşuyor çınarlar çünkü... Senin de sözünü etmek istediğin bu ağırlıklı olarak... İnsanın ağaçlara ne yapıp ettiği değil. Tabii, burada kafa karıştırıcı olan, bunu konuşmak için çınarları seçmiş olman... Daha doğrusu, onlar seni

**Çınarlar
hem ağaç,
hem değil;
hem ölü,
hem canlı;
hem ben,
hem değil.**

**İlişkilerimizde
kendimizi merkeze
koyuyoruz ya...
Doğaya da "Benim
gördüğüm ağaç,
benim sırtımı
yasladığım kaya" diye
bakıyoruz.**

seçmişler demek lazım...

Oruç Aruoba - Evet, öyle oldu- dediğin gibi, gözüme çarptılar. Bir şeyler söylüyorlardı bana.

Latife Tekin - Merak ediyorum, şiir orada duruyor mu hâlâ? Sonra, bir daha Doğançay'a gittin mi hiç?

Oruç Aruoba - Tabii - oradalar hep, "binyıllar boyu" - ben de bir kez daha - gitmedim; ama - geçtim, aralarından, içlerinden - tam zamanı, 18 kasım 2004, saat 15.55... Yaprakları sararmıştı - Ne zaman bir daha gideyim, bilemem...

Latife Tekin - Yalın olduğu halde şiir, bir solukta okunamıyor. Hissettiği döngüsel zaman algısı insanda bir çeşit ümitsizlik yaratıyor. Çınarlar ve şairler, "Her zaman geçmişte de böyle konuştuk, gelecekte de böyle konuşacağız" dercesine...

Oruç Aruoba - "Ümitsizlik" - "umutluluk" olanaklı bir okuma ek-seni -

Latife Tekin - Çınarlar üstlerine yıldırım düşecek diye hep korkar mı gerçekten?

Oruç Aruoba - Hayır, korkmazlar; ama, bilirler, beklerler. Çocukluğumda bir deli kavak vardı, bir çayırın ucunda, dar bir koyağın başında. Her yıl bir yıldırım düşerdi üstüne; o da koca dallarından birini feda ederdi.

Latife Tekin - Şairler sözcük-

leri boşlukta atıp tutuyorlar, bir ışıltı, bir göz kamaşması... İmgeler ve metaforlar günlük dile çevrildiğinde atlı araba, bal kabağına dönüşüyor...

Oruç Aruoba - Okur söz konusu olduğunda böyle bir tehlike hep var...

Latife Tekin - Eskiden, yaptığın kendisine bak, şair ve romancının kendine boşverebilirsin, yaptığın ortada nasıl olsa, denirdi.

Terziyiz hepimiz. Geçmişle gelecek arasında durmuş, kendimize anılar biçiyoruz, ışıksı bir makasımız var, unutmak...

Oruç Aruoba - Okur şiiri, romanı eline alıp "Şimdi, hemen bir şey söyle bana..." diyor... Birçok şeyi kendisinin kurması gerektiğini düşünmüyor.

Latife Tekin - Böyle bir aciliyet içinde... Şiiri, romanı çarşıdan alıp eve giderken yolda bozdurup harcayacak... İnsanların bir dizeyi yıllarca eskitemediği günler geçmişte kaldı... Ya da kaldı mı, doğru olabilir mi bu?

Oruç Aruoba - Hayır, okumasını bilenler hep vardı, hep de olacak, herhalde.

Latife Tekin - Bir noktada sıkılıp "şiiri mahvetme" diyebilirsin, ama ben yine de başa dönmek istiyorum, böyle bir şeyi amaçlamamış olsan da, şiir, kimi okurlarda, "insanla çınarların karşılaşması" duygusu yaratacaktır. Çınarlar adına konuşan çınar, bir insana hitap ediyor çünkü...

Oruç Aruoba - İnsanlara - ya

da genel olarak insanlığa. Hangi çağda konuşuyorlarsa, o çağın insanlarına.

Latife Tekin - Geçenlerde bir gece, bu kitap üstüne konuşurken, "Şiir nefesinin kesildiği zaman yazılır..." demişsin, ben de not almışım defterime, sana "şair" denmesinden de pek hoşlanmıyor gibisin, birkaç kez itiraz ettiğini duydum buna...

Oruç Aruoba - Her şiir yazar şair değildir, hiç şiir yazmamış bir şair de olabilir... Şair olmak başka bir şeydir. Dünyaya karşı toptan bir tutum içerir ve bir kişilik biçimidir. O kişi olarak kendi sözünü ve dilini o biçimde oluşturmuş, kurmuş bir kişi...

Latife Tekin - 'Unutma' nereden aklına geldi? Bana yazdığın ilk soru buymuş. Şöyle yanıtlamışım onu: Çünkü bu bizim yaptığımız bir şey. Terziyiz hepimiz. Geçmişle gelecek arasında durmuş, kendimize anılar biçiyoruz, geçenlerde bir yerlerde söylemiştim, ışıksı bir makasımız var, unutmak...

Oruç Aruoba - 'Felsefe' yapıyorsun da - bir roman konusu olarak nereden geldi "unutma" aklına?

Latife Tekin - Birdenbire gelmedi aklıma tabii... Ormanda Ölüm Yokmuş'u yazarken düşünmeye başlamıştım üstünde, insan her şeyi unutuyor... Bir arkadaşım var, onunla ormanda dolaşıp duruyor-

duk, aşıkta arkadaşım bir kadına, soludukça ağzından acı buharlar fışkırıyordu, çöküp ağaçların altına hıçkırıyor, özlüyor sevgilisini... Ama yüzünü unutmamış çoktan, "Gözümün önüne getiremiyorum..." diyor. İstemesek de siliniyor yüzler, böyle işte, unutuyoruz her şeyi... Herkesi...

Oruç Aruoba - Bir roman konusu olarak "Unutma" ormanda gelmiş aklına, pek de anlaşılmaz değil...

Latife Tekin - Ormanda Ölüm Yokmuş'un sonlarına doğru unutma ve anımsamayla ilgili bir bölüm var, "unutmak ölüme karşı bir silah, anımsamaksa ölümün silahı... Bütün iyi öğretilerin hemen hepsi tersini söylüyor bunun..." Romanın iki kahramanından Emin'in aceleyle yanyana getirip yazdığı, ümitsiz düşüncelerinin yer aldığı bölüm bu. "Unutmak ölümlle savaşıyor canlı organizmanın kendini ölümün tanıdığı çerçevenin dışına çıkarma, çekme çabasıdır, ve bunun önünde büyük bir engel vardır. Anımsamaksa, ölümün, canlı organizmayı ta baştan savaş için belirlenmiş alanın içine çekmesidir. Bu yüzden anılarımıza gömüldüğümüzde 'başka türlü duygulanırsın' Ben o anda yüreğimizi saran sıcaklığın, içten içe hissettiğimiz yanmanın, nabız değişikliğinin bir uyarı, ölüme karşı bir uyarı olduğunu düşünüyorum, uyurken fark ettiğim bir şey..."

Çocukluğumda bir deli kavak vardı. Her yıl bir yıldırım düşerdi üstüne; o da koca dallarından birini feda ederdi.

Oruç Aruoba - Uyuduğun zamanlar da düşünmeyi sürdürüyordun demek ki, sonrasında...

Latife Tekin - Bir romana başlamak, ne zaman ve nerede biteceği bilinmez bir yolculuğa çıkmak gibidir benim için; kiminde üç yıl, kiminde beş yıl... Gecesi, gündüzü olmayan bu yolculuğun sonuna geldiğimi hissettiğimde, yazdığım romanla vedalaşma anı gelip çatığında, eve dönme ümidi, heyecanı içimi kapladığında, bakıyorum, yazdığım kitap beni ıssız bir kıyıya getirip bırakmış...

Oruç Aruoba - Her defasında daha da ıssız bir koya... Öyle mi?

Latife Tekin - Evet, öyle bir macera bu... Sevgili Arsız Ölüm'ün sonunda, kendimi, çöp dağlarının eteklerinde, vahşi gecekondu vadilerine karşı, karlı bir yamaçta bulmuştum. Ormanda Ölüm Yokmuş, anıların bir denizde adalar gibi görüldüğü ıssız bir koya sürükledi beni. "Unutma Denizi olmalı bu; işim, bu denizi anlayıp yazmak" dedim kendime. Felsefe mi yapıyorum, yoksa bir yazma masalının eve

dönemeyen kurbanı mıyım; yani bana mı bir şey yapılıyor bu hayatta, bilmiyorum. Kendimi nerede buluyorsam, orayı tanıyarak, keşfederek geçip gidiyorum... Neden yazdığım bir roman beni çarşı pazarı götürmüyor, Akmerkez'e, Beyoğlu'na, Nişantaşı'na... Hiç anlamış değilim...

Unutma Bahçesi'nin beni nereden nereye getirdiğini de, bu kitapla hangi ıssız coğrafya'da vedalaştığımı da merak edersin...

Oruç Aruoba - Evet; ederim de, bunu şimdilik ileriye bırakalım-

Latife Tekin - Ay yüzeyi gibi tuhaf bir yer, kendimi pek güvende hissetmiyorum...

Oruç Aruoba - O duyguyu biliyorum- ama en başta sormak istediğimi bir daha 'formüle' edeyim: - "Unutma" diyorsun; oysa, kaydediyorsun- 'uçup geçen' 'söz'e- hatta yaşama-karşı, 'kalan' yazıyı, yazılmışı,-yani, unutulmaya-çağı-getiriyorsun; bir yandan da, 'unutmanın erdemi'nden söz ediyorsun- 'perhiz' ve 'lahana,turşusu' dersem, ne dersin?

Latife Tekin - Heyecana kapılıp çok şey derim de, böyle konuşursak, kendimizi münazara havasına sokmuş olmaz mıyız? Soru soran akli temsil ettiğini düşünüp savunmaya çekilirsem...

"Yazıyı kullanarak unutmadan söz edemezsin, çünkü yazının kendisi unutmaya karşıdır" diyorsun, "yazdığın şey, unutulmaz olsun diye kayda geçirilmiştir, yazıyı kullanarak unutmadan yana bir metin oluşturulamaz..."

Evet, ama biz bunun böyle olduğunu da unutan yaratıklarız, unutmamamız gereken şeyleri de unutup veriyoruz, tarihimizi filan silip karşı kıyıya geçiriyoruz.

Unutmayı bırakalım; aşktan söz ettiğimizde de, aşk hakkında ya da rüyalar hakkında yazdığımızda da, aynı şey, perhiz ve lahana turşusu durumu oluşmaz mı? Yine de aşkı yazmaktan vazgeçmeyiz, vazgeçmiyoruz, rüyayı yazmaktan, özlemeyi yazmaktan vazgeçmeyiz, vazgeçmiyoruz... Yelteniyoruz buna... Edebiyatçı, tam da böyle, yapılması hata olan bir şeyi yapmakta ısrar eden, dili kullanarak dile karşı, yazıyı kullanarak yazıya karşı bir şey yapma arzusuyla dolu değil midir? Çünkü bunu yapmazsak geriye sadece susmak kalır... Sessizlik...

İyi bir roman, resim, şiir... Susar zaten, sessizliğe katılır... Sonsuzluğun bir parçası olur. Kaldı ki, Unutma Bahçesi, sadece unutmayı kendine konu edinmiş bir roman değil... Yani, böyle sorulması gereken sorularla beni...

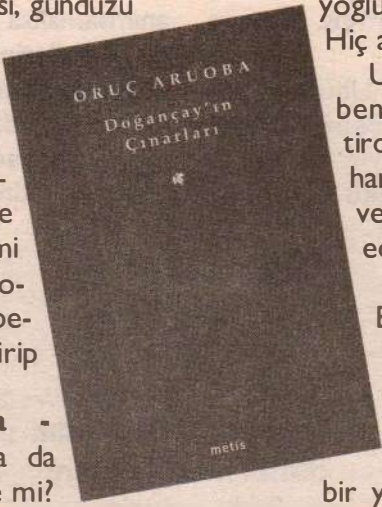
Oruç Aruoba - Dur- hemen sinirlenme: belki, sorulmaması gereken sorular da sorabilirim-"susmak, sessizliğe katılmak" diyorsun; ben de buna katılmazlık edemem; yazarın "yazıya karşı yazarken" yaptığı, yaygınlaşmış-sakız olmuş- yazmalara karşıdır

tabii ki- de, kendisi, gene de yazmakla, nereden çıkar, nereye yönelir? İstersen 'genel' bir şeyler söyle, istersen de Unutma Bahçesi'ne gel- nereden çıktı, neye yöneldi?

Latife Tekin - Şimdi de soru sormuyormuş gibi yaparak beni konuşturmaya çalışıyorsun...

İşte, böyle bir yerlerde kesilmiş bu yazışma... H

30 Kasım 2004,
Gümüşlük Akademisi

Yoksullar artık karınları boş halde değil, kursaklarında birkaç lokmayla ölecekler. Siz olsaydınız hangisini tercih ederdiniz? Açlıktan ölmeyi mi, yoksa boğazınızda birkaç lokmayla ve fakat bedeniniz mermilerle delik deşik olmuş, bombalarla kavrulmuş halde ölmeyi mi?

Ya Ütopyacılık Ya Gerçekçilik

HALİL TURHANLI

Düşgücünü devrimci düşüncelerle zengin bir kaynağı olarak gören ve günışığında uyanıkken görülen düşlerin, devrim açısından taşıdıkları önemi vurgulayan heterodoks marksist **Ernst Bloch**, ütopyacılığın batı kültüründeki köklerini incelerken, hristiyanlığın ayaktakımının inancı olarak doğuşu üzerinde özellikle durur.

Bloch'a göre İsa, toplumsal ütopyası olan tarihsel bir figür, hayatını ezilenlere adanmış bir devrimcidir. O, ayaktakımı adına söz almış, henüz varolmayanı düşlemiş, kölelere umut aşılamıştır. Bununla da kalmamış, havarileriyle birlikte ilkel komünizmin örneği sayılabilecek bir komün kurmuş, düşünüyü gerçekleştirme yönünde somut adım atmıştır.

Kölelerin inancı olarak hristiyanlığın taşıdığı ütopyacı boyut, bu dinin kurumlaşmasından, kilise ve devletin elinde baskı aracına dönüşmesinden sonra ortaçağda yoksul köylülerce yaşatılan halk hristiyanlığında, 18. yüzyılda despotik sekülerizme karşı gelişen millenyumcu akımlarda varlığını korumuştur.

Kuşkusuz, batı dışındaki coğrafyalarda, örneğin Anadolu'da da dinsel ütopyacılığın örneklerini bulmak ve Anadolu'ya özgü bir devrimci teolojiden söz etmek mümkün. **Şeyh Bedrettin**'in, **Selçuklular**'a başkaldıran **Baba Resul**'un düşüncelerinde, **Prof. Ahmet Yaşar Ocak**'ın "dairenin dışındakiler" olarak nitelediği, sünni olmayan, Osmanlı resmi ideolojisiyle açık ya da örtülü biçimde çatışan kimi heterodoks tarikatlarda böylesi ütopyacı öğelerin varlığına işaret edebiliriz.

Batıda ya da doğuda olsun, yukarıda anılan bütün örnekler de din

ütopyacı bilincin bir formu olarak belirlemekte. Ernst Bloch kabbaladan devrimci İsa'ya, **Paracelsus**'un hermetizminden **Jacob Boehme**'nin mistisizmine doğru yol alarak yeraltına inmiş nice tarihteki ütopyacı öğelere dikkat çekerken, marksist düşüncenin üzerine kaplamış olan pozitizm kabuğunu da kırıyor.

Ernst Bloch, tıpkı **Marcuse** gibi, Alman romantizmi geleneğine dönerek doğayı insanileştirme, insanı doğallaştırma projesi geliştirir. İnsanın doğa ile barışmasına aracılık edecek bir teknolojiden yanadır. Ancak, insanın doğa ile sorunlu ilişkisinin üstesinden gelebilmesi

için öncelikle kendini tarihin aktörü, yaratıcı özne olarak kavraması gerekmektedir.

Ernst Bloch ütopyayı, "aynadaki arzulanmış imge" olarak tanımlar. Şimdiki anın doğumunu engellediği gelecektir ütopya. Tohumları gündelik hayatın ve insanın en yalın etkinliklerinin içindedir.

Faşizmin Avrupa'ya egemen olduğu dönemde ABD'ye giden Ernst Bloch, 1954-59 yılları arasında kaleme aldığı üç ciltlik yapıtı **Umut İlkesi**'nde ütopyayı umutla bağlantılandırır. Henüz gerçekleşmemiş olanı umudun bütün devrimci hareketlerin motoru olduğunu vurgular. (**Herbert Marcuse**'nin **Tek Boyutlu İnsan**'ı **Walter Benjamin**'in,

"Umut bize bu dünyada umutsuzlar olduğu için verilmiştir" sözüyle noktaladığını unutmayalım.)

Savaş eresinde uzun yıllar **Doğu Almanya**'da yaşadıkdan sonra, 1961'de batıya geçmiş, 1968 öğrenci radikalizmini etkilemiş ve desteklemişti. Alman yeni solunun önde gelen isimlerinden **Rudi**

Dutschke ile dostluk kurmuştu; Dutschke ona yazdığı mektuplarda, "Değerli Yoldaş Bloch" diye hitap ediyordu.

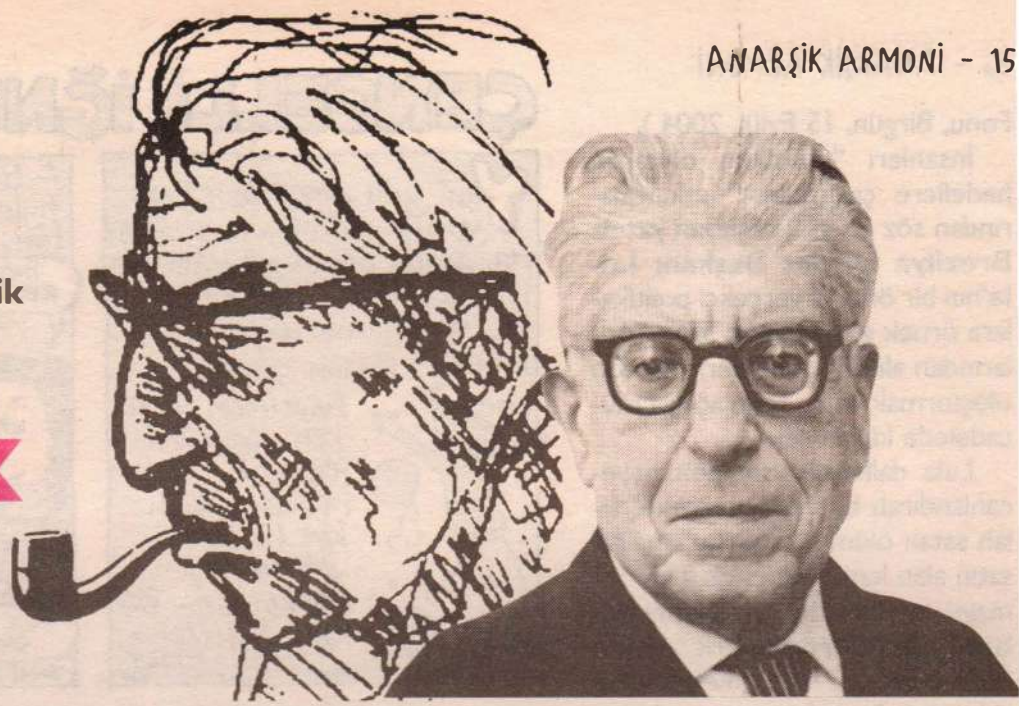
Ernst Bloch'un tıpkı bir başka heterodoks marksist Herbert Marcuse gibi, anarşist gelenekten hayli

beslenmiş 68'in genç radikallerini böylesine etkilemiş olmasının en önemli nedeni ütopyacı olmasıydı. (Marcuse, 1970'de **Ramparts**'da yayımlanan o ünlü yazısında **Fourier**'nin **Marx**'dan daha radikal olduğunu ileri sürmemiş miydi?)

Bir zamanlar gerçekçilik, marksizmden esinlenerek kurulan despotik ve bürokratik düzenleri meşrulaştırmanın aracı, temeller Marx'ın düşüncelerinden yola çıkılarak atılan baskıcı devlet aygıtlarını ayakta tutmanın mazeretiydi. Şimdilerde siyasi yelpazenin solunda kesinlikle yeri olmayan sosyal demokrasiyle uzlaşmanın, **George W. Bush**'un Latin Amerika'daki destekçisi **Lula**'ya yağdırılan övgülerin fonunda hep gerçekçilik gerekçesi var.

Ancak, "maceracı ve ütopyacı olmayan radikal solun" kapitalizmin yarattığı tahakküm ilişkilerini, eşitsizlik ve adaletsizliği ortadan kaldıracak politikalar üretebileceğini söylüyor bir iktisat profesörü. Ayrıca, böylesi bir solun halkı ürkütmemesi ve "iyi liderler yetiştirmesi" gerektiğini de ekliyor. (**Prof. Dr. Ahmet Çakmak**'ın Türkiye'de Sol Nerede soruşturmasına verdiği yanıtlar. Bkz. Radikal, 31 Mart 2004).

Soruşturmaya verilen yanıtta "gerçekçi alternatif politikalar" konusunda herhangi bir örnek gösterilmemiş. Ancak altı ay kadar bekleyecek sabrınız varsa, bu kez bir köşe yazısında sayın profesörün "halkı ürkütmeyecek" gerçekçi çözümlerle neyi kastettiğini okuyabiliyorsunuz. Daha doğru bir anlamıyla, halkı değil, halk üzerinde tahakküm kuran egemenleri, ölüm tacirlerini ürkütmeyecek politikalarla yana olduğunu anlıyorsunuz. (Bkz. Ahmet Çakmak, Lula

Brezilya Devlet Başkanı Lula

Lula'nın tropikal liberalizmine hayranlık duyanlarda olmayan işte bu irade. Yazık... Yazık, çünkü bu iradenin yokluğu insanı tiksinti verici uzlaşmaları destekleyecek, bu uzlaşmaları ayakta alkışlayacak denli zavallılaştırıyor.

Cep telefonumu çalan Misto lakaplı kap-kaççıyı buldum, bu işe nasıl başladığını, nasıl kap-kaç yaptığını ve bu alemin gizli saklı tüm yönlerini konuştum.

Artık Çalmadan Duramıyorum

MEHMET DURU

Kaç doğumlusun, nerede doğdun?

- 1988 Diyarbakır doğumluyum.

Ne iş yapıyorsun?

- Hırsızlık

Ne isim veriyorsunuz bu işe?

- Ben fordmençilik yapıyorum.

Hırsızlığın çeşitlerine sizin dilinizde ne diyorsunuz?

- Arpacılık var, fordmen var, tufacılık var, askıcılık var.

Tek tek açıklasana bunları...

- Arpacılık, yankesicilik demektir. Fordmen, çanta çalmaktır. Tufacılık, bakkal, dükkan gibi büyük yerleri soymaya denir, askıcılık ise ev soymaya denir.

Bu işe nasıl başladın?

- Bir yılbaşı akşamı arkadaşlarla eğleniyorduk, arkadaşın bir

tanesi çantayı açtı tam cüzdanı alırken yakalandı, polisler falan geldi yakaladılar onu. Beni de onun arkadaşı olduğum için götürdü polisler. Halbukisi benim alakam yoktu. Bi ton dayak yedim, foturafımızı, moturafımızı çektiler. Sonra savcılıktan bırakıldık. Ondan sonra beni tanıyan hırsızlık masası polisleri her gördükleri yerde beni alıyorlardı..

Niye alıyorlardı? Demek ki icraat yapıyordunuz...

- Yok vallaha, billaha, yapmıyorkene alıyorlardı. Adımız çıktı ya bir kere hırsıza. Haa ondan işte alıyorlardı...

Peki demiyor muydun "Ben yapmıyorum bu işi" diye?

- İstedğin kadar yapmıyorum de. Bizi sanki dinleyen mi oluyor?

Sonra ne oldu?

- Sonra işte madem bu işi yapmadığımız halde karakola çekiliyoruz, bir ton dayak yiyoruz, o zaman yapalım da hiç olmazsa yediğimiz dayaklar boşa gitmesin dedim ve yapmaya başladım.

Peki ne cesaretle başkasının çantasına el atıyorsunuz?

- Yaa işte kadın yürürken çantasını açıyoruz, içinden cüzdanını alıyoruz.

Manavdan armudu nasıl aldığını sormuyorum. Tanımadığın bir

kadının çantasına elini atıyorsun. Hiç heyecanlanmıyor musun?

- Abi, bu yolda kendine güven olduktan sonra gerisi geliyor. Taktik işleri arpacılar için geçerli; önden birisi vuruyor, birisi adamı tutuyor diğeri de koyuyor. Yani cüzdanını çalıyor demek istedim.

Düşün ki bir yakınının çantasını açtın, içinden cüzdanını çaldın ve o çaldığın parayla belki bir hayat kurtulacaktı, hiç üzülmez misin?

- Niye üzüleyim abi? Bugüne kadar üzüldük üzüleceğimiz kadar. Ben hırsızlık masasında dayakları yerken onlar benim için üzülenler miydi?

Demek ki icraat üstünde yakalıyorlar ki seni götürüyorlar...

- Peki beni dövme hakkına sahip mi onlar?

Arpacılık, yankesicilik demektir. Fordmen, çanta çalmaktır. Tufacılık, bakkal, dükkan gibi büyük yerleri soymaya denir, askıcılık ise ev soymaya denir.

Peki sen bir başkasının parasını alma, çalma hakkına sahip misin!

- Abi dövmek yerine hapse atsınlar bizi, Allah Allah...

Nasıl bir işlem yapıyorlar?

- Şimdi abe, yakalandığın zaman götürüyorlar karakola orada bir güzel dövüyorlar. Sonra bizi çocuk büroya veriyorlar, ifadeyi mifadeyi yazıyorlar kendi kafalarına göre bize imzalatıyorlar.

Sonuçta o hırsızlığı yapmışsınız, onu yazıyorlar değil mi?

- E tabii çalmışız, etmişiz. Sonra çocuk bürosu mahkemeye çıkartıyor savcının yanına. Savcı da serbest bırakmak için aile teslimi istiyor... Ailemiz gelince bizi onlara teslim ediyor, tekrar dışarıya çıkıyoruz.

Yapmaya devam mı...

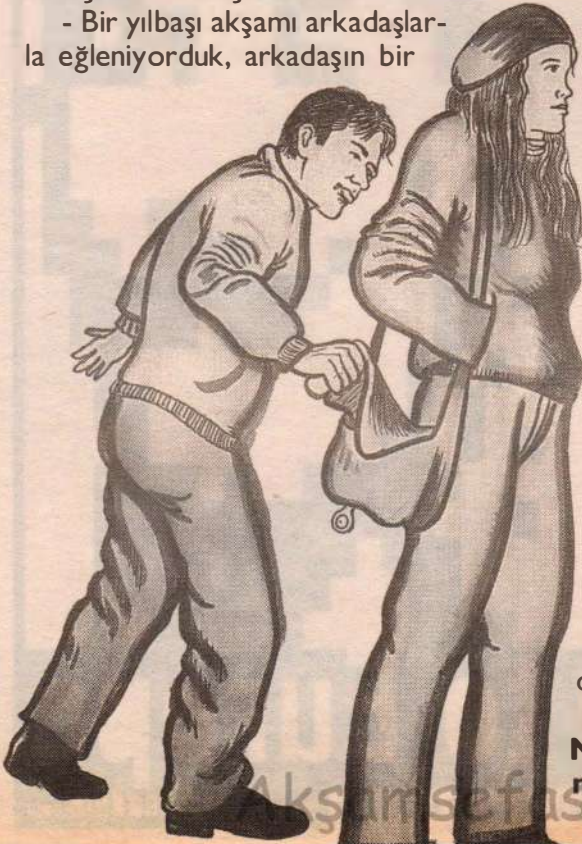
- Hee yine aynı işi yapıyoruz. Başka yapacak iş mi var?

Nerelerde oturuyorsunuz?

- Tarlabası'nda zaten herkes birbirini tanır...

Fırat Deli-baş'la bağlantınız var mı? Hakikaten çarptığınız paraları ona mı veriyorsunuz?

- Fırat abiyle hiç ilgisi yok abi. Hatta Fırat abi bize en son içeriye düşmeden önce yasaklatmıştı bu işleri... Yapmayın bu işleri diye. Bi ton insana fakir fukaraya yardım ediyordu. Hatta ben şahit oldum, bir se-

ferinde kendisi hırsızlık yapmayın dediği halde hırsızlık yapmaya devam eden bir grubun başını çok fena dövmüştü. Hatta o dövdüğü adamın çevresi genişti yani.

Orada her şey grup grup mu?

- Tabii arpacıların başında vardır mesela o arpacılık yapmaz, fordmenlerin, tufacıların, hepsinin başları var. Hatta başların başka başları var. Yani sonu yoktur bu işlerin. Gider gider bir başka yetkiliye dayanır.

Peki o kadar gayrimeşru işin içinden nasıl kurtuluyorsunuz? Dibinizde Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü var. Hiç mi haberleri olmuyor yaptığınız işten...

- Olmaz olur mu abi. İstesinler hepimizi tek tek evimizden alırlar. Nerelere takıldığımızı, nerelerde oturduğumuzu hepsini biliyorlar.

Kendini haklı gösterecek bir gerekçe var mı?

- Şimdi abi... Sadece Diyarbakırlıyız diye karakola çekilip bir ton dayak yiyoruz... Bundan iyi bir gerekçe olabilir mi?...

Hırsızlık yapmadan yaşayan binlerce Diyarbakırlı var, İstanbul'da. Onlara neden bir şey diyen yok. Diyarbakır ilinin hırsızlık ile yan yana anılması doğru mu? Kendi memleketini kötülemiyor musun?

- Ama doğrusu abi hırsızın hası bizim oralarından çıkar...

O kadar hırsızlık yaptın ne kârın oldu?

- Hiçbir kârım olmadı... Tek kârım yediğim dayaklar oldu.

Madem bu işten kârın yok, bir yerde çalış, kazan...

- Yaa öyle diyorsun da abi. Boyum kadar suç dosyam var... Bu saatten sonra dedim ya bu işi

yapmasam bile yapmışım gibi muamele görürüm. Bu işten öle ne kadar kurtuluş yok.

Çantasını çaldığın kadınlardan yaralananlar oldu mu?

- Çok... Çantayı bırakmak istemeyip de yerlerde sürünenler, yüzleri, gözleri, kafaları yaralananlar.

Peki onlardan birinin annen olduğunu düşün. Vicdanın sızlamaz mı?

- Hayır sızlamaz. Acı-mam abi...

Hangi günlerde çalışıyorsunuz? Nerelerde çok iş oluyor?

- Cuma, cumartesi akşamları. Beyoğlu'nda. Nevizade'nin çıkış yerlerinde. Balo Sokağı'nın ora-

larda. Akşam insanlar sarhoş oluyorlar ya, o zaman çalmak daha kolay oluyor.

İnsanlar çalışıyor, çabılıyor ve sen de onların kazancını çalışıyorsun. Bunu almakta kendine hak görüyor musun?

- Şimdi kendimde hak görmüyorum ama şöyle bir şey uzun sürer bir şeye alışmışım ya. Artık çalmadan duramıyorum. Hani hastalık gibi, yani bağımlılık gibi bir şey yani..

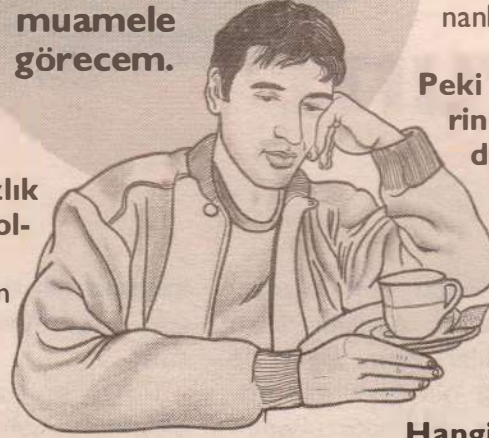
Bir psikoloğa görünsene, tedavi olsana.

- Boşversene abi, ben bu işi seviyorum, zevk alıyorum.

Hırsız olmaktan utanmıyor musun, yani "mesleğin ne" dediklerinde "Hırsızım" demek hoşuna mı gidiyor?

- Ne diyon sen abi? Bu dünyada "Mesleğin ne" diye soran yok ki... "Paran var mı" diye soruyorlar. Paran yoksa eğer seni adam yerine koymuyorlar. Paranı kazan da nasıl kazanırsan kazan diyorlar. H

Boyum kadar
suç dosyam var...
Bu saatten sonra,
dedim ya, bu işi
yapmasam bile
yapmışım gibi
muamele
görecem.

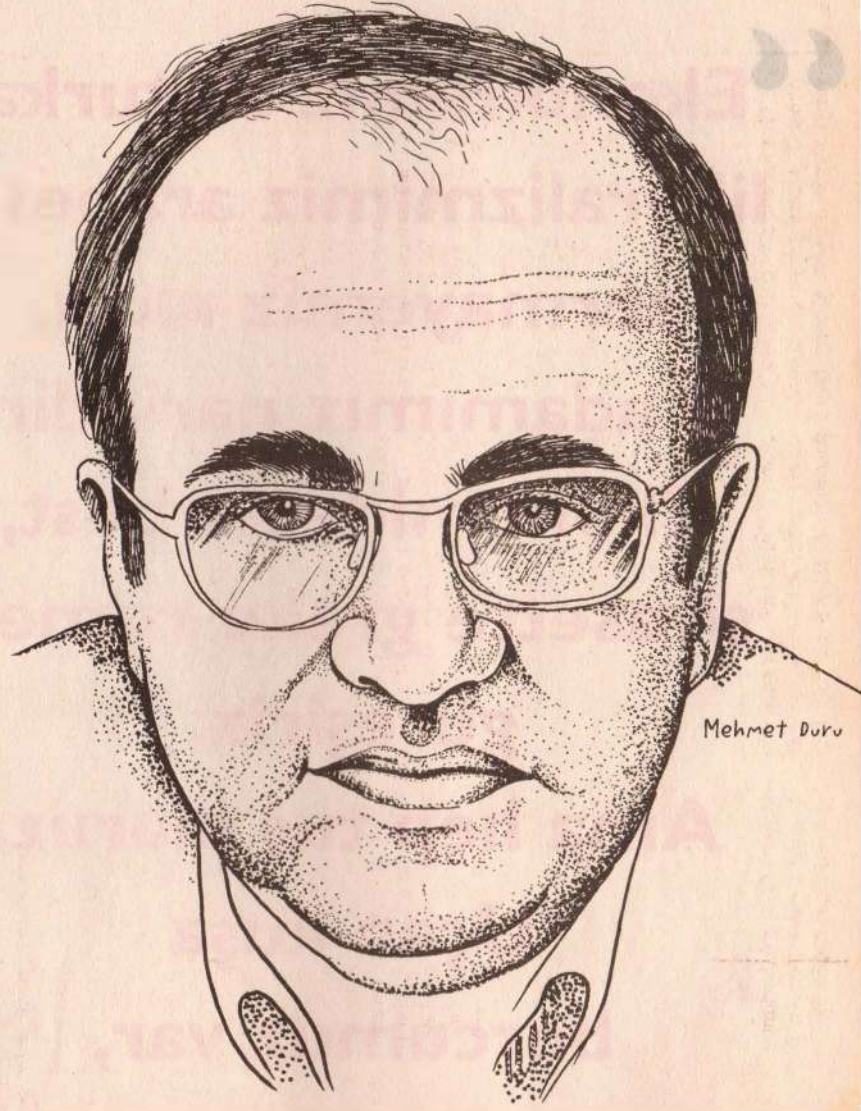
“**Ekonomimiz alaturka,
liberalizmimiz arabesk,
sermayemiz nazlı,
iş adamımız narindir.
Ekonomide serbest,
siyasette greko-romen
güreşiriz.
Ama hep tuş oluruz.
Uçan kuşa
borcumuz var,
uçmayana hincımız.**”

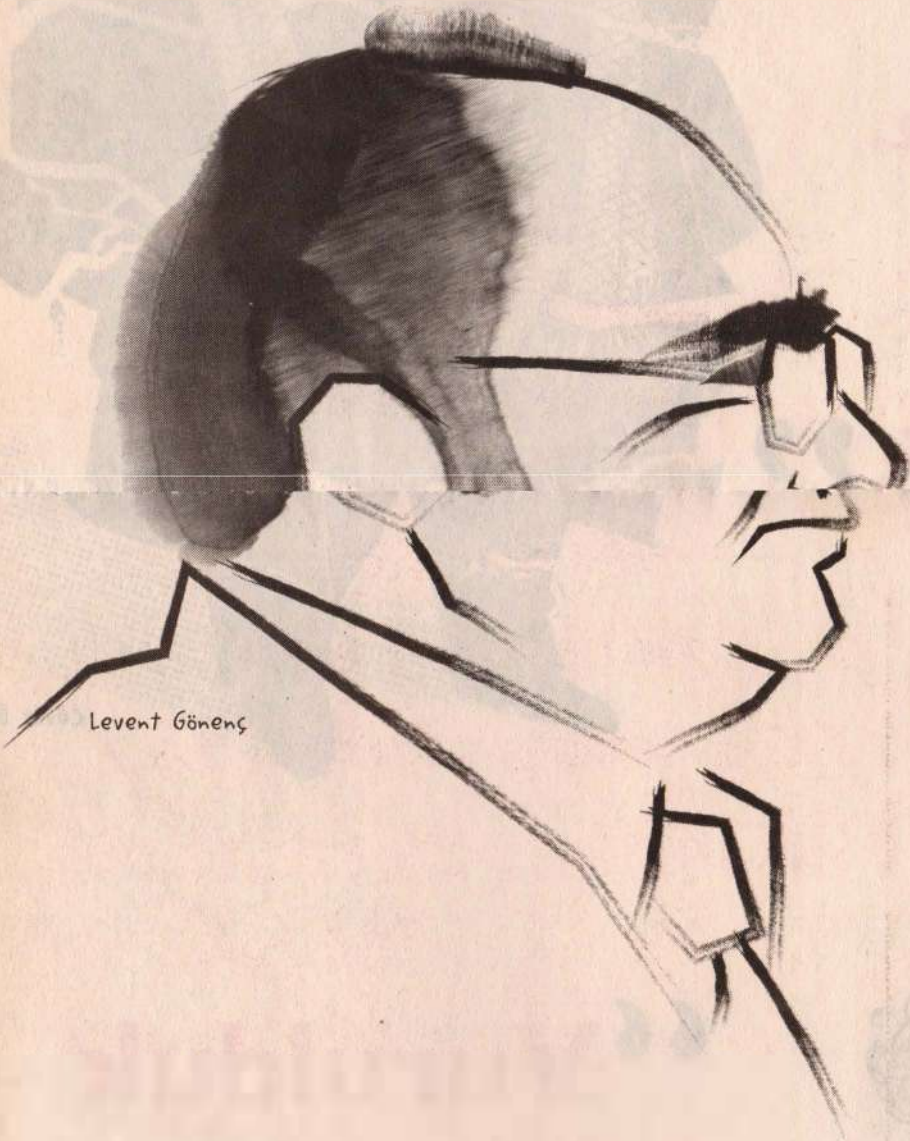
“**Vurulduk
ey halkım,
unutma
bizi.**”

Çizgilerle Uğur Mumcu

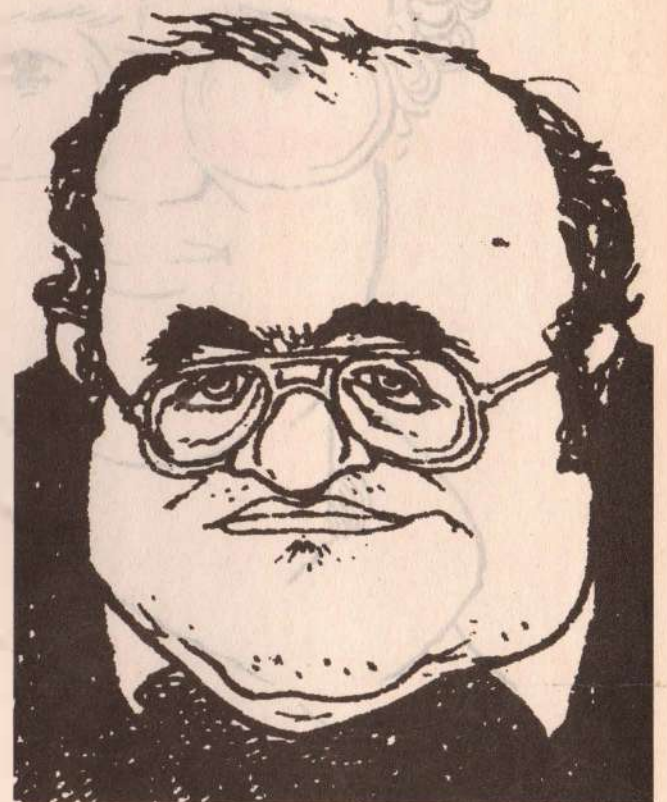
“ Bir kalem susar,
yerini bir başkası alır.
Bu kalemler tükenmez.
Kalemler vardır, yılmadan,
usanmadan, eğilmeden,
bükülmeden yazar. ”

“ Bilgi sahibi
olunmadan
fikir sahibi
olunmaz. ”

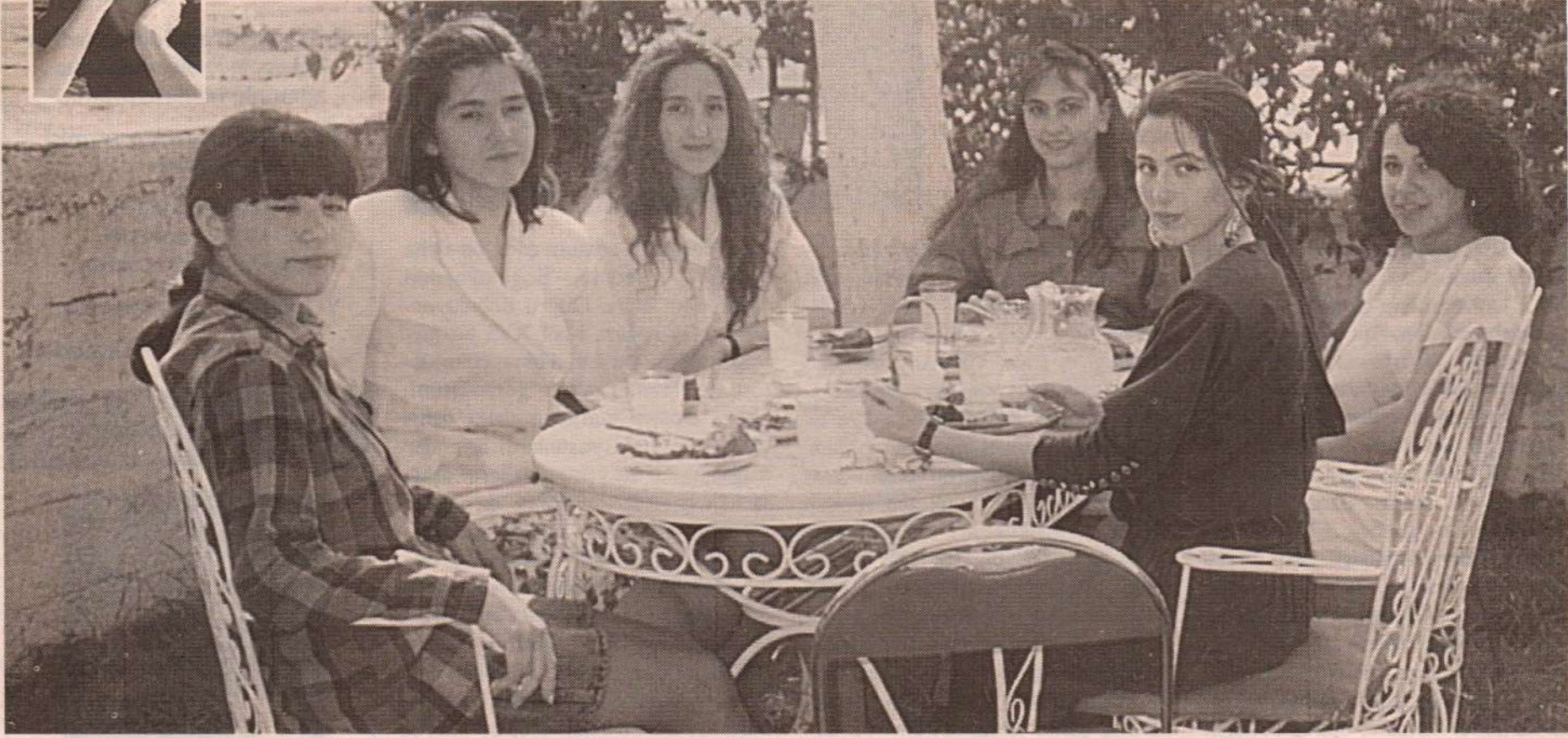
“ Önyargıları,
yapay kuramları
ve karşılıklı
bağnazlıkları
aşamazsak
ne dünü anlarız,
ne bu günü. ”

Ergenlik öykülerinin bu ayki konuğu, Çöplük adlı romanı yeni yayımlanan sevgili Şebnem İşigüzel.

ergenlik
öyküleri

Lolita ve İlk Aşk

Lolita okuyordum. Can Yayınları'nın 1982 baskısından. Yıl 1986 ama. Ben de 13 yaşındayım. Valla kimse okuyamazsın demedi. Sürekli okuyordum zaten. Okuyarak tesselli buluyor, avunuyordum. Sessizdim. Bir deri bir kemiktim. Matematik dışında her şeye kafam çalışıyordu. Satrançta beter bi şey olmasam matematik hocam beni sınıfta bırakacaktı ama satrançta iyiydim. "Madem satrançta iyisin, matematikte neden sıfırsın?" demişti bana matematikçi. "Kafamın başka bir

matematiği var," demiştim ben de. Küstahlıkla değil ama. "Öyle olduğu muhakkak," demişti matematik hocamız da ama durum sallantıdaydı anlayacağınız. Sonra tenefüste edebiyat hocamızla onu konuşurken görmüştüm. Edebiyatçı kafamın başka türlü işlediği konusunda onu ikna etmiş olmalıydı. Matematikten geçtim. Benim için takıntısız bir yaz tatili başlamıştı. İlk iş, güzel bir kitaba gömülmektir.

Dün gibi hatırlıyorum; kitapçıya giderken yolda bir arkadaşımı karşı-

laşmıştım. Liman Pastanesine girip bir limonata içmiştik. Çene çalmıştık. Ben pastanenin bakır kabartmalarla süslü duvarını seyredalmıştım. "Sen nereye gidiyordun?" diye sormuştu arkadaşım Yasemin. "Kitapçıya," demiştim. Yasemin kitapları sevdiğimi biliyordu. O da okurdu. Ne garip o dönem pek çok arkadaşımı okudukları kitaplarla hatırlıyorum. Yasemin benim için Adalet Ağaoğlu romanlarını anlatan kızdır mesela. Hatta daha sonra Adalet Ağaoğlu'nu her gördüğümde bu ortaokul arkadaşımı hatırladım. Neyse, "Ne alacaksın?" diye sormasıyla çantasına davranıp çıkardığı iki kitabı masanın üzerine bırakması bir olmuştu. "Salak ablam sipariş etti bunları. Sabah da bizimkilerle kavga edip yollandı İstanbul'a. Gelmez artık. Al sen oku bunları." Kitapların birisi o yıl çıkan, Kundura'nın Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği'ydı. Diğeri ise, Nabokov'un Lolita'sı. Sevinmişim çünkü Yalova'da istenilen kitapları sipariş etmek gerekirdi. Kitapçı siparişleri pazartesi toplar, çarşamba getirirdi. Çarşambadan önce iki iyi kitaba sahip olmuş-tum. Yasemin limonatasını büyük yudumlarla içerken, "Sen seversin bunları," dedi. Doğru. Onlar Türk yazarlarını takiptelerdi.

İşte Lolita'ya öyle sahip oldum. Kitaba hemen o gün başlayamadım ama. Babaanne ve dedemle Büyüka-da'ya geçmiştik. Bir şey için ama ne için? Kitap yanımdaydı. Vapurda, adada niye okuyamamıştım acaba? Dedem ve babaannem yine bir şeyler anlatıp güldürmüşler miydi beni? Sonra ertesi gün, turuncu mayomu giyip plaja inmiştim. Plastik bir plaj çantam vardı. Lolita içindeydi. Arkadaşlarım da ilerdeki dubanın üzerinde. El salladılar bana. Yanlarına gitmek istemiyordum. Kitabımı okuyacaktım. Denizden gelen neşeli uğultu güzeldi. Top oynayanların plastik şişme topa vurdukça çıkardıkları sesler. Sonra denizden gelen motor sesleri, küçük motorlu uçakların sesleri. O motorlu uçaklar eğitim diye hep dolanıp dururlardı Yalova'nın tepesinde. Roman da güzeldi. Nabokov bana tatlı tatlı anlatıyordu. Bir solukta Humbert'in ilk karısı Valeçka'dan ayrılışının hikayesine gelmişim. Valeçka taksi şöförlüğü yapan albay refakatinde Humbert'in dolanıp durmasına aldırış etmeden eşyalarını topluyordu. Nabokov bu sahneyi öyle kusursuz kurar ki, "Durum mantık sınırlarını oldukça aşmıştı," demesine bile gerek yoktur ama o bunu söyler ve Valeçka'nın banyoda ipe asılı don-

ÖĞRENCİ KİMLİĞİ

Adı	ŞEBNEM
Soyadı	İŞİGÜZEL
Baba Adı	SEYFETTİN
Doğum Yeri	YALOVA
Doğum Tarihi	28.5.1973
Okulun İli	İSTANBUL
Okulun İlçesi	YALOVA
Okulun Adı	YALOVA LİSESİ
Sınıfı	5 EOB 8
Numarası	2291

**XY5 ve ben elele
tutuşup gezemezdik.
Bunun olamayacağını
biliyordum. Ama onu
uzaktan uzaktan
sevebilirdim.
Olabileceğini düşünüp
mutlu olabilirdim.
İlk aşkın hayalini
kurabilirdim.
Sonra kafama şişme
kocaman bir "Nivea"
yazılı top çarptı.**

larını alırken aşğının gözlerini nasıl kaçırdığını bize anlatır. Humbert'e de karısının bacaklarının çabuk incindiğini düşündürür ve şöyle der, "Dağcı çizmelerimi giyip baldırlarına vurma hayallerimde albay sürekli çevremizde dönüp durduğu için bir türlü gerçekleşmedi." Evet ben Lolita'nın tamtamına burasında okkalı bir kahkaha attım. Öyle ki yan yatmış öyle okuyordum kitabı, doya doya gülmek için sırt üstü attım kendimi. Belli ki omuzlarım güneşte yanmıştı, sızladı. Sonra birden güneşim kaçtı, gitti. Ama tepemde sanki başka bir güneş vardı. Ona bir isim takmalı, XY5. Üniversitede okuyan bir komşu ağabeydi. Sınavlar bitmiş yazlığa gelmişti. İlk görüşte aşk da bu olmalıydı. Herhalde çocuktum daha önce onu farketmemiştim. Ama şimdi apaçık görüyordum. Kekeledim sanırım. XY5'de neye güldüğümü, ne okuduğumu sordu. Bana ayaküstü bir iki kitap önerdi. Oğuz Atay'ı önerdi. Sonra uzaklaştı gitti. Sırtını seyrettim. Havlusunu yere serişini. Bacaklarını toplayıp oturuşunu. Gözlerini kısıp uzaklara bakışını. Ergen bir genç kız gibi seyrettim işte onu. Onu seyrettiğimi farkına varınca da kendi kendime utanıp romana gömüldüm tekrar. Bu defa ona doğru döndüm. Okurken soluklandığım yerlerde kitabı siper edip onu seyrettim. Yanına diğer yazlık komşusunun kızı geldi. Fıstık yeşili bir bikini giymişti. Saçları kasiydi. O yılların modası, Emel Sayın saçı. Bir tarafı daha uzunca, ensesi kısa, tepesi bombe. Belli ki takılıyorlardı. Aralarında resmi bir şey yoktu. Duyulmuş bir şey de yoktu. Ama herşey olabiliirdi. Aynı yaşlardı. Bildiğim kadarıyla aynı üniversitede. Sonra yanla-

rına birisi daha geldi. Ayaklanmışlardı. Denize gireceklerdi besbeli. XY5, fıstık yeşilinin beline dolamıştı elini. Hatta eli belinden aşağıya popoya kayıyordu. Fıstık yeşilinin poposu da epey genişti. Yine de biçimli ve alımlı kızdı doğrusu.

Humbert'de çocuktuktan mahrum bırakacağı Lolitasını bulmuştu. O da benim gibi gözetip duruyordu. Humbert, Lolita'nın, ben XY5'in takibindeydim. Denize girişini seyrettim onun. Once baldırlarına kadar girdi suya. Yüzücü gözlüğünü taktı. Fıstık yeşili yalpalayarak ve hatıta "Soğuk, ay çok soğuk !" diyerek peşinden geliyordu onun. Suya atladı. Ah, ne güzel yüzüyordu. Başını çevirşini, güçlü güçlü soluk alıp verişini seyrettim. Çocuktum, Lolita'dan bir ya da iki yaş büyüktüm. XY5 ve ben elele tutuşup gezemezdik. Bunun olamayacağını biliyordum. Ama onu uzaktan uzaktan sevebilirdim. Olabileceğini düşünüp mutlu olabiliirdim. İlk aşkın hayalini kurabiliirdim. Sonra kafama şişme kocaman bir "Nivea" yazılı top çarptı. Bir avuç kum başımdan aşağı yağdı. Oysa tam ileride Humbert'in hiç sevmediği ikinci karısının gölde yüzüşüne benzeteceğim, fıstık yeşilinin başı dışarıda beceriksizce suda ağır ağır ilerleyişini seyre-dip kendi kendime eğleniyordum. Topu atan bir arkadaşımdaydı. O da benden hoşlanıyordu. Aynı yaştaydık. Ergenlere mahsus eşek şakalarından birisiydi bu da. "Afedersin," deyip topu aldı. Sonra beni voleybol oynamaya davet etti. Cevap bile vermedim. Sonra iki Pepsi ile yanıma geldi. Özür dilemek içinmiş. Kafama topu çaktığı için. Oysa tam XY5 denizden çıkıyordu. Çarpık çarpık gülüyordu. Saçları ortadan ayrılıyordu ve perçemleri hafifçe alnına düşüyordu. O da o düşen perçemleri alıp başına ilis-tiriyordu. Bunu öyle güzel yapıyordu ki. O an Humbert, Lolita'ya ben da ona dokunmak istiyordum. Sonra bundan suçluluk duydum tabii. XY5 benim ağabeyim sayılırdı. Hiç bana bakar mıydı ? Ben bunun ileride olabileceğine dair hayaller kuruyordum. O hayaller eşliğinde yeterince soğutulmamış pepsi-mi içtim. Yanımdaki de bana öğleden sonra su kava-

du. "Geçen yıl omzum çıktı, bir daha yapmam," dedim. "Boğuluyordun valla" dedi bana. Doğru boğuluyordum. Hay kafam, beni XY5 kurtarmıştı. Acıyla suyun dibine çökmüş-tüm. Teknenin altını görmüş-tüm. Sonra dipteki kumların dalga dalga şeklini, ilerideki yosunların ağır ağır dalgalanışını, su yüzündekilerin aşağı sarkan bacaklarını. Sonra da yukarı çıkarılmış-tım. Bak nasıl da unutmuşum ? XY5 belimden kavramıştı, beni tekneye bindirmişti. Öksürmüş-tüm. Utanç verici; denize dönüp kusmuş-tum da. Hatta kusmuşumdaki sucuk parçalarını bile hatırlıyorum. Su kayağından önce sucuklu tost yemiş-tim. "Senin aklın kitapta," deyip kalkmıştı arkadaşım. Elimdeki boş pepsi şişesini de alıp gitmişti. Ben de tatlı tatlı Lolita'yı okuyup platonik aşkımın keyfini çıkarmış-tım. Nabokov üç gün boyunca plajda bana çok de-hşetli şeyler anlattı. Humbert'in Lolita'sını yeniden bulduğunda, Lolita'nın ondan para alabilmek için söylediği şeyler karışısında sonra eline geçen paraya inanmadığı o anda, o karnı burnunda Lolita'yla dışarı çıktığında ve mavi arabaya bakıp Humbert'in düşündüklerinde kendimi tutamayıp ağlamış-tım. Romanı yüzüme kapamış-tım. Gözlerimi kapamış-tım. Bir yazarın yazdıklarıyla okurunu böyle perişan etmesinin gücünü düşünmüş-tüm. Sonra da XY5 gelip, "Hey çocuklar" demişti, benim tarafımda güneşlenen, voleybol oynayan, çene çalan diğer arkadaşlarıma hitaben, "Bu akşamüstü plajda küçük bir nişan partisi veriyorum," "Veriyoruz," diye düzelt-mişti fıstık yeşili. İşlerin yolunda gitmeyeceği o zamandan belliydi.

Platonik aşkımın bu beklenen nişanı için üzülmemiş-tim. Nabokov beni asi, öksüz, çocuktuktan mahrum bırakılmış Lolita'sı ve gerçekten bir aşkı dillendiren zavallı Humbert'yle fazlasıyla avutmuş-tu. Ergenlik benim için Lolita, Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği ve başka kitaplar, başka kitaplar demekti. Beni o yaşların başedilmesi çok zor sıkıntılarından asiliğinden ve aşklarından kitaplar korudu. H

"Trenchtown'daki devlet evinin bahçesinde oturduğumuz zamanları hatırlıyorum..."

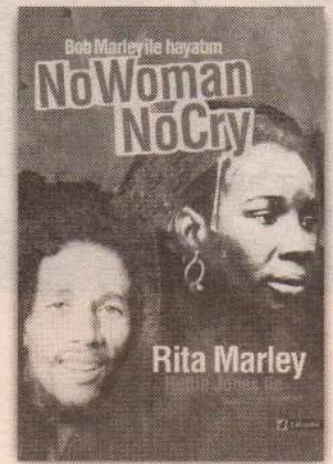
Bu parlak gelecekte geçmiş-i unutamazsın...

Ah, küçük sevgilim...
Ah küçük kardeşim...
Gözyaşı dökme sakın,

Yok kadını, ağlamak yok."

Bob Marley

No Woman No Cry
Bob Marley ile hayatım

Rita Marley Trenchtown'da teyzesi tarafından büyütüldü. Müzik onun ailesinde ve dolayısıyla kanında vardı, fakat 18 yaşına geldiğinde evlenmemiş bir anneydi ve müzik kariyeri de bitmiş görünüyordu. Sonra Bob Marley ile tanıştı. Önce çok iyi arkadaş olan çift, Bob 21 ve Rita 19 yaşındayken evlendi. Daha sonra Bob sanatını ilerletmek için dünyayı gezerken Rita çocuklara baktı. Fakat Bob'un başka kadınlarla ilişkileri olmaya başlayınca evliliklerinde gergin günler yaşandı. Her şeye rağmen Bob ve Rita hiç ayrılmadı. Bob kanserle boğuşurken Rita onun yanındaydı.

Rita Marley ile yazar Hettie Jones tarafından yazılmış bu kitapta tüm zamanların en çok tanınan ve en çok sevilen müzisyenlerinden biriyle evlenmiş olan inanılmaz bir kadının hayatını okuyacaksınız.

Çitlembik

www.citlembik.com.tr

Sibelâlem

SİBEL TORUNOĞLU

Eski patronum Engin Bey'le konuştum.

Evlilik Sıkıntı Yaratıyor

Ben: Engin bey, ben hiçbir şey düşünmedim size ne sorayım diye, sohbet ederiz diye düşündüm.

Engin Bey: Buyrun Sibel Hanım.

Ben: Kendi sıkıntınız yetmezmiş gibi bir de işe alarak beni yüklenmişsiniz.

Engin Bey: Biraz daha sabretseydiniz her şey bambaşka olacaktı ama sabretmediniz. Fakat burada çalıştığınız sırada büyük bir aşama gösterdiniz.

Ben: İleri doğru bir adım atmışım şimdi anlıyorum. Ama toleransınızı düşününce şimdi bile şaşıyorum yaptıklarına. Uyumsuzluğuma bir ad versek ne diyebiliriz?

Engin Bey: Bir kere uyumsuz değildiniz ama bir depresyondan bahsetsek çok isabetsiz olmayız.

Ben: Kartuşları doldurmak için benim odama gelirdiniz, sohbet ederdik. Her şeyden bahsettik. Aştan, kedilerden, Zincirlikuyu Mezarlığı'nda kabri olan profesör hanımın şikayetlerinden, Türkiye'den, aileden, çapkınlıktan... Bir gün aniden gidip pasajdaki erkek berberinde saçlarımı traş ettirip, berber ücretimi size ödetmiştim. Engin Bey, gördüğüm kadarıyla bürodan aynayı kaldırmışsınız. Ben burada çalışırken tam karşımda duruyordu. Aynaya ne oldu Engin Bey.

Engin Bey: Siz gittikten sonra yine de sizi gösteriyordu kaldırttım.

Ben: O aynaya bakıp kendime ne öpücükler göndermişim ben. Engin Bey, bir gün dolapta sizin aile fotoğraflarınızı bulmuştum; ilk eşinizden olan kızlarınız, babanız, anneniz, anneanneniz...

Engin Bey: Hatırlıyorum, anneannenimin fotoğrafının fotokopisini çekip büyüttürmüştünüz.

Ben: Siz de benim annemin bikinili gençlik fotoğrafını büyüttünüz.

Radio

I know the diamonds and many for this art but that's not the shape of my heart. (Elmasları ve bunun gibi

birçok konuyu biliyorum ama kalbimin biçimi değil onlar.)

"Sibel Hanım keşke devletimizin başında olanlar sizin gibi olsaydı" diyecek Engin Bey ben tam ayrılırken. Benim ise ana şefkatini buraya gelmeden önce giyindiğim bir gerçek DNA kodlarına saldırıyorum ya da çok yakışıklı bir andreodin programını değiştirir gibi, "Engin bey devletin başında ben varım" diyorum. Ortalıkta gözleri kırmızı ve göz yaşlarıyla dolmuş bir patron görürseniz bilin ki o benim patronum. Deja Vou aleminde beni üçüncü defadır işe aldığını, her seferinde onu kandırdığımı hatırlamıyor. Sohbet saatimize ayarlıyım yazıyı. Saat yine 5:30, yine aralığın on ikisi, yıllardan yine 2004, üçüncü defadır, saat 5:30.

Ben: Hayatın peşinden mi koşuyorsunuz yoksa hayata karşı başışıklık mı kazandınız?

Engin Bey: Çok örnekler görmüş olduğumu anlatmak için bazı şeylerin beni anında etkilemediğini söyledim.

Ben: Turuncu balık enflasyonu, bulut konservesi, hatta oksijen fazlası. Beni de hiçbir şey şaşırtmıyor. Engin bey eteğim patlamıştı, siz ne yapmıştınız hatırlıyor musunuz?

Engin Bey: Gidip size eşofman almıştım. Bir gün, "Dün gece bana tecavüz ettiler" diye işe gelmemişsiniz. Evinize camları kırdığınız için rahatça girip size tecavüz ettiklerini düşünüyordunuz.

Ben: Siz de bir camcı alıp evime gelmiş, camlarımı taktırmış, pencerele kilit yaptırmıştınız. Evde sekiz tane kedi vardı, evin durumunu görmüştünüz ama yine de benden umudu kesmediniz. Fakat Engin Bey, bence siz hayata umutlu bakıyorsunuz.

Engin Bey: Ben pek umutlu değilim, her şeyin menfaat olduğunu düşünüyorum.

Ben: Annem gelmişti bir gün, anneme karşı davranışım benim için hoşgörünüzü azalttı. (Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.kitaparsivi.org>)

Engin Bey: Hayır. Anneniz size karşı en dayanıklı insan, siz de bunu biliyorsunuz.

Ben: Engin Bey, kendinizin yüzde 20'sini kullanıyorsunuz. Bu fotokopi ve tercüme bürosu sizin kendinizi yeteri kadar ifade ettiğiniz bir yer değil.

Engin Bey: Ben küçükken hep kovboy filmleri seyredirdim. Kitap okumadım ama binlerce film seyrettim.

Ben: Yeh amigo ces sabata. Benim de çocukluğuma rastlıyor o vahşi batı dönemi. Bir de çok karizma kızıl derililer vardı. Engin Bey en sevdiğiniz konudan, oğlunuzdan söz edelim.

Engin Bey: İnsan kendini unutup, oğlum çevremdeyken oksijenim artıyor. Okuluydu, dersiydi, folkloruydu, karatesiydi...

Ben: Engin Bey, gelelim bana...

Engin Bey: Sibel Hanım, benim gördüğüm kadarıyla çok zeki bir insansınız. Toplum size saçma geliyor, adapte olmayı gerekli buluyorsunuz. Kendinize göre bir grup bulamamışsınız.

Ben: Siz başarmışsınız Engin Bey. Bunda evli olmanızın bir rolü var mı?

Engin Bey: Hayır, evlilik sıkıntı yaratıyor alakası yok.

Ben: Hatırlıyor musunuz, öğle yemeğimin hepsini yemiyor bir kısmını Allah'a bırakıyordum. Siz de "Yi-yin yemeğinizi" diyordunuz. Benim için özürlü denebilir belki.

Engin Bey: Hayır, özürlü insanın burada işi yok. Siz kendinizden beklenenin yüzde 90'ını yapıyorsunuz. Becerileriniz vardı ama siz kendinize fayda sağlayamadınız. Keşke devlet büyüklerimiz de sizin gibi olsaydı.

Ben: Engin Bey size bir sır vereyim, devletin başında ben varım. (Her şey darmadağın oldu parça parça koptu saat dokuz gibi. Engin Bey biraz kuruyemişle içkisini içti. Ve devletin başında ben olduğum için gözleri kırkıştırmıştı.)

Neler gördüm?

Haksızlık gördüm
Zarar gördüm
Tedavi gördüm
Eğitim gördüm
Fayda gördüm
Sonunda hoş gördüm
Bi gün kabul gördüm
Sevgi gördüm
Anlayış gördüm
O zaman iş gördüm
Takdir gördüm
Para gördüm
Nezaket gördüm
Şefkat gördüm
Böylece hesap gördüm
Sonra bi eksik gördüm
Gerek gördüm
Erken gördüm
Engel gördüm
Destek gördüm
Işık gördüm
Başarı gördüm
Tepki de gördüm
Fark gördüm
Yeni gördüm
Yetenek gördüm
Kendimi gördüm
Yeterince gördüm
İtimat gördüm
Hedefimi gördüm
Saygı gördüm
Sonra bi rüya gördüm
Sadece gördüm
Kötülük gördüm
Savaş gördüm
Şiddet gördüm
Kan gördüm
İşkence gördüm
Günümü gördüm
Kabalık gördüm
Ve bunları hor gördüm
İyilik gördüm
Yol gördüm
İlk gördüm
Umut gördüm
Güzel şeyler gördüm
Güneş gördüm
Deniz gördüm

Geride
bıraktığımız
iki bin
dörtte.

BAKANGÖR

Zamanında Anlaşılmamış Filmlere Yeniden Bir Bakış Denemesi (XXIII)

En pis haliyle Coşkun yavşıyor. “Yengemle tanıştırmayacak mısın?” Faruk fena bozuluyor. Bu sefer ciddi, bu kadından etkilendi. “Bozulma abi ya, ne dedim ki?” Coşkun uzuyor. Banu peşinden bakıyor. “Kim bu adam?” “Fazla samimiyetim yok, itin biri.” Bu cevap Banu’yu tatmin etmiyor.

Gecelerin Kadını

OSMAN CAVCI

Sahil kasabası motel, boktan bir diskotek. Dans, özentili gençlik ayakları. Üst baş dökülüyor. O zamanki kılık lar şimdiki doğu bloğu ülkelerin vatandaşları gibi rü-küş ve fakir. **Tecavüzcü Coşkun** çaktırmadan esrar sarıyor. Kötü bunlar kötü, yoz bunlar. Esrarı zuladan çaktırmadan uzatıyor. **Faruk Peker** esrarı çekiyor, oohh diyor. Kameraya doğru üflüyor, sanki esrar reklamı. Gözler bayılıyor, yanındaki genç kıza uzatıyor. “Çeksene”, “Hayır” diyor kız. “Yanında ben varım hayatım.” Kız esrarlı sigarayı çekiyor. Baş dönüyor, Faruk Peker “Ben kızı otele bırakayım” diyor ve kızla birlikte çıkıyorlar. Arkadan diğer arkadaşları da geliyor. Yani tecavüz grubu. Ağaçlıklı bir yerde, kamuya açık alanda kızı kamulaştırıyorlar. Coşkun’u bu seks kesmiyor, “Kızı öldürelim abi” diyor. “Gider konuşursa hepimiz yararız.” Coşkun kızı öldürüyor. Bir de öldürdükten sonra sevişiyor.

Akşam yine sevişiyorlar, Banu çarşafa dolanmış kaba etleri yanlardan fıskırmış. Faruk, Banu’nun çantasını karıştırıyor. Böyle bir kötü huyu var. Çantadan bir fotoğraf çıkıyor.

Aksamsefası

Kızın yüzüne bir gazete kağıdı örtmüşler polis telsizleri... Komser cin her şeyi anlıyor. “Uyuşturucu sonra da tecavüz.” Kamera kızın kolyesine yaklaşıyor, (niye acaba?) polis tekrar konuşuyor. “Kızın kimliğini araştırın.” Faruk Peker’in vicdanı hür, irfanı hür. Eskisi gibi takılmakta. Bodrum yat limanının da bir teknede **Banu Alkan** seksi biki-nisiyle güneşlenmekte. Gayet tanga baldır bacak, güneş gözlüğü. Faruk bu yabancı kadına hasta oluyor, zaten akşam barda da rastlaşacaklar. Bakışlar, bakışlar... Araya deniz, Bodrum Kalesi. Akşam barda Banu yine dekolte bir elbise giymiş, göğüsler lambur lumbur, nasıl hasta olmasın hele Faruk Peker gibi dam salaksan. Yoo aslında bardaki elbise sandığımız şey meğer gecelikmiş. Banu kafayı yemiş gecelikle çıkmış. Faruk hedefe kitleniyor. Şak yanaşılıyor. Birazdan konuşacaklar... “Sizi buralarda ilk görüyorum... Daha önceleri...” “Evet yeni geldim... Ama siz buraların en çapkın adamı olmalısınız. Öyle söy-

lüyorlar.” Faruk bir sigara yakıyor. “Yok canım abartmışlar.” “En çapkın ve en hızlısı” ve devam ediyor iğnelemeye. “Zavallı genç kızların kalbini çalan ve onları insafsızca...” cümlelerin sonunu tamamlamıyor. Faruk Peker şaşırıyor, ne demek istiyor bu kadın. “Ne demek istiyorsunuz?” Banu acı acı gülüyor. “Hiçbir şey demek istemedim.” Faruk biraz geriliyor. Banu devam ediyor konuşmaya. “Gerçekten yakışıklısiniz sizden uzak durmak lazım” Faruk rahatlıyor. “Sizde çok güzelsiniz”, “Bütün genç kızları bu şekilde mi tavlarsınız.” Faruk içkisini fondip yapıyor ve bardan çıkıyor.

Şimdiye kadar hiç bir kadın onunla böyle konuşmamıştı, neydi bu cesaret. “Yo, yo ondan etkilendim mi ne?” Yine bıkırtıcı manzaralar, bir yat denizde yol almakta, Bodrum Kalesi’ne zom. Turistik eşyalar. Banu bu sefer başka bir bikini tanga karışımı moda acayip birşey giymiş. Ben bu mayoları Banu Alkan’dan başka kadının üzerinde görmedim. Kamera zom yapıyor. Banu’ya yapsa iyi, sapık kameraman kalçalara yaklaşıyor. Askerler filmi aç aç niyetine izlediğinden iş doğru iş. Faruk Peker balık adam, ahtapot yakalamış dipten çıkıyor. Kıyıda filmi seyreden bir kalabalık. Artistleri tanımışlar. Banu’nun sandalı devriliyor. Faruk balık adam kılığında hemen

yardıma gidiyor. Banu’yu kucaklayıp kıyıya çıkartıyor. Kalabalık gülüyor. Faruk’la Banu arasında bir yaklaşma başlıyacak. “Hayatımı kurtardınız az kalsın boğuluyordum.” Hâlâ kucakta, “Hiçbir önemi yok, bunu kim olsa yapardı”. Banu manalı manalı bakıyor sonra “Belki de geçmişte işlediğiniz bir günahı ödediniz.” Anananann! Ne demek is-

tedi şimdi? Kim bu kadın? Yoksa tecavüzden sonra öldürülen kızı biliyor mu? Kim olursa olsun ondan hoşlanıyorum. Bakışlar, bakışlar... “Geçmişte ne günahım olabilir ki?” Dan! Dan! müzik vurgusu, tekrar bıkırtıcı bakışlar, “Herkesin mutlaka geçmişte bir günah vardır demek istedim.” Kalabalık Bodrumlu yerliler artistlere bakmakta. Faruk’ta IQ düşük hâlâ bu kadının intikamcı kadın olduğunu anlamadı.

Faruk’un evi mi? Bir yerde öpüşüyorlar, sonra bir vazunun çiçeklerinin arkasında sevişiyorlar. Böylece Banu’nun yağlı kalçaları görünmüyor. Sabahın olduğunu nasıl anlayacağız... Tabii ki güneş doğarken bir çekim, yine Bodrum Kalesi. Yatlar, Banu ve Faruk balkonda çay içiyorlar. Pan, deniz manzarası. Banu ve Faruk el ele marınada yürüyorlar. Plan değişiyor, Halikarnasın oralarda yine el ele. Biri sesleniyor “Hey Faruk!” Faruk dönüp bakıyor. Tecavüzcü Coşkun. Banu’nun şüpheli bakışları heriften kıl kاپıyor. Dad dan dad, dan! Müzik, zom, yakın plan tecavüzün yakın

planı. En pis haliyle Coşkun yavşıyor. "Yengemle tanıştırmayacak mısın"? Faruk fena bozuluyor. Bu sefer ciddi, bu kadından etkilendi. "Bozulma abi ya, ne dedim ki?" Coşkun uzuyor. Banu peşinden bakıyor. "Kim bu adam?" "Fazla samimiyetim yok, itin biri." Bu cevap Banu'yu tatmin etmiyor.

Bir manzarada yemek yiyorlar. Masada masraf olmasın diye fazla bir şey yok. Çaydan whisky. Su, peçete, çatal, tabak. Allah ne verdiyse. Ha, çiçek de var. Figüran garson elleri arkada beklemekte, o da filmde çıkmakta. Suratında anlamsız bir ifade. Faruk soruyor. "Bana kendinden bahsetsene, hikayeni merak ediyorum" Banu hikayesini özet anlatıyor. "..... mütavazi bir hayatım vardı, tak ki kız kardeşim öldürülünceye kadar." Faruk morarıyor. "Ne kız kardeşin mi öldürül-

Faruk, tecavüzcü Coşkun'la buluşuyor, durumu anlatıyor. Sonra fırçalıyor? "Hep senin yüzünden öldürmeyecektin onu" Coşkun işi kökünden halletmek istiyor. Büyük Ortadoğu planı gibi.

dü?" Dan! Dan! Dan! müzik kalp ritmi. Yakın gözler, kindar bakışlar. "Nen var senin, biraz tedirgin gibisin?" "Yok, yok bir şey." En ennnnnnn! Yakalandın. Akşam yine sevişiyorlar, Banu çarşafa dolanmış kaba etleri yanlardan fıskırmış. Faruk Banu'nun çantasını karıştırıyor. Böyle bir kötü huyu var. Çantadan bir fotoğraf çıkıyor. Dan! Dan! Dan! Vurgu, müzik, öldürülen kızın resmi. İyi, ama bu resmin Banu'da ne işi var? Hastır, baltayı taş vurduk. Demek bu kadın ablası. Şimdi bilmemezlikten geleceğim ve oyuna devam. Banu uyanıyor, ne kadar da neşeli mutlu, oysa Faruk betlerinde. "Yüzünden düşen bin parça sevgilim", "Yok bir şey iyiyim." Banu yine acaip bikiniyle havuza giriyor.

Faruk, tecavüzcü Coşkun'la buluşuyor, durumu anlatıyor. Sonra fırçalıyor? "Hep senin yüzünden öldürmeyecektin onu" Coşkun işi kökünden halletmek istiyor. Büyük Ortadoğu planı gibi. "Onu da öldürelim abi" Fena fikir değil, halbuki ne kadar sevmişti Banu'yu. Düşüncelere dalıyor. Şimdi film hiç haketmediği halde psikolojik gerilim kazanıyor. Sevdigi kadını öldürebilecek mi? Flashback, Banu'yla sevişmeler elele yürümeler. Şimdi Banu bilmemezlikten geliyor. Yani senaryoyu bilmiyormuş gibi yapıyor. Faruk terliyor. Birlikte bir uçurumun kenarına geliyorlar, elinde tabanca Coşkun kayaların arkasında. Faruk aniden hüngür hüngür ağlıyor. "Hayır, hayır, yapamayacağım... Ben bir caniyim, Banu seni öldürecektim. Kız kardeşine esrar içiren bendim, ama öldüren ben değilim affet beni." Kayaların arkasından Coşkun çıkıyor. Tabancayı uzatıyor, Faruk Banu'yla Coşkun'un arasına giriyor. "Yapma dur." Sonra Coşkun'un üzerine atlıyor, iki yumruk "Ah!" Coşkun geri geri giderken uçuşma yuvarlanıyor. "AAAAHHHH!" Faruk ve Banu sarılıyorlar. "Affet beni Banu!", "Sen bana sevmeyi öğrettin" güneş batıyor... Ve Banu tabancayı çekiyor. "Ama kızkardeşinin intikamını almaya yemin etmiştim" diyor. Dışınıyaaaaa! Bir el tabanca sesi. Faruk yerde yatıyor. Son yazmakta. H

Not: Yukarıdaki filmin yazısını, afişine bakıp yazdım eğer böyle bir konusu varsa tamamen tesadüfidir.

Ses Yoksa Resim Var

2004

yılını bitirdik. Peki çok mu mutluyuz... Pek mi heyecanlıyız? Ya da umutlu muyuz yeni yıldan? Geçtiğimiz yıl çok mu güllük gülistanlıktı da her şey, bu yıl da aynı beklenti taşıyoruz? Sizi bilmem ama ben çok umutlu değilim. Sanırım dünya yalan söylüyor Mor ve Ötesi'nin dediği gibi, ya da onlar yalan söylüyor, biz inanıyoruz. Bugün, aslolan inanmak değil, karşındakini inandırmak! Hâl böyle olunca biz de inanmış gibi yapıyoruz. Yani biz de yalan söylüyoruz aslında. Ve bir zaman sonra o yalana öylesine inanıyoruz ki, yalan yalan olmaktan çıkıyor.

Geçtiğimiz yıllarda rock müziğin yaptığı ataktan söz etmiş, ancak bu çıkışın çabuk tüketilmesi konusunda, birçok kişi gibi benim de endişelerim olmuştu. Ancak bu kadar çabuk olacağını sanmıyordum. 2004 yılını içersinde dinlediğim birçok albümde rock tadı alamadım. Gerçekten rock müzik çoktan bitti de uzatmaları mı oynuyoruz, yoksa kendimizi mi kandırıyoruz; bunun karmaşasını yaşıyorum. Görülecek hiçbir şeyin olmadığı bir görüntü bolluğunda sanırım kendimizi kaybettik.

Elbette rock müzik adı altında birçok albüm çıktı. Bunların bir kısmı rock müziğin sahip olduğu misyonu taşısa da, kaçınılmaz olarak piyasa içersinde varolmaya, bu pazarın ucuna tutunup ayakta kalmaya çalışıyorlar. Belki de kendilerince haklılar, çünkü sistem bu! Ancak benim asıl takıldığım mesele, bazı müzisyenlerin popüler kültürün tam göbeğinde olup, bu kültürün her türlü nimetinden yararlanıp, sonra da karşındaymış gibi davranmaları. Bir tür samimi-yetsizlik. Yapay bir muhaliflik. Oysa

buna hiç sığınmadan, böyle bir iddida bulunmadan, "ben böyleyim" deme yürekliliğini gösterenlere artık daha çok saygı duymaya başladım. Örneğin; Teoman. Onu çok eleştirmeme, küstah ve şımarık bulmama karşın, bu konudaki samimiyeti dikkate değer. Yine 2004 yılı içersinde çıkardığı En Güzel Hikayem adlı çalışması, hem müzikal olarak hem de lirikler bazında oldukça başarılı. Kanımca Teoman'ın bugüne kadar yaptığı en başarılı albüm. İçindeki savaşı, hayatla ve kendisiyle olan uyumsuzluğunu en iyi yansıtan, hatta doruk noktasına çıkaran bir çalışma.

Gelelim yılın diğer çalışmaları... Bu yıl ilk albümlerini çıkaran, ama dinleyici kitlesini daha albüm çıkarmadan önce oluşturan isimlere... Gökten zembille inmeyen, birdenbire "albüm çıkardım, işte buradayım," demeyen çocuklar bunlar. Yıllardır barlarda, festivallerde çalan, çeşitli organizasyonlarda adını duyuran bu grupların ilki Gripin. İlk albümlerini çıkarmış olmalarına karşın büyük bir ilgiyle karşılanan grup, özellikle liriklerdeki başarısıyla dikkat çekti. Yine müzikal altyapısı da oldukça sağlam

olan Gripin, Vega'nın müzikteki izlegini sürdürüyor. Umutsuz Aşk ile hem gitardaki yetisini, hem de besteciliğini öne çıkaran Bora Uslusoy, Rus Kozmonotları ile bize iyi bir solist kazandıran Direc-t, Seet Me Free! ile barok dönemin masalsiliğini, sert gitar riff'leriyle bize taşıyan Cem Köksal, Karanlıkta Güneş adlı çalışmasıyla Hakan Tuna gibi isimler bize ilk albüm ve ilk heyecanı yaşattılar. Yine Pentagram'ın 1992 kadrosundan tanıdığımız, Trail Blazer albü-

münde vokalle yer alan Ogün Sanlısoy, 1999 yılında pek ses getirmeyen ilk albüm çalışması Korkma'nın ardından bu yıl içersinde O Gün adlı albümü çıkardı. Oldukça temiz bir sounda sahip olan bu albümde Anadolu rock tarzında şarkıların yanı sıra, pop (ama kaliteli) tadında şarkılar da var. Kendine Gel ve Düşmez Kalkmaz adlı şarkılar ise albümdeki diğer parçalara oranla daha farklı lezzetler taşıyor.

Mor Ve Ötesi yılın en çok ses getiren, hatta uzun bir süre en çok satanlar listesine girmeyi başaran bir albüm çıkardı. Dünya Yalan Söylüyor ile Mor ve Ötesi, kanımca bugüne kadar yapmış olduğu en iyi çalışmaya imza attı. Tarkan Gözübüyük'ün prodüktörlüğünde, ustaca kotarılmış bir albüm bu. Gözübüyük, Mor ve Ötesi'ni çok iyi anlamış, onların ruhunu yaladığı gibi, dinleyicinin beklentisini de göz ardı etmemiş. Hatta Mor ve Ötesi bu albümle İngiliz soundundan biraz uzaklaşarak - özellikle Harun'un vokalinde - çok belirsiz de olsa alaturkamsı bir ifade kullanmış.

Yılın ilk aylarında ikinci albümleri Sert ile uzun süren suskunluğunu bozan Kurban, daha çok cover'lerden oluşan bu albümle dinleyici karşısına çıktı. Anadolu rock tarzındaki şarkıları kendi üslupları içersinde oldukça sert bir biçimde yorumlayan grup, sanki şarkıların üzerinde pogo yapmış.

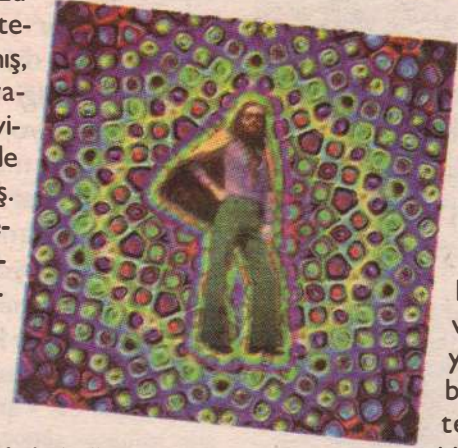
Bu yılki rock albümlerinde daha çok pop tadında şarkılar yer alırken, Anadolu rock tarzında şarkılara olan eğilim de oldukça arttı. Anadolu rock deyince elbette Moğollar'ın Yürüdük Durmadan ve Haluk Levent'in Aç Pencerenin yanı sıra Cem Karaca'nın ölmeden

önce yaptığı Hayvan Terli adlı single'ını unutmamakta fayda var. Yine Kırış'ın çıkardığı Kayıp Şehir adlı albüm dikkat çekiyor. Müziğinde gittikçe daha da sertleşen Kırış, senfonik bir tadın da arayışına girmiş bu son çalışmada. Aynı zamanda Raziysan Gel adlı Türk Sanat Müziği şarkısı da ilginç. Yalan, Kayıp Şehir, Aman Aşam son derece çarpıcı, ilginç şarkılar. Yaptığı işe sevdalı ve gün geçtikçe yükselen bir ivmeyle kucaklıyor dinleyicisini Kırış.

Yine senfonik rock tarzında, masalsı söylemiyle üçüncü albümleri Şehrazat'ı çıkaran Almora, uzun süren sessizliğini 1,5 adlı albüm-

le bozan İhtiyaç Molası, Bulutsuzluk Özlemi'nin Açık hava Konser kayıtlarından oluşan Bulutsuzluk Senfonisi, 28 Mayıs 2004'te Açık Hava tiyatrosunda verdiği konser kayıtlarından oluşan, bir nevi best of niteliğindeki Uzun Uzun Feridun Düzağaç, Akın Eldes'in Türülü, Nev'in Sen Gibi adlı çalışmaları dikkat çekiyor. Demir Demirkan ve Aslı'nın albümleri ise vasat diyebileceğim çalışmalar arasında. H

Özlü Sözler

Megastar sahnede ne ise tuvalete girdiği zaman da odur. Karizması hiç değişmez.
Levent Yüksel

Kendimi kopyalatmam istense, tabii ki kopyalatırdım. Hatta kopyama da saygı duyardım.
Akşamsefası

Yılın En İyileri

- **Teoman** - En Güzel Hikayem
- **Gripin** - Hikayeler Anlatıldı
- **Feridun Düzağaç** - Uzun Uzun Feridun Düzağaç
- **Bulutsuzluk Özlemi** - Bulutsuzluk Senfonisi
- **Kurban** - Sert
- **Cem Köksal** - Set Me Free!
- **Kırış** - Kayıp Şehir
- **Direc-t** - Rus Kozmonotları
- **Mor Ve Ötesi** - Dünya Yalan Söylüyor
- **Almora** - Şehrazat

Geçen Yıl Birdenbire

Bir sürü şey olup bitti, bir sürü albüm yayınlandı geçen yıl. İyi-şeyle – kötüsüyle bir sürü şey – bir sürü albüm. Popstar ve benzeri yarışmalardan çok çabuk sıkıldık; bu tür yarışmaların sayısı artıp, üstelik bir kısmı ikinci tura geçerken resmen bunaldık. Artık kimse, daha fazla 'şarkı söyleme oyunu oynayan çocuklar'ı seyretmek istemiyor. Yazık. Dışarda, çoğu ülkede daha kalıcı oldu bu yarışmalar oysa. Biz çabuk tükettik. Kötü ve yeteneksiz yarışmacılar, 'müzik'ten çok skandal seven yapımcılar ve kamera ile ışıklar üzerlerine dönsün diye elli takla atan jüri üyeleri nedeniyle bu tür yarışmalar da tarih oldu, ya da olmak üzere. Artık bir yıl gibi bir sürede tarih olunabiliyor bu memlekette. Şimdi 'gelin – kaynana' ya da 'Ali Baba çiftliği' seyretmek moda, o da nereye kadar Allah bilir. Çabuk tüketilen yarışmaların çabuk unutulmaları yarışmacılarının çıkardığı albümler, geçen yılın önemli konularından biriydi. Bayhan, bütün zamanların 'en kötü albümü'nü yaparak bu alanda tepeye oturdu. Sezen'in albümü de kötüydü, güzel sesli kıza yazık oldu. İlk yarışmanın ilk birincisi Abidin'in pop pop kokan albümü fena değildi ya, her niyeyse iş yapmadı. Biz dinleyiciler – alıcılar da az tuhaf değiliz. Bir albümü niye alıp – almadığımız iyice muğlaklaştı... Albüm yapacak denilen Firdevs ve Barış'tan ses çıkmadı. İkinci tur birincilerinin bırakın albüm

yapıp yapmadıklarını takip etmeyi, adlarını bile hemen unuttuk... 'Cover' yıl boyu gündemdedi. Ogün Sanlısoy "Ben de Özledim" ile bugüne kadar yapılmış en iyi cover'ı yaptı geçen yıl. Yıl bitmek üzereyken de, Pamela, Ebru Gündeş'in "Fırtınalar"ı ile ses getirdi. Bu şarkı 2005'te de çok ilgi görecek. Remix de gözdeydi. Özellikle Murat Ucuoğlu kayda değer işler çıkardı bu alanda. Yapılan epeyce remix'in içinde, Özcan Deniz'in "Canım", Levent Yüksel'in "Yarabim" ve Ibrahim Tatlıses'in "Neden Saçların... (Deli Gibi Sevdim)" mix'leri zimba gibiydi. Ibrahim Tatlıses ile birlikte, Emrah ve Seda Sayan da, biraz 'ayıp' bulmaya başladıkları arabesk'ten uzaklaşmaya çabaladı. Emrah zaten epey önce niyetlenmişti buna ve son albümünde iyice uçarak 'teknö' Emrah kılığına büründü. Seda Sayan ise etrafına çok yetenekli müzisyenler toplamış olmasına rağmen, gönlünden geçen 'bu ülkenin Natasha Atlas'ı olma mertebesine çıkamadı; belki başka sefere, belki başka bir şarkıya kismet olacak bu.

Kalbi Olmadan Yaşayamaz İnsan

2004, ağır bir şekilde Nazan Öncel damgası da yedi. "Hüp" diye içine çekmeye niyetlendiği günden beri kapısı aşındırılan Öncel, nihayet bu yıl dört başı mağrur bir şekilde çıktı ortaya. Kendisinin "Hay Hay"ı sıkı bir hit oldu; Özcan Deniz ve Gülşen'e yeni kapılar açtı. Aşkın Nur Yengi'ye ("Yıldız Yıldız") pek faydası dokunamadı ama bu da büyük çapta onun değil, şarkıyı düzenleyeninin kabahatiydi. Genel gidişatın dışında var olmaya çalışan grup ve şarkıcıların yaptıkları ise 2004'e asıl kalıcı damgayı vurdu. Mor ve Ötesi, nihayet beklenen çıkışı yapıp 'kolaj'lere kadar girdi ve Duman'dan beri görülebilmemiş en büyük çıkışı gerçekleştirdi. Bora Uslusoy, Gripin, Ogün Sanlısoy, Cem Köksal, Bulutsuzluk Özlemi, İhtiyaç Molası, Direc – t, Murat Çelik, Demirhan Baylan, Feridun Düzağaç ve benzerleri, bu memlekette 'müzik' adına bir şeyler ummaya devam etmemizi sağladı. "Söz Vermiş Şarkılar" projesinde yer alan Rasim'in "Yılın

ve Aylin Aslım'ın "Kimdi Giden Kimdi Kalan"ı, bu çok güçlü iki alternatif ismin yeni albümlerini dört gözle beklememize yol açtı. Umut Rüzgarlarının onlarla esmeye devam edeceği belli gibi. Zeynep Casalini'nin "Nihayet"i de öyle. Bu albüm sonrası, pop piyasamız kendisine biraz daha çeki düzen vermek zorunda kalacak.

Sonuçta, yıl boyu pop oturulup pop kalkılmadı işte. Eskiden öyleydi. Bayhan – Sezen – Abidin gümlerken

Mor ve Ötesi sattı. Hayal edilemez bir şeydi bu da ama 2004'te oldu. Yıllar sonra 2004 yılını anlatacak olan akli başında adamlar, bu yılın tüm imkansızlıklara rağmen sundukları karşısında pek şaşıracaklar. "Çok iyi müzik yapanlar da olmuş yıl" diyecekler, "üstelik dünyanın yalan söylediği de cesaretle dile getirilmiş..." H

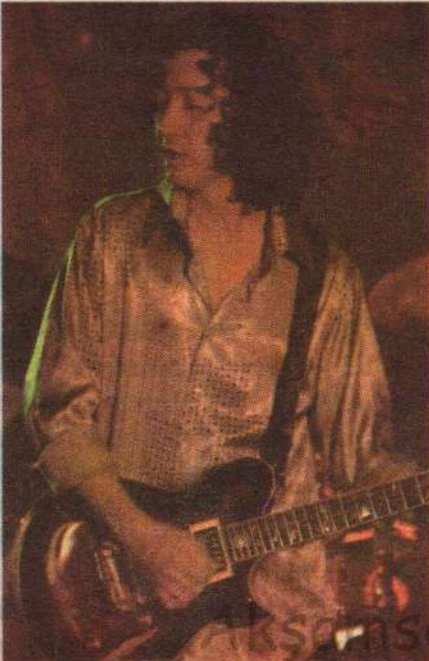
En İyiler'2004

- 1- **Dünya Yalan Söylüyor / Mor ve Ötesi**
Nihayet herkes tanıdı onları; geç oldu ama çok temiz oldu.
- 2- **O Gün / Ogün Sanlısoy**
Müthiş. Şu zavallı piyasaya böyle bir albüm sunmak büyük cesaret.
- 3- **Nihayet / Zeynep Casalini**
Zeynep'in kaç yıldır beklenen albümü bu. Sinan Akçıl ile birlikte, 'pop'a resmen kuş kondurmuş.
- 4- **Shehrazad / Almora**
Bu albüm için ne söylenece az. Ogün Sanlısoy gibi, Almora da hepimize birkaç numara büyük geliyor.
- 5- **Bulutsuzluk Senfonisi / Bulutsuzluk Özlemi**
Memleketin en hakiki 'live' albümü. Kapak tasarımı da müthiş.
- 6- **Ses ve Ayrılık / Özcan Deniz**
Ve Nezir Ünen Özcan Deniz'i yarattı...
- 7- **Mai / Ümit Sayın**
Bir 'kırılgan'dan yürek burkucu hikayeler.
- 8- **Uslanmadım / Levent Yüksel**
Herkesin bayıldığı 'ailemizin yakışıklısı'ndan, kapı gibi bir albüm.
- 9- **Kıpkırmızı / Sibel Tüzün**
"Kırmızı"nın elden ve gözden geçirilmiş bir versiyonu. Dünya güzeli Sibel Tüzün çok da cesurmuş. Şu "Kırmızı" projesi başlı başına bir zeka işi.
- 10- **İlk Aşk / Ezginin Günlüğü**
Hüsnü Arkan ve Nadir Göktürk'ten; aşk - ayrılık - direnç - cesaret ezgileri. Her zaman yaptıkları gibi eşsiz.

En Kötüler'2004

- 1- **Hayal Edemiyorum / Bayhan**
Yalnızca geçen yılın değil, bütün zamanların en kötü albümü bu.
- 2- **Tat Beni / Yeliz Yeşilmen**
Normalde 'tatırmaya' utanmalıydılar ama, ne yapacaksınız, oluyor işte.
- 3- **Gece Yolcuları / Gece Yolcuları**
Rock yapma iddiasındaki bir grubun inebileceği en alt seviye.
- 4- **Sarı Sarı - Başroldeyim / Mahsun Kırmızıgül**
Ne 'başrol'ü, kimsenin listesinde bile değil artık. 'Tüccar'lığın bu kadar aleni olanı, hepimize tahammül edilmez göründü.
- 5- **Kayıp Şehir / Kırış**
70'lerde de çok fazla Cem Karaca mukallidi vardı ama o şartlarda bile Kırış'a fark atardı bunlar.
- 6- **Cici / Fulden Uras**
"Bensiz Olsun" ile etrafına çok fazla hayran toplamış olan şarkıcı, bir 'aile kadını' olmaya karar verince 'imaj'ı iflas etti.
- 7- **Canım / Dilek Budak**
'C'li bir başka kötü albüm. Bu harfin uğursuzluğu bahis konusu değil elbette, suçlu Dilek Budak'ın kendisi; kızımızın vocal performansı, bu albümde sıfırın altında.
- 8- **İntikam / Ozan Orhon**
Böyle bir çağ için haddinden fazla 'lüzumsuz' bir albüm bu.
- 9- **Ellerine Sağlık / Yalın**
Herkes çok sevdi ama basit bir albüm bu. Resmen çocuk şarkıları yapmış Yalın.
- 10- **Çaresi Yok / Sezen**
Daha ikinci ayağında kabak tadı vermiş Popstar'ın yarışmacılarından biri olan Sezen'in albümü. Hakikaten güzel sesli Sezen'i, Ahmet Özden tamamen yanlış yönlendirerek işin daha başında perişan etmiş.

Elli sene önce Cumhuriyet Gazetesine hazırladığı edebiyatçıların eşleriyle yaptığı röportajları 'Eşlerine Göre Ediplerimiz' adlı kitapta yayınlayan dilbilimci, gazeteci, yazar **Sermet Sami Uysal**; edebiyatçılarımızı, eşlerini, evlerindeki hallerini ve daha birçok yönlerini hayvan'a anlattı.

Fotoğraflara Baktıkça Kendimi Yalnız Hissediyorum

Reşat Nuri Güntekin

- Kısa boylu, sempatikti. Estetik olarak hiçbir ölçüye uymayan yüzünde gülümsemesi hiçbir zaman eksik olmazdı. Karizmasıyla, konuştuğu kişiyi hemen etkisi altına alırdı. Evine gittiğimde bir yabancıydım ama kırk yıllık dost gibi çıktım. Sonraları da ailece görüşmeye devam ettik. Paris'te olduğum dönemde kızı Ela ve kocası Tanşu Bleda'yla sık sık görüşüyordum. 1970'te Türkiye'ye dönünce, Reşat Nuri'nin eşi Hadiye hanım - Reşat Nuri vefat etmişti - her gezmeye gittiğimizde şeref konuğu olarak gelirdi. Çok güzel, alçak gönüllü, esprili, güzel konuşan bir insandı. Evinde günler geçirdik, ne yazık ki onu da bu yaz kaybettik.

Eşi Hadiye Güntekin eskiden Reşat Nuri'nin öğrencisiydi. Reşat Nuri'ye toplum hayatının dışında kaldığı için biraz sitem ederdi. Çünkü Reşat Nuri topluma katılmayı sevmeyen bir insandı. Kalabalık yerlerden sıkılırdı ve elinden geldiğince gitmemeye çalışırdı. Bir gün Şehir Tiyatrosu'nda bir eseri oynanıyor, oyun bitince insanlar alkışlamaya başlıyor ama alkış dinmek bil-

miyor. Genellikle bu durumda eserin sahibi ne yapar; sahneye çıkar ve teşekkür eder. Ama Reşat Nuri o kadar mahcup ve utangaç bir insandı ki sahneye çıkmadı. İçeride kapanık, eğlenceyi evinde, okumakta yazmakta arayan biriydi. Eşi ise tam tersi eğlenmeyi seven bir hanımefendiydi. O yüzden biraz yakınmıştı Reşat Nuri'den, onun dışında çok seviyordu. Bir de sigarasından yakınırdı. Çünkü evde sürekli bir elinde sigara diğer elinde de kül tablasıyla dolaşır ve bu yüzden bazen halıların üstüne küllerini düşürürdü.

Peyami Safa

- Az gülen, insanlarla arasına mesafe koyan, kültürlü, konuşması etkileyici bir insandı. 1954'te evine röportaja gittiğimde Reşat Nuri'nin evindeki o sıcak havayı bulamadım. Buna karşılık kartımı aldı, bir hafta sonra çıkarmakta olduğu Türk Düşüncesi'nde yazmam için ısrar etti ve bana uzun yıllar dergisinde yazı yazdırdı. Çok okurdu ve o da Reşat Nuri gibi topluma fazla katılmayı, gece hayatını pek sevmezdi. Eğlenmek için genellikle evinde yarıyor-

zenlerdi. O yemeklerde felsefeciler ve yaşlı edebiyatçılar olurdu. Peyami Safa sayesinde çevrem çok genç yaşta bayağı genişledi.

Eşi Nebahat Safa'yla birbirlerine aşık olarak evlenmişler. Nebahat Hanım oldukça kültürlü, konuşkan ve esprili birisiydi. Eşi çalışırken gürültüden hoşlanmadığını, yalnızlık istediğini bilir ve buna çok özen gösterirdi.

Hasan Ali Yücel

- Hasan Ali Yücel'le röportaj için randevulaşırken "Sabahleyin buyrun gelin, öğle yemeğini de birlikte yeriz" dedi. Ben ise "Bu diziyi hazırlarken hiçbir edibin evinde yemek yememe kararı verdim." dedim. Böyle davranmamın sebebi de; o zamanlar muhabirlerin bir yemek için bin takla attığı söylentilerinin ortalıkta dolaşmasıydı. Böyle söyleyince Hasan Ali, gülümseyerek "Bir edipten çok, bir dostunuzun evine geleceğini unutmayın" dedi.

Keskin bakışları olan, insana ve eğitime çok önem veren sevecen birisiydi. Çok güzel bir sesi vardı. Musiki bilgisi mükemmeldi. Söylentiye göre İnönü'nün annesi kendisine hayranmış ve ona mevlit okutmuş. Belki de İnönü'nün onu bakan yapışında annesine okuduğu mevlitlerin de bir payı vardır diye düşünüyorum.

Eşi Refika Yücel, ön plana çıkan

biri değildi. Sürekli çocuklarıyla meşgul, kocasına sakin çalışma ortamı sağlayan bir ev hanımefendisiydi.

Refika Hanım'a beğendiğiniz şairler var mı diye sorduğumda Orhan Veli'yi söyledi, Hasan Ali Bey araya girip "Hayır, hayır, en çok kendi şairini beğenir". Kim o diye sorunca "Can (Yücel)" dedi. Refika Hanım, gözlerinde parıltıyan gurur ile tasdik etti "Evet, Can'ın şiirlerini çok severim", Hasan Ali Bey de "Hatta annesine göre dünyanın en büyük şairi Can'dır" dedi. Ve daha sonra bana Can Yücel'in Yazma adlı şiir kitabını hediye etti ve kitaptan Kayıp Çocuk adlı şiiri o güzel sesiyle okudu.

Faruk Nafiz Çamlıbel

- Faruk Nafiz Çamlıbel lisede hocamdı. Ben ve diğer öğrenciler tarafından çok sevildi. Giyimiyle, davranışlarıyla hem kendisi hem de ailesi çok moderndi. Ama evde birbirlerine eski Osmanlı terbiyesinden süzülüp gelen bir hitap şekli ile konuşturlardı. Diğer yazarlarımız ve şairlerimizin birçoğu gibi o da çalışırken çok siga-

ra içerdi. Eşi Azize Çamlıbel de bu duruma çok kızardı.

Röportajımızın bir yerinde Azize Hanım'a "Eşiniz ev işlerinde size yardım eder mi?" diye sorduğumda hiç çekinmeden şu cevabı söyleyivermişti; "Yemek geç kalınca şöyle mutfağa kadar gelip görünür, o kadar... Daha şu gaz sobasını yakmayı bile bilmez."

Yusuf Ziya Ortaç

- Evine gittiğimde çok nazık davrandı ve konuşurken gördüm ki bana kendi çıkardığı dergide yazı yazdırmak istiyor, çünkü o zaman çıkardığı Ayda Bir adlı derginin tirajı gitgide düşmekte. Ama benim için mümkün değil; iki lisede hocalık yapıyordum, Cumhuriyet'te ve bir sinema dergisinde yazılar yazıyordum.

Doğan Nadi'yi Yusuf Ziya bir akşam yemeğinde kandırıyor. Diyor ki; "Ayda Bir Dergisi kapanmak üzere. Sermet Sami'nin hazırladığı yazı dizisi 'Politika Dışında Politikacılar' bana verirken hem tiraj alırım hem de bu röportajlar çıktığı sürece dergim devam eder". Doğan Nadi de "Hay hay" diyor. Aslında çok yanlış, Çünkü o röportajları Cumhuriyet Gazetesi adına yapmıştım. Belki o insanlardan Ayda Bir için diye isteseydim randevu bile alamazdım. Bana sormadan yazılarımı verdiler. Yazılarım çıktığı sürece Yusuf Ziya'nın dediği gibi dergi yayın hayatını sürdürdü ama yazılarım bitince gene dergi kapandı.

Refik Halit Karay

- Refik Halit onbeş yaşında evlenmiş Nihal Hanımla. Çok iyi anlaşıyorlardı. Evlerindeki yemekte benim ailemin Çorum'da kendilerine çok yardım eden insanlar olduklarını öğrenince

birbirimize karşı yakınlığımız daha da artmıştı.

Bir ramazan akşamı yemeğe çağırılmıştık onları. Oruçlu olan eşim yemekte ne içmek istediklerini sorunca, Refik Halit sanki hayret etmiş gibi muzip bir tavır takınarak: "Kızım akşam yemeğinde buz gibi rakıdan başka ne içilir ki?" diyerek eşimi hayretler içerisinde bıraktı.

Ziya Osman Saba

- Rezzan Saba tatlı dilli, cana yakın bir insandı. Dudaklarında gülümsemesi hiç eksik olmazdı. Ziya Osman Saba ise eşinin tam tersine çok yavaş ve tekdüze konuşurdu. Bu yüzden insan kendisiyle konuşurken ister istemez sıkılabilirdi. "Halbuki evlenmeden önce birlikte bankada çalışırdık. O zamanlar öyle konuşkandı ki, bütün arkadaşlar bir olup adını geveze koymuştuk". Ev işlerinde size yardım eder mi diye sorduğumda ise; "Hiç etmez; çok beceriksizdir. Yeni evliydik, bir gün 'Sobakur' dedim. Başları ellerinin arasında ak-

şama kadar düşünmüş. Bir de odaya girdim ki öylece oturuyor. 'Ben senin sobacın değilim!' diye bağırdı... Kırk yılda bir pazara gönderip domatesin olgunlarını al derim, ne ka-

dar çürüğü varsa alıp eve getirir. Bir de hiç pazarlık bilmez. Ama kocam olduğu için söylemiyorum; insanlar arasında bu kadar temiz kalplisine az rastlanır."

Ahmet Muhip Dranas

- Münire Dranas, Ahmet Muhip'i ilk defa, Çocuk Esirgeme Kurumu'nda çalışan teyzesini ziyaret ettiğinde görmüş ve kısa zamanda tanışıp evlenmişler. Bir kızları vardı, uyumlu bir aile izlenimi veriyorlardı. Münire Hanım ol-

dukça güler yüzlü ve konuşkan bir insandı. Evlenince sizin tesirinizle eşinizin değişen huyları oldu mu diye sorduğumda, "Evet, hem de çok oldu" demiş, Ahmet Muhip de "Halbuki ben hiç farkında değilim" deyince, o da "Tabii, hüner farkına varmadan değiş-tirebilmektedir." demişti. Garipsediğiniz adetleri var mı eşinizin dediğimde ise "Çıplak ayakla dolaşmayı sever" demişti.

Ercüment Ekrem Talu

- Ercüment Ekrem Talu bir anısını anlatmıştı. Atatürk döneminde, Cumhurbaşkanlığı Başkatipliği görevindeyken, sık sık Mustafa Kemal Paşa ve yeni evlendiği eşi Latife Hanım'la kahvaltı yaparlardı. Fakat her nedense, Latife Hanım, - tıpkı Ata'nın başka samimi arkadaşlarına yaptığı gibi, kocasının Ercüment Ekrem'e gösterdiği yakınlığı, derin kültürüne duyduğu saygıyı adeta kıskanır - Bu yüzden de kimi zaman, kahvaltı sırasında, Ercüment Ekrem'i iğnelemekten zevk alır. Fakat bir gün Latife Hanım, yaptığı şakayla 'tahammül mülkünü yıkınca', Ercüment Ekrem'in de suratı asılır. Sofrada soğuk hava eser. Bunun üzerine Latife Hanım: "Latife yaptım; bunda alınacak ne var?" deyince, Ercüment Ekrem, taşı gedğine koymakta gecikmez: "Latife, latif gerek!..." der. Fakat atalarımız boşuna 'Bülbülün çektiği dili belasıdır' dememişler. Ercüment Ekrem de ertesi gün gazetelerde 'sihhi sebeplerden dolayı vazifesinden ayrıldığı' haberini hayretle okur.

Orhan Kemal

- Orhan Kemal iyi bir hayat yaşamadı. Eğer imkan tanınsaydı dünya çapında bir yazar olurdu. Ailecek parasızlıktan çok çekmiştir. Eşi Nuriye Hanım ekmek parası için alyansını satmıştır örneğin. Çok zor günler ge-

çirdiniz, hiç intiharı düşündünüz mü diye sorduğumda Orhan Kemal, "Evet, yirmi iki, yirmi üç yaşlarında hiçbir çıkış yolu bulamayarak intihar etmek istemiştım ve kendimi bıçakla ağır suretle yaralamıştım." demişti. Ama tüm bunlara rağmen eşi Nuriye Öğütçü de kendisi de mutlu olabilmeyi becerebilen insanlardı. Nuriye Hanım, Orhan Kemal'in neşeli olduğu vakitlerde çocuklarıyla evin altını üstüne getirerek top oynadıklarını, kendisini de kaleci yaptıklarını anlatmıştı.

Nurullah Ataç

- Eşi Leman Hanım ev kadını, abdestinde namazında birisiydi. Röportaj başladığında "Nurullah Ataç'ı çekecekssem konuşurum" demişti. Nurullah Ataç'ın dağınık ve pis olduğunu söylemiş, bunun üzerine Nurullah Ataç da "Eskiden hiç yıkanmıyordum, evlendikten sonra altı ayda bir yıkanırım" demişti.

Leman Hanım'a "Eşinizin batıl itikatları var mıdır" diye sorduğumda ise, "Ah sadece gâvurum der, gezer" deyince, Nurullah Ataç "Gâvur değil, dinsizim!" demişti. Ataç'a beğendiğiniz şairler yazarlar kimlerdir diye sormuştum. O da birçok isim saydıktan sonra, "Ayrıca İlhan Demirarslan'ın da şu şiirini severim" diyerek okumuştı. "Ben bir bekar adamım / Param yok ki karım olsun / geceleri şeytan girer rüyama / Sağ olsun".

Oktay Rifat

- Oktay Rifat sevdiğim bir şairdir. Eşi Sabiha Hanım Romanoloji mezu-nu kültürlü bir hanımdı. Hanımefendi eşinin arkadaşlarına ve rakıya düşkünlüğünden çok şikayetçiydi. Hayl-marifetli olduğunu, misafir odasında ki masa, koltuk ve sandalyeleri eşinin yaptığını söylemişti. H

Semranım

PANTER EMEL

Geçenlerde bir müzayedede 225 adet vizon, su samuru, tilki, tavşan, vaşak, astragan, lama kürkleri, ölü giyici mankenlerin üzerinde satışa çıktı. Toplam 85 bin dolara satılan 177 kürkün 100'ünü Semra Özal aldı. Kürkleri, Türk Kadını Güçlendirme Vakfı'na bağışlayacağını açıklaması ve bir kısmının parasıyla da bir kadın sığınma evi yapacağını söylemesi; sığınacak hiçbir limanı kalmayan akıllarımıza telâfisi imkânsız zararlar verdi.

Failini bir an için unutsak bile - ki çok zor- hadise, hem hayvan hem de kadın hakları açısından tu- zu kuru birçok insanın gözünde haklı ve meşru bir hareket olarak görüldüğü için incelenmelidir.

Semra Özal'ın 1980'lerde kurduğu ve abesle iştigal eden zengin hanımefendilerin biricik örgütü, Türk kadını adına üzerlerine düşen sorumluluğu fazlasıyla yerine getirmişlerdi. Bu cansiparane “kadın çalışması”nın hafızalarda bıraktığı derin iz halâ kapanmamışken, Semra'nım'ın aldığı kürkleri yardım olsun

diye vakfa bağışlaması için de şunlar söylenebilir: İçinde yaşamakta olduğumuz toplumsal ilişkiler ağı, daima bir statü simgesi olan kürkün, bir zamanlar canlı olduğunu hatırlamayı güçleştiriyor. Yeryüzünde bir zamanlar yaşayan hayvanların çoğunun neslinin çanta, kürk, kemer gibi moda akımları yüzünden tükendiğinin bilinmemesi değil, umursanmaması can alıcı olan.

Kadınları, hayvanları, çoğu kez çocukları kısaca erkek olmayanları tasnif eden, cezalandıran veya sevgi gösterilerinde bulunan ve bunun “normal” olduğunu dayatan o mantık çoğu zaman fark edilmiyor bile.

Semra Özal'a dönersek, ona kızmıyorum esasında, o olanca görgüsüzlüğüyle doğru bildiğini yapıyor ne de olsa.

Av-anaklık

Hiç kuşku yok ki avcılık, geçmişten bize kalan utançlardan en bariz olanı değildir, ama zamanımızdaki fütursuz gelişimi epey düşündürücüdür. Barbarca gösterile-

rin gerçek niteliğini giz-
lemeye yarayan büyük
sözlerle avcılığın amacı gizlenemez.
Ne var ki akıl, her türlü alçaklığı
haklı çıkaracak bahaneler bulmaya
hazırdır.

Avcılar her ava çıktıklarında, maruz kaldıkları tehlikeleri anlatırken bu tehlikelerle kıyaslanamayacak ahlâki tehlikeleri göz ardı ederler. Acıma insan ruhunun en değerli yetilerinden biridir. Acımanın ne kadar büyük bir ahlâki değer taşıdığını kavrayan insan, bu duygusunun kendisini başkalarının önünde gülünç duruma düşürmesinden çekinmez. Kapana kısılmış bir fareyi serbest bıraktığı için alaya alınması kendisi için bir önem taşımaz. Kendisi gibi yaşam hakkı bulunan bir hayvanı yalnız ölümden kurtarmakla kalmayıp, acıma duygusunu isteyerek açıkça gösterdiği için hiçbir sınır tanımayan, ölümü aşan ve yaşamla bütünleşen bu evrensel sevginin ileri aşamasına doğru bir adım atmış olur. Her avcı tesadüfi olarak yalnız bir kez değil, her za-

man içindeki o değerli sevgi duygusunu boğar. Bu kuşku götürmez ahlâki intiharın temelinde avcılık denen büyük kötülük yatar.

“Üç kâğıtçılık, kalleşlik, tuzağa düşürmek, pusu kurmak, çok sayıda kişinin bir kişiye, güçlünün zayıfa saldırısı, yavruların ailelerinden ve ailelerin yavrularından kopartılması, bütün bunlar kurbanlarının niteliğinden bağımsız olarak kendiliğinden kötü eylemlerdir. Bununla birlikte anlaşılmasa da bir çelişkiyle, bütün bu kötü ve canice eylemler utanç duyulmadan, açıkça, savunmasız olan canlı varlıklara karşı yapılmaktadır, üstelik aynı şeyin insanlara karşı yapılmasına onay vermeyecek aynı insanlar tarafından.”
(Lev Nikolayeviç Tolstoy) H

üzgünüm sizi silmek zorundayım, hafızamda yer açmam lazım...

parola tan cemal

napiim benim de
bir bellek kapasitem var.

şifreyi unutursam,
cep telefonum konuşmuyor, küsüyor.

unutmamak için de her gün şifre hatırlama egzersizi yapmak şart!

hafızamda saklamam gereken
çok önemli gizli şifreler, parolalar var.

**kasanın şifresini
unuttum mu yandım!**

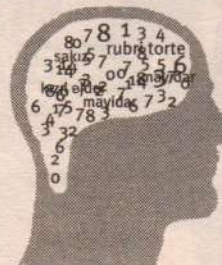
yoksa sistem kilitlenir
işlem yapamazsın.

bankam beni rakamlarla tanıyor.
paramı öyle veriyö.

bunca rakamı, onca kelimeyi
aklımda tutmalıyım bi de!

yolda karşılaşır hatırlamazsam sizi
kızmayın bana.

-Bırak bu ayakları dostum-

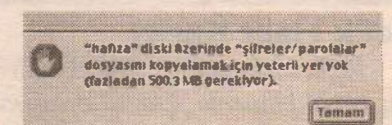
parolayı bilmezsem,
internet beni içeri almıyor.

en güvenilir yer orası.
sakladığın veri bulurlar.

hafızam dolmuş,
bir komutla
silmişimdir sizi.

ama isterseniz rakamlarla
iki kadeh icebiliriz.

Aydın'ın Özlem Yıldız ile yaptığı sabah programı reyting rekorları kırıyor. Bu kadar seyredilmenin altında neler var diye Aydın'a sorduk. Aydın, hem kendisi hem de programıyla ilgili sorularımızı yanıtladı.

Matrix'i Çözmüş İnsanlardan Biriyim

EMİR SEVİNÇ

Nasıl bir ergenlik dönemi geçirdiniz?

- Çocukluğumdan bu yaşma kadar hayatımın her dönemi muhteşem geçti. Sıkıldığım, üzül-düğüm günleri geriye atabiliyo-rum; çünkü büyük darbelerin ya da üzüntülerin olmadığı küçük küçük anlardır bunlar.

Aileniz nasıldı, nerede büyüdü-nüz, çocukluğunuz nasıl geçti?

- Son derece aydın bir aileye sahibim. Okumuş, doğru ve ça-buk düşünebilen. Her derdimi paylaştığım bir aileye sahibim.

Çocukluğunuz nasıl geçti, nerde büyüdünüz?

- Çok güzel. Karagömrük'te. Eski bir evde değildik, apartman dairesindeydik. Dayanışmanın öne çıktığı bir dönemdi.

Neler oynardınız?

- Sormak istediğiniz oysa, hiç bebekle oynamadım. Kavgı ederdim, bol bol niyet yapardım. O zamandan beri kreatif yönüm yüksek. Niyet kağıtları yapıp üstüne oyuncaklar yapıştırıp parayla kazıtıp, niyetçi diye gezerdim.

Aşk acısı çektiniz mi? İlk aşk?

- Aşk acısı çektim. Aşka da değer veriyorum. İlk aşkıma da anlatamam.

Aşık olduğunuzda kendinizi nasıl hissedersiniz?

- Ay bir acayip olurum. Tüm organlarım bir acayip çalışır. Her şeyim değişir. Kafam allak bullak olur. Hiçbir şeye konsantre olamam. Şeklim şemalim değişir. Ne yediğimi ne içtiğimi unuturum.

Böyle bir şey işte.

Özür dilemeyi bilir misiniz?

- Ben haksız olduğum her konu-da, ne olursa olsun ayağımı öpecek kadar özür dilemeye hazırım.

Diyelim ki siz haklısınız, ancak çok da seviyorsunuz...

- Bu biraz Semra Hanım gibi olacak ama; olmaz, olmaz, o-la-maz.

En büyük arkanızdan bıçaklanma hikayeniz?

- O kadar çok ki. En yaralayıcı ise ekmeğimin elimden alındığı bir olaydı. Yani yüzüme dost görünüp de, beni ekmeğimden eden kişiye duyduğum o andaki hislerdi. Aşk acısı ve diğer her şey unutuluyor ama ekmek... Ekmek, yaşamında kazandığın en önemli şey bence.

İntikam...

- En büyük intikamım konuşma-maktır. Hiç konuşmam ama.

Altıncı hissiniz var mı?

- Çok. Altıncı hissim benim şu an sana neler söylemem gerektiğini de çok iyi biliyor, ama söylemiyorum.

Babanız sizi izliyor mu?

- Babam başka uğraşlarından do-layı seyretniyor sanırım.

Ne iş yapıyor?

- Kendisi Galatasaray Lisesi ve aynı zamanda da işletme fakültesi mezunu. İyi bir Galatasaraylı. Onun koşturduğu manevi işleri

Sabah Yıldızları Programı...

İzlenme durumunuz nedir en son?

- Ortalamamız yüzde 40'lara varan bir şey.

Programın başarısının sırrı?

- Başarının sırrı çalışmak. Zeka. Bu iş ona bağlı.

Yani bak ben programın formatının başarısını inkar eden biri olsam zaten bu programı yapmam. Ama başarı içindeki payımızı çok küçültmememiz lazım.

Önceleri kafasına faks kağıtlarından başörtü yapan, göbek atan bir Aydın vardı ekranda. Şimdi ise takım elbiseli, cool bir Aydın var karşımızda. Bu format gereği mi?

- Ben hayatım boyunca televizyonda göbek atsam dahi, saygıda kusur etmedim kimseye. Bunu inkar edebilen bir kişi var mı? Her zaman saygılıydım ama, o zaman seyirciler de bir eğlence programında göbek atıyordu. Şimdi interaktif, konuşmalı bir program yapıyorum, konuşuyorum. Konuşmanın ortasında göbek atarsam saçma olur, göbek atmanın arasında durdurup bir konu anlatsam o da saçma olurdu.

Zor olmuyor mu o kadar kadını idare etmek... Ben bazen televizyondan izlerken çıldırma noktasına geliyorum. İdare etmek, toplamak, organize etmek, sıkılmıyor musunuz?

- Biz burda kavgı çıksın diye değil, bir tartışma olsun diye uğraşıyoruz. Ben asla rahatsız olmuyorum. Ben senelerdir de söylüyorum, benim karşıma hanımları koymazsanız ben program yapmam, yapamam da.

Her şey doğal akışında mı bu programda?

- Bu programda bir kurgu yok, olamaz. Mümkün değil. İçeri giren insanlar sonuçta dışarı çıkıyorlar. Dışarı çıktıklarında, hür iradelerini kullanabilirler. Mantık olarak siz bir programcı olarak böyle bir riski göze alabilir misiniz? Çıkıp, işte bize öğrettiler de biz onu söyledik, bunu yaptık diyebilirler. Yapmasın kimse ya. İnsanlara bir kere öğretilir, iki kere, bütün hikaye üç ay nasıl öğretilsin yani.

var artık. Şu an bir iş yapmıyor.

Hiç aldattınız mı?

- Ben aldatmadım da, epey aldatıldım.

Yakaladınız mı hiç?

- Yakaladım. Ne olmuş?

Seks aldatmaya giriyor mu yoksa yalnızca aşık olmak mı yiyor?

- Ben seks meks bilmem. Hayatıma öyle bir şey koymadım. Zaten benim söylediğim aldatma o anlamda değil.

Kitap okur musunuz? Ne tür kitapları okursunuz?

- Kitap okurum. Ne tür kitap diye bir şey yok. Mesela Pınar Kür'ü inanılmaz seyerek okurum. Ciddi söylüyorum.

Bir filmde oynamak istiyor musunuz?

- Çok istiyorum, katiyen kimse beni oynatmıyor. Kimsenin yanıma yaklaştığı yok. Bırak onu, bir yönetmen, sinemayla ilgili bir kişi merhaba bile demedi bana bugüne kadar. Beni asla o yetekte bulmuyorlar demek ki. Ama benim hayalim var, Teyman'ın yaptığı gibi, belki kendi filmimi çekebilirim.

Yazar mısınız bir şeyler?

- Yazarım. Hikaye yazarım. Küçük öyküler yazarım.

Yayınlamayı düşünüyor musunuz?

- Hiçbir zaman düşünmedim.

Peki bunları yayınlatalım mı?

- Niye?

Kişisel anlamda medyada sizin gibi zeki insanın az olduğunu düşünüyorum.

- Ben de on beş senedir iki üniversite bitirdim diye bağıryorum. Yani bir tane öyküm yayınlanacak da fikri mi değişecek insanların. İnsanların kafasındaki Aydın, Kuşum Aydın. Şu saatte sonra taşı yarsam değiştiremem. Ne yapar Aydın? Göbek atar, insanları eğlendirir. Onun dışında ne var onda, hiçbir şey.

Ben de on beş senedir iki üniversite bitirdim diye bağıryorum. İnsanların kafasındaki Aydın, Kuşum Aydın. Şu saatte sonra taşı yarsam değiştiremem. Ne yapar Aydın? Göbek atar, insanları eğlendirir. Onun dışında ne var onda, hiçbir şey.

Ama biliyorlar mı ki, ben yurtdışına gittiğimde tiyatrodan, klasik müzik konserinden başka hiçbir yere gitmem. Resim yapıyorum, ya resim. Güzel sanatlar mezunuyum ben. Bir gün ekranda resimlerimden birini mi gördün? Görmedin, ben de görmedim. O yüzden boş ver yayınlama.

Korkuyor musunuz herhangi bir şeyden?

- Uçaktan çok korkuyorum. Onun dışında hiçbir şeyden korkmam. Çünkü ben matematik biliyorum, matematik. Bize iki kere ikinin dört ettiğini, iki iki dört eder diye öğretmediler. İşte ben Matrix'i çözmüş insanlardan biriyim. Yani onu niye öğrettiklerinin bilincine varmış bir insanım. Her yaptığımız, her adımımız, bizim programımız, televizyon programları, Gelinim Olur Musun, her şey matematik üzerine kurulu. Ben 14 senedir sahnedeğim. Sesim mi çok güzel? Hayır. Kendim de biliyorum. Ama formülü doğru çözdüğüm için sahnedeyim. Çünkü kafam çalışıyor, matematiğim iyi.

Kapıda "Kendini Tanı" yazıyordu. Sokrates'in söylediği...

- Evet kendimi çok iyi tanıyorum. Bana neyi ne için öğrettiklerini çok iyi anladım. Anlatabiliyor muyum?

Peki tüm bu hayat gerçek değil mi?

- E tabii ki. Gerçek mi?

Sizin bir gerçeğiniz var mı?

- Benim bir gerçeğim var ama şimdi söyleyebileceğim bir gerçek değil. Çünkü spekülasyon yaratılabilir, o yüzden söylemiyorum. Zamanı gelince söyleyebilirim.

Bunun gerçek olmaması fikri acı verir ama insana. Çok acı çekiyor musunuz?

- Yoo acı çekmiyorum. Düşünmemeye çalışıyorum. Ben, yükseldiğim anı, yukarıdan bizim koşuşturduğumuz anı da görebilen bir insanım.

Ölümden sonra olacaklar hakkında bir fikriniz var mı?

- Bir tek şunu söyleyeyim, Allah'a inanıyorum.

Hayattan ne bekliyorsunuz?

- Bir tek şey istiyorum hayattan, rahat ve huzurlu olmak. Rahat ve huzurlu olduğumu söyleyemem, bu yüzden de evden pek çıkmıyorum açıkçası.

Neden?

- Meşhur olduğum için değil. Her gün duyduklarım, gördüklerim beni biraz daha eve bağlıyor. Her gün evde oturma süremi daha çok uzatıyor.

Arkadaşlarınız, dostlarınız...

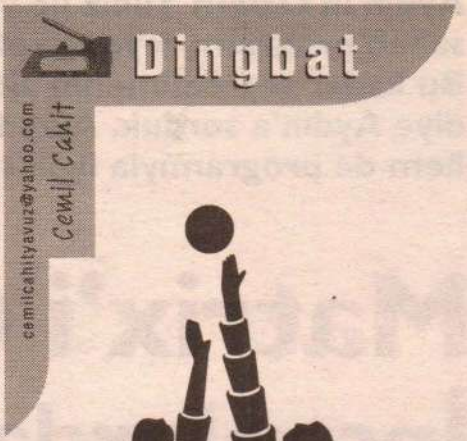
- Yok, hiç arkadaşım yok.

Siz mi istemiyorsunuz yoksa arkadaş olabileceğiniz birileri mi yok?

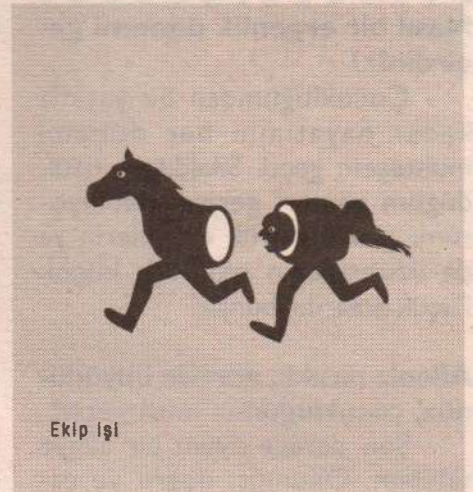
- Ben o konuda da son derece sabit fikirli bir insanım. Yarım dostluklarla işim olmaz. O yüzden de kimseyi istemiyorum dost olarak.

Çok teşekkür ederiz, ekleyeceğimiz başka bir şey var mı?

- Kendinize iyi bakın... H

Giysi avantajı

Ekip işi

Kafadar

Uygun ortam

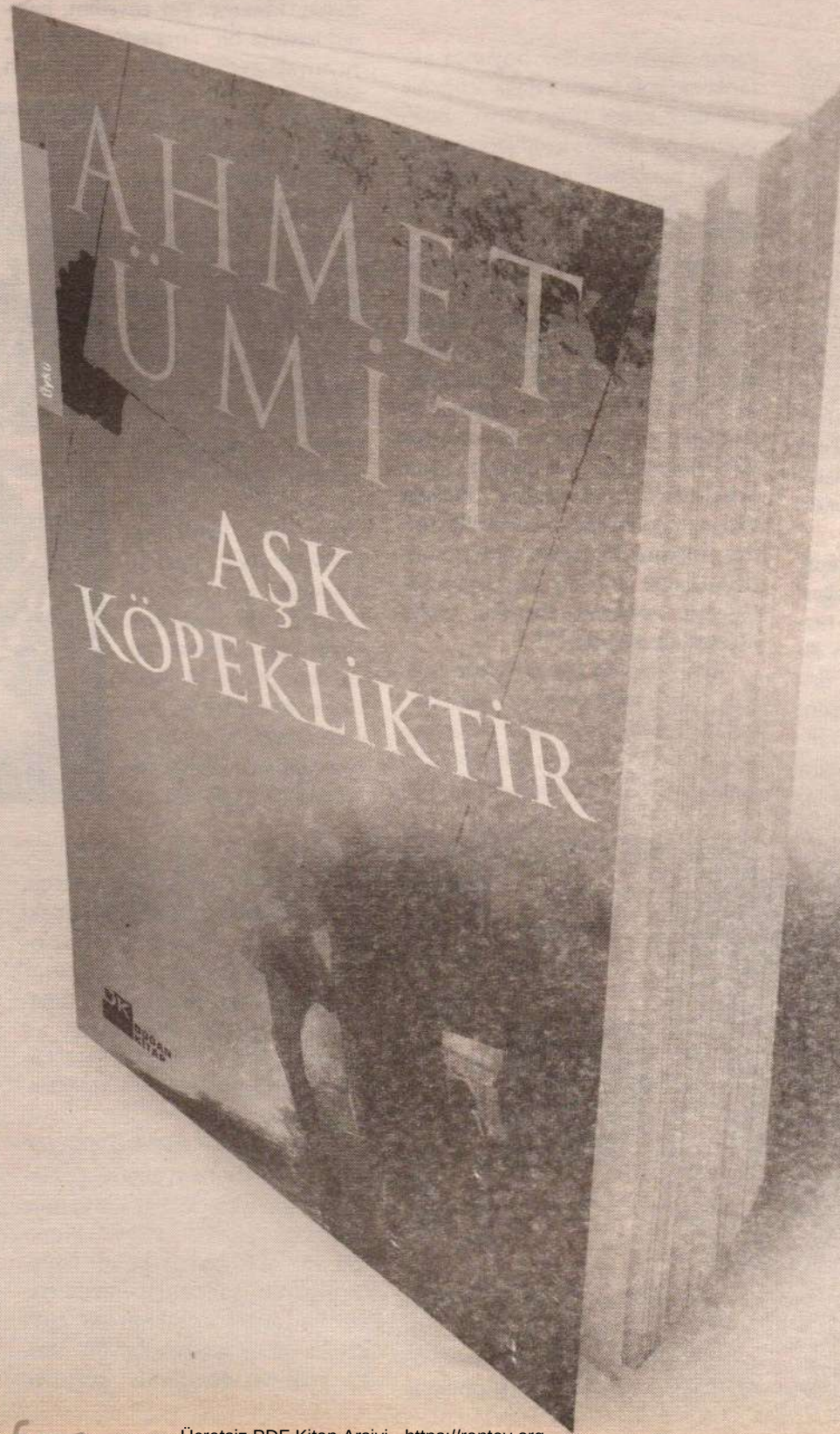
Hayat aşktan büyüktür!

Ahmet Ümit, tutkularını en çözümsüz olanını anlatıyor:

Aşkı... Aşkın göz kamaştırıcı yanılsamasını, muhteşem bencilliğini, karanlık cesaretini...

On ayrı öyküde, aşkın on ayrı yüzünü...

Aşkı tarif etmiyor, herkesin çok iyi bildiği bu duyguyu sadece tartışmaya açıyor.

Tarihte, gecenin bir yarısı tepiş tepiş tepişmek yerine başım ağrıyor diyen, eşine sırtını dönüp horul horul uyumayı tercih eden ilk kadın kimdir, bilinmiyor. Ama dedikoducu bir kadın olduğu kesin.

Sık Rastlanan Hastalıklar Atlası

Baş ağrısı: Halk budur işte; hiç kimsenin, hatta kendinin bile gözünün yaşına bakmaz, lafı gediğine koyar. O laf da nesilden nesile aktarılır, yeri geldiğinde şak diye muhabbetin ortasına oturtulur. Kapak olur yani. Güzel olur. "Osurluklu göte baş ağrısı bahane," işte bu tür deneyimlerden çıkarılmış, yerinde kullanıldığında mevcut durumu çok güzel açıklayan bir deyimdir. Gerçi baş ağrısının bahane olma durumu, affedersiniz poponun osurluklu olup olmamasıyla sınırlanmaz. Aşmıştır çoktan. Mevcut bahaneler arasında en meşhurdur baş ağrısı.

Tarihte, gecenin bir yarısı tepiş tepiş tepişmek yerine başım ağrıyor diyen, eşine sırtını dönüp horul horul uyumayı tercih eden ilk kadın kimdir, bilinmiyor. Ama dedikoducu bir kadın olduğu kesin. Tanıdığı bütün kadınlara tüyo vermese, bulduğu bahaneyi ballandıra ballandıra anlatmasa bu yöntem bu

kadar yayılır, nesiller boyunca aktarıla aktarıla bizim yatağa attığımız kadınlara kadar ulaşır mıydı? Belki genetik bir şeydir, kadınların genlerinden bir tanesi, canı istemeyince başım ağrıyor demek için programlanmış, bilemem.

Zaten ağrı da acayip bir şey. İnsanın bir yerleri niye ağrır ki? Tamam, ağrı sinirlerle taşıyor, beyne ulaşıyor, beyin ağrıyı algılıyor falan da, niye ağrıyor vücudumuzun bazı bölümleri? Bu soruyu ilk kez ben sormuyorum elbette. Bir sürü kişi sormuş, bir sürü de yanıt bulmuşlar doğal olarak. Mesela Platon, ağrı ruhun armonisidir demiş. Demek ki başım ağrıyor bahanesi, çok yerinde, çok uygun bir bahane. Armonisi bozulan kadın sevişemez elbette.

İbn-i Sina da ağrıyı kafaya takmış, epey araştırma yapmış. Sonunda on beş çeşit ağrı olduğunu tespit etmiş. Kızıyan, sertlik hissi veren, şaşırtıcı, büzücü, kırıcı, yu-

muşak, delici, batıcı, uyuşturucu, yoran, yakan... ağrılar.

Tam esvabı üstünüzden sıyrıp da taarruza geçtiğiniz anda "Bu gece olmaz hayatım, başım ağrıyor," diyen eşinize "nasıl bir ağrı bu; kazıyor mu, şaşırtıyor mu, büzüyor mu, yoksa batıyor mu?" diye sormanızı yine de tavsiye etmiyorum. Baş ağrısının ya da ağrımamasın, hiçbir kadın İbn-i Sina'yı bilmek zorunda değildir. Büyük ihtimalle sizin bilimsel bir sınıflama yaptığınızı anlamaz, dalga geçtiğinizi sanır.

Tarihi bilginiz bu sınıflandırmayla sınırlı değilse, çok daha derin bir bilgiye sahipseniz, hemen susun. Mesela "gel sevgilim, başının üstüne bir Torpedo balığı koyayım da geçsin ağrın..." demeyin

sakın. Bir kere o yöntem MS. 77 yılında kalmış. O zamanlar kim bilir kaç kadının başına Torpedo balığı konmuştur? Ama günümüzde modern tıp o kadar gelişti ki, İmparator Neron'un hekimisi olan Dioscorides'in yöntemleri unutuldu çoktan. Ayrıca edebiyattaki "eğretileme" yöntemlerine, özellikle de 70'li yıllardaki Türk seks filmlerinin adlarına öyle alıştı ki insanlar, bir nesneyi, özellikle de insanların önlerinde sallanan bir nesneyi, başka bir nesneye benzeterek anlatma yöntemi yüzünden kadınlar balığı balık olarak algılamaz ar-

tık. Altında bir çapanoğlu ararlar. Sen bütün iyi niyetinle tarihi bir tedavi yöntemini uygulamak, böylece sevdiğin insanın acısını dindirmek istersin, o ise saçına başına sürtünmeye kalkan bir sapık muamelesi yapar sana.

Sahiden baş ağrıyor sorun yok. Ama başım ağrıyor diye bir bahane uyduruyorsa, durum vahim demektir. Ne demiş Aristo, "Ağrının iç organlarla ilgisi yoktur. Deriden çıkar, damarlar sayesinde kalbe ulaşır. Kalp ısındığı için ağrı daha da şiddetlenir." Baş ağrısı bahanesiyle reddedildiyse, iç organlar falan değil, düpedüz kalp sizi geri püskürttü demektir. Durum sandığınızdan da ciddi olabilir! H

Yaza Veda

Hayat karelere bölünür mü? Bal gibi de bölünür. Ve okyanusun yüzeyinde asılı kalanlar gittikçe daha derinlerde hissediler kendilerini. Nasıl bir trajedi bu; uçurumları olmayan bir hayat, uç noktaları olmayan bir çizgi ve ölümün soluğu! Dikiş ipliklerini ağaçlara bağlayıp rengarenk dileklerin tutan ve hiçbir dileğin gerçekleşmeyeceğini, hayatın yırtılan yerlerinin yama tutmayacağını bil-

meyen çaresiz kadınlar, seviyorum sizi. Ve pırtık adamları seviyorum en çok. Arkana bakmadan yürürsen, içindeki şüphe güç

verir sana. Ya önünü görmezsen, önün olmazsa mesela? Aklındaki soruya tutun. O zaman da o soru, yalnızca o soru güç verir. Çünkü bir tek sen değilsin adım atarken dağılan. Parçalan ve bacakları kaldırma dökülen! Un ufak olan yalnızca sen değilsin. Anlatma bana!

Tedirgin bir kırmızı taşıyor sokaklara. İntikam alıyor içimizde tufanlaşan ihtilal. Hepimiz kinimizden daha zekiyiz. Hepimiz diz çöküyoruz kendi hayatımıza. Ve şahdamarımızda nazik bir bıçak, temkinli bir rüzgar ve soluk ışıkları kentin. Sanki boşuna dökülmüş gülsuyu.

Boşuna ipten atlamış cambaz. Hoş bir seda kalmış ardında. Boşuna.

Yaza veda ediyorum. Denk düşüyor ellerim bu nemli darıgacına. Usturanın sapı çamurlu, ucu kanlı ve soğuyor hava ben kendi hayatımdan bir dua çıkarttıkça. Kağıttan yapılmış kuş yerde duruyor; tam bira şişesinin yanında. Uçmuyor. Uçmayı özlemiyor da.

Ellerimi buladım bu istisna çamura ve hoş geldin dedim yaza; hoş geldin yaza veda... Anestezik Cinayet, Ses(s)iz, Acedia ve Kurbaa... İyi ki tükettiniz bu yazı, iyi ki bulaştınız karanlığa.

İsimler Sözlüğü

MEHMET MURAT SOMER

Bahtiyar: Baht (talih, yazgı, şans, kısmet) + i (tamlama sesi) + yar (sevgili) = Sevgilinin talihi, bahtı anlamındadır. Açık olması iyi değildir, o zaman sevgilinin gözü dışarıda olur, insanı aldatır.

Baran: Halk dilinden. Asma çubuğu veya sebze fidesi dikmek için açılan çukurdur. Bağcılık ve sebzeçiliğin yaygın olmadığı yörelerde sabanın toprakta açtığı ize de baran denir. Günümüzde kısaca delik anlamındadır.

Barlas: Bar (içki içilen yer) + las (lastik kısaltması) = Bar lastiği. Bindildiği gibi lastik argoda farklı anlamlarda kullanılır. Bunlardan biri de prezervatiftir. Barda satılan, sunulan ve hattâ kullanılıp tüketilen prezervatif anlamındadır.

Bayram: Bay + ram. Ram, itaat eden, boyun eğen, kendini başkasının buyruğuna bırakan demektir. Bay hitabı ile birleşince, kendini başkasının buyruğuna bırakan, itaat eden erkek

anlamı çıkar. Kibarca ifade edilmeye çalışılmakla birlikte, erkek köle demektir.

Battal: Yerinden kıpırdamayan ağır mobilya, eşya gibi nesneler için kullanılır. İnsan adı olarak atlet temsil eder.

Baytekin: Flash Gordon çizgi romanı ve filmlerine Türkiye'de uygun görülmüş isimdir.

Behçet: Behçet hastalığı süregelen ve depresici bir rahatsızlıktır. Ağızda ve cinsel organlarda aftlar, göz lezyonları, deride döküntüler, damar bozuklukları ile ortaya çıkar. Hastalık zaman zaman azar, azdığında da gammaglobulin miktarı artar. Özellikle Akdeniz çevresinde görülen ağır bir aftoz olarak tanımlanır. Göz lezyonları körlüğe, sinirlerdeki belirtiler ölüme yol açabilir. İşte bu hastalık bir Türk hekimi tarafından tanımlanmıştır. Behçet adı onun anısına kullanılır. Yoksa amaç hastalığı anmak değildir.

Behiye: Bir zamanlar Maksim gazinosunun kadrolu assolistliğini yapan Türk Müziği şarkıcısı Behiye Aksoy'u tanımlayan isim olmakla birlikte, Perihan Mağden'in İki Genç Kızın Romanı kitabı ve peşinden aynı adlı Kutluğ Ataman filmi ile tombalakça, becerikli, saldırgan duygu ve dürtülerini her zaman dizginleyemeyen, lezbiyen çağrışımlı genç kız olarak anlam değişimine uğramıştır.

Berkan: Eksik yazımdır. Bakınız Berkant.

Berkant: Samanyolu (bir şarkısının, ömür boyu sürececek...) şarkısını meşhur eden şantör. Zorlanılsa hatırlanacak birkaç şarkı daha yapıp silinmiştir. İdoleştirildiği dönemde Berkant adı yaygınlaşmıştır.

Berker: Yok daha neler! Berkmesin! Kim berkilmek ister ki?

Beşir: Halit Ziya Uşaklıgil'in unutulmaz romanı ve aynı romandan yapılan unutulmaz televizyon dizisinin kahramanlarından, verem olup ölen zenci evlatlık çocuk. Hazin bir şeyler ifade eder.

Buğra: Erkek deve demektir. Dişisine lök ya da maya denir.

Bülent: Kadın, erkek, erselik, erkekten kadına geçiş (Bülent Ersoy), ya da tersi durumlarda kullanılır. Ayrıca başbakan (Bülent Ecevit, Bülent Ulusu) adı olarak yaygındır. Çocuğu bu isim verilirken niyet önemlidir ama başbakan mı, dönme mi olacağı, olasılıklardan hangisinin tutacağı belli olmaz. H

Bir gün birisi çıksa ve “Sizinle ortak noktamız aptallığımız” dese ne hissedersiniz? Herhalde hiç hoşunuza gitmez, belki de bu adam saçmalıyor diye düşünürsünüz. Ama ya karşınızdaki insan aptallık üzerine ciddi bir araştırma yapmış, tüm dünyadan örnekler toplamış, koca bir de kitap yazmışsa... Ayrıntı Yayınları’ndan çıkan Aptallık Ansiklopedisi kitabının yazarı Matthijs van Boxsel işte böyle bir insan. Aptallığın insanların evrensel özelliği olduğuna inanan Matthijs van Boxsel’le kitabı, aptallık, zeka ve politika üzerine konuştuk...

Aptallık Evrensel Özelliğimizdir

OYLUM G. ÇAĞAN

Aptallık hakkında bir kitap yazmayı neden gerekli gör-dünüz?

- Kesinlikle gerekli değildi. Yaz-dım çünkü yazmak için çok eğlen-celi bir konuydu. Aptallık konusuna ilgi duymamın kişisel nedenleri var. Her zaman kendi aptallığımdan çok utanmışımdır. Hollandaca’da bir deyiş vardır, anlamı şudur “Çok depresif olduğunuz zaman hayatını-zın en utanç verici anları gözünü-zün önünden geçer”. Gerçekten böyle çok kısa ama kendinizi çok zavallı hissettiğiniz anlar vardır. Bir başkasına anlattığınızda “Ee, ne ol-muş” der ama siz kendinizi çok kö-tü hissedersiniz. İşte bu, kafanızda-ki şeytanın mizah anlayışıdır. Bu anılardan çok çektiğim için böyle bir kitap yazmak istedim; birinci nedeni buydu. İkincisi, insanların yaptığı aptalca hatalara çok kızar-dım. Bu, mutlu bir insan olarak ya-şamımı zorlaştırıyordu. Kendi ap-tallığımla yaşamamın bir yolunu bu-lursam diğer insanların aptallığıyla da başa çıkabileceğimi düşündüm. Ayrıca aptallık hakkında daha önce

yazılmış kitapların, çok karamsar ve tutucu insanlar tarafından yazıldığını düşünüyordum. Benim kitabım iyimser bir kitap. Bu kitapta söyle-mek istediğim şu; aptallık tüm in-sanların evrensel özelliği ve hepimiz bununla yaşamayı öğrenmeli-yiz. Sizinle benim ortak noktamız aptallığımız. Ama sizin onunla başa çıkma yolunuz farklı, benimki farklı. İnsanların kendi aptallıklarıyla başa çıkma yollarına hay-ranım. Bu nedenle ki-tabım aptallığa bir saldırı değil. Bazen insanlar söyledikle-rimin kinayeli ol-duğunu düşünüyor ama öyle değil. Bence aptallıkta in-sanların düşündüğün-den daha fazla mizah var.

Kitabınızı kendiniz için yazdığınızı söylüyorsunuz ama insanlar kitabınızı okuyup fana-tiği olabilir, başucu kitabı haline getirebilirler. Bu sizi rahat-sız eder mi?

Aptallık zekanın az olma durumu değildir. O kendine özgü, bambaşka bir kavramdır.

- Bu kitap benim, kendi aptallı-ğımın başa çıkma yolum. Başka biri-ne yol göstermek için yazılmadı. Bir insan kitabımı okuyup “Ben aptallı-ğımın başa çıkıyordum” di-yebilir. Böyle bir şey olmasını iste-miyorum. Herkes kendi yolunu bulsun, kendi kitabını yazsın. İnsan-lar “Bu kitap benim için yazılmış, benim kutsal kitabım” dediği an çu-vallamış oluyorum. Ben kendim için bir şey yazmak iste-dim, dünyayı değiştirmek için değil.

Bazı insanlar ki-tabınızı okurken “Ben aptal de-ğilim” diye kendini telkin etmeye çalışabilir. Herkes zeki olduğuna inanmak ister.

- Aptallık zekanın az olma duru-mu değildir. O kendine özgü, bam-başka bir kavramdır.

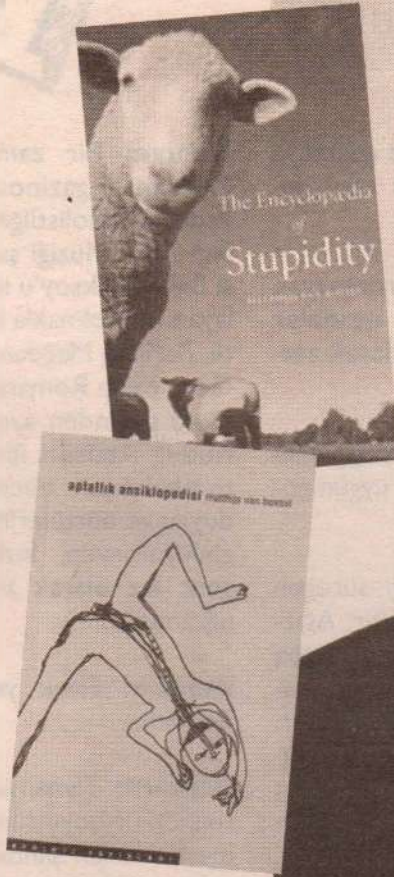
Peki sizin için zeka nedir?

Aptallığımızla başa çıkmak için yarattığımız bir kavram. Bir

savunma mekanizması. Zekanın birçok tanımı var. Mesela zeka testlerindeki bir soruyu Afri-ka’dan, Türkiye’den ya da Hollan-da’dan insanlara sorduğunuzda farklı cevaplar verirler. Örneğin Güney Amerika’da yaşayan bazı kabilelerin zaman kavramları, bazı kabilelerin ise sayı sistemleri yok. Onlar için zeka nedir? Zeka, her kültürün kendi aptallığıyla başa çıkmak için yarattığı farklı bir kavramdır.

Sizce dünya tarihindeki en bü-yük aptallar kim?

- Bunu cevaplamak için en ke-derli insanları düşünmem gerekir. “Kim kendine en çok zarar ver-miş?” diye bakmak lazım. Şampi-yonlar tabii ki en büyük kaybeden-lelerdir. Bu soruya tüm zamanların en kötü diktatörleri diye cevap ve-rebilirim. Kimse “Ben gelmiş geç-miş en büyük aptalım” diyemez. Çünkü kimse kendi aptallığını kav-rayabilecek kadar zeki değildir. Ta-bii ki ben aptalım diyen kişi de doğ-ruyu söylüyordur.

Türk edebiyatındaki aptallık hikayelerini biliyor musunuz?

- Ne yazık ki bilmiyorum. Beni çok utandıran bir şey bu. Sadece Nasrettin'i (Hoca) biliyorum. Çünkü dinlerdeki kutsal aptallar hakkında çalışma yapmıştım. Bütün dinlerde bu tür aptallar var. Bence bu çok güzel bir şey. Dinin sizi güldürebileceğini kanıtlıyor. Eğer bir dinde gülemezseniz bu, o dinin sonu olur. Her dinde böyle insanların olması bize evrensel bir mizah anlayışı olduğunu gösterir. Bence evrensel bir aptallık durumu olduğu gibi, evrensel bir mizah da vardır. Belki bu hikayeleri aramak, bu gezegeni kurtarmanın bir yoludur.

Politikayla ve politikadaki aptallıkla ilgileniyor musunuz?

- Tabii ki politikayla ve demokrasinin kaçınılmaz aptallığıyla ilgileniyorum. Bizim çok aptal bir kraliçemiz var. Ondan çok hoşlanıyorum. Çünkü çok akıllı olsa demokrasi için çok büyük bir tehlike olur. Bütün organizasyonların başında bir baş aptal olmalı, diğerleri de onu izlemeli. Böylece o insana baktığımızda aptal siste-

min tümünü tanıyabiliriz. Benim çok sevdiğim bir örnek vardır: Bir sürü balığı aynı havuza koyduğunuzda balıklar önde giden bir balığı takip eder. Bilim adamları önde giden balığı alıp incelediklerinde onun genetik olarak bir sorunu olduğunu ve önde giden bu balık alındığında, genetik olarak aynı hataya sahip başka bir balığın öne çıktığını görmüşler. Bu, politika da böyle.

Türk insanı AB'ye girmeyi çok istiyor. AB vatandaşı olmanın ne gibi yararları var?

- AB vatandaşım ama bunun bana hiçbir zaman yararı olmadı. Bu sadece pasaportunuzdaki bir damga. Ama mutlaka Türkiye'de ekonomik açıdan birçok şey değişecek.

Siz Türkiye'nin AB'ye girme isteğine nasıl bakıyorsunuz?

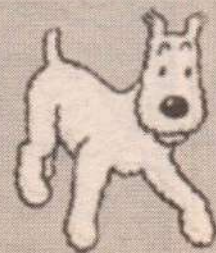
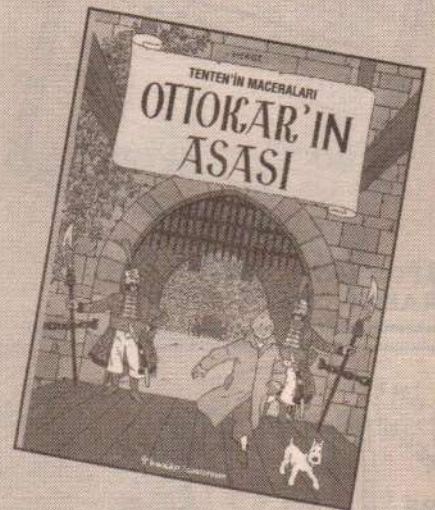
Bizim çok aptal bir kraliçemiz var. Ondan çok hoşlanıyorum. Çünkü çok akıllı olsa demokrasi için çok büyük bir tehlike olur. Bütün organizasyonların başında bir baş aptal olmalı, diğerleri de onu izlemeli.

- Avrupa değerlerinden bahsetmeye başlayınca politikacılar çok büyük laflar ediyor. Türkler, Avrupa değerlerinin içine İslami değerlerini sokacak diye korkuyorlar. Bu büyük canavarı uzakta tutup küçük lokmalarla besleyerek tepkisini

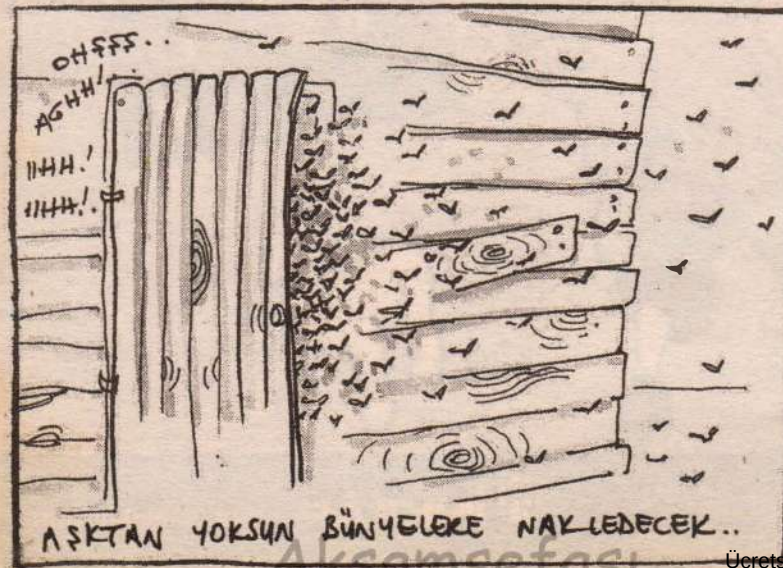
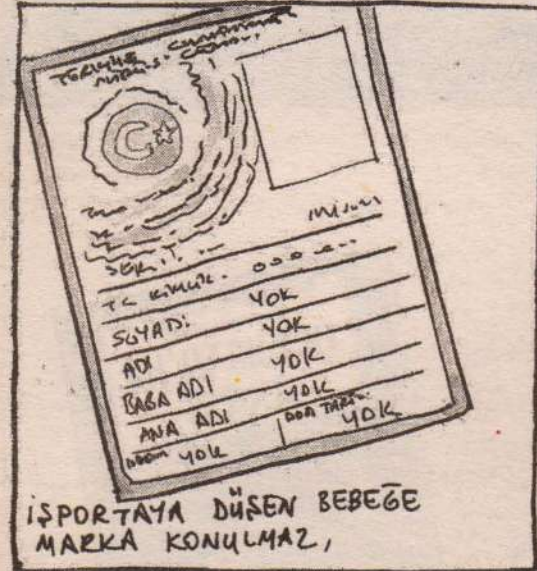
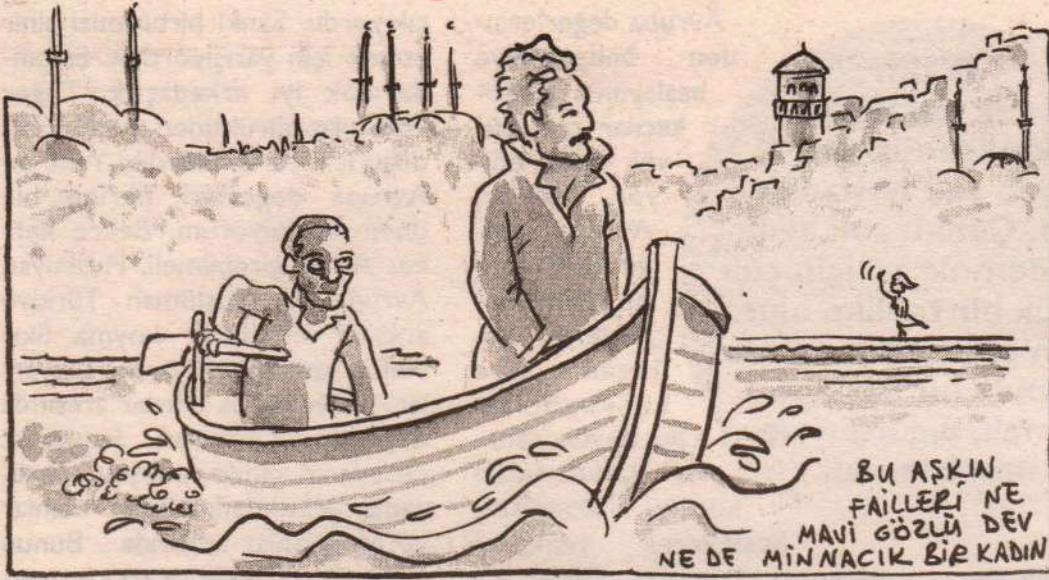
ölçmeye çalışıyorlar. Benim kişisel fikrime göre Türkiye AB'ye girmeli. Neden dışarıda bırakalım ki, Türkler Avrupa tarihinin bir parçası. Bir Türk'le aramdaki fark, bir Belçikalı'yla aramdaki farktan büyük değil. Hollandalı olarak söyleyebilirim ki sanırım Almanlarla, Türklerle olduğundan daha çok problemimiz var. Amsterdam'da bir Türk komşum vardı. Onunla çok problem yaşadık çünkü evde sürekli darbuka çalıyordu. Çok korkunç bir sestti. Ben de beş telli bir banjo çalıyordum. Korkunç bir gürültü

çıkiyordu. Sanki birbirimizi sinir etmek için yarışıyorlardık. Esasın da çok iyi arkadaşlık. Diğer komşular gürültüden rahatsız olduğu için yarışı bitirdik. Yani, bu Avrupa değerleri fikrine hiç önem vermiyorum. Bence herkes AB'ye girebilmeli. Hristiyan Avrupa ve Müslüman Türkiye arasında bir duvar koyma fikri bence aptalca ve yanlış. Duvarlar, dinler ya da uluslar arasında değildir. Duvarlar kapitalist ütopyanın içinde ve dışında yaşayanlar arasındadır. Parası olanlar ve olmayanlar arasında... Bunun uluslarla, dinlerle ya da cinsiyetlerle hiç alakası yoktur. Değerleri insanlar arasındaki duvarlara neden olarak göstermek, sadece gerçek nedenleri saklamanın bir yoludur. Kitabım 15 dile çevrildi. Her kültür kendine bir aptallık tanımlıyor. Aptallık evrensel bir değer olmalı. Hepimiz birbirimizi hepimizin aptal olduğu düşüncesiyle kucaklamalıyız. Öyleyse mutlu olalım ve dünya çapında birbirimizi kucaklayalım Avrupa Birliği'nde değil aptallık birliğinde birleşelim. Bu tek, gerçek, evrensel birliktir. H

İNKILÂP KİTAPBEVLERİNDE ve TÜM KİTAPÇILARDA...

maceraya devam...

düdü'ten SİKİ-SİKİ

olsa da durumlar sıkışık
bizim kızlar her zaman şık

Merhaba kızlar nasılsınız? Şık mısınız?

Eski yıla elveda, yeni yıla merhaba demeye yaklaştığımız bu soğuk kış günlerinde sizleri de aramızda görmekten mutluyuz, gururluyuz. Neyse size bu ay da sahlep kıvamında bir sayfa hazırladım. Bir solukta için, içiniz ısınsın!

DÜRNEV KIRAÇ

“Elalemin paçası torba değil ki büzesin” mi?

Canım canım canım canım. Nassın canım iyi misin? Bu sezon golf pantolonlar çok moda bilir misin? Hani paçaları büzgülü olanlar...Evet moda, ya da olacak işte. Söylüyorum sana anla. Ama bunu için yeni bir pantol almaya hiç mi hiç gerek yok. Hatta ne gereği var? Şimdi tam da yılbaşı arefesinde... Ona buna bi sürü hedaye alacaksın filan felan. Cepte para mı kalır anam onca hedaye ile... Ben sana birazdan tarifini vericem. İki dakka yapacaksın. Şişşak giyeceksin. Ohhh. Şimdi eski kumaş bir pantolonunu buluyosun. Televizyonun karşısına oturuyosun. Yalnız önce bir lastik temin etmen lazım. Bildiğimiz don lastiği de olur. Hııı evet sapan yapıp atıcas. Hayret bi şey sen al, sonra dön bana... Tamam mı? Beni baak, tamam mı dedim. Neyse efemim öncelikle pantolumuzu elimize alıyoruz. Sonra paçasının içe kıvrıldığı bölümden, yani paçanın kısaltılıp uzatıldığı yerden, içten yani içten, bir parça söküp dikişini açıyoruz. Sonra şu don lastiğini çengelli iğneye takıyoruz. Çengelli iğneyi biraz önce açtığımız delikten geçirircesine, yok yok, sen iyisi mi geçir o deliğe iğneyi. Sonracıma kıvrım bölümünün içinden lastiği kaydırıyoruz. İki ucunu denk getirebildin mi? Hıh şimdi çok sıkı olmamak şartıyla ki; bacak kangrene bağlamasın tipi, bağlıyoruz. Eeeeett. Şimdi güzelim aynı işlemi diğer paçaya da uyguluyoruz. Kapiş? Aynı işlem you now? Gördün mü? Al sana işte paçası büzgülü pantool. Altına da şöyle güzel bi ince çorap. Fıstık valla. Arkadaşların sormazsa nerden aldın, hiç haberimiz yoktu diye, görüşürüz yani. Ben burdayım. Yok beni bütün esnaf tanır. Biz eski memuruz. Bizde evrak kaybolmaz...

modelleri var. Hiç görmemiştım ya. Hatta böyle kazak olabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Bir de ucuz ki sorma. Ben aldım bi tane kendime 2 YTL. Yeşil ama nasıl yeşil. Süper süper. Millet yurtdışından mı aldın? diye soruyo. Adresi veriyorum. Çalışkan Sok. No:2 Seyrantepe. www.yegintekstil.com Bu da site adresi. Hadi gene iyisin valla. Kaptın köfteyi. Dur daha bitmedi. Sonra adama demezler mi, bir ay boyunca eve girmedin, gezdin gezdin. Bi tek bunu mu buldun? Derler valla derler. İşte geliyo. Varan 2! Nişantaşı'nda küçük, yok yok orta büyüklükte bi tükkan. Valikonağı Caddesi'nden giriyosun, sağdaki Prof. Orhan Ersek Sokağı'na. Dink diye çıkıyo karşına. Adı Default. İhraç fazlası marka ürünler satıyo. Acayip ucuz. Hani o her köşebaşındaki ihraç artığı tükkanlardan deil. Aldın mı kimse de göremezsin yani. Bi de kendi üretip yurtdışına gönderdikleri mallardan satıyolar. Kendi malları yani. Yurtdışına çalıştıkları için de genelde bir sene sonrasının modası filan oluyo mallar. Kotlar, etekler, hırkalar, tişörtler, elbiseler aman allahım aman. Ama sayıları az. Hemen alman lazım. Yoksa kalmaz. Elbise aldım bi tane 1 YTL. Haha bu da moda oldu ha! Nişantaşı'ndaki bir mağaza için tahmin edemeyeceğin kadar ucuza eşofman, tişört, sivetşört bulabilirsin. Kış için çok şık polar, eşofman üstü ve çeşit çeşit kıyafetler getirmişler. 10 günde bir ürünler tümüyle değişio. Kış sezonunda en pahalı giysinin fiyatı 20 milyon lira. Fiyatlar ortalama 15 milyona. Telefonu 219 31 45. Hemen git. Kaçırma. Sık sık da uğra. Bütün kızları çatlat. Manitanı şaşkınlığa uğrat. Doldur dolabını, paran cebinde kalsın. Hadi güzelim bir ki bir ki bir ki...

Cingil begs, cingil begs, cingil ol dı veys!

Hoppalaaaa. Şimdi senin kaleminden çıkan kulağın duyuyo mu? deme. Duyuyo herhalde di mi? Birazdan görüceksin zaten oluyo mu, olmuyo mu? Neyse yepyeni bir çanta ister misin güzelim onu söyle! Hem de en afilisinden, en antikasından, en kimsede olmayanından. Tamam anlaştık o zaman! Şimdi bebito, kullanmadığın eski bir çantan vardır harhalde. Şöyle düz olanlarından

ama. Üstüne kapağı da varsa allah derim yani. Bi de babanın, dedenin veya erkek arkadaşının kullanmadığı, modası

geçmiş kravatları lazım sana. Üç tane. Renkleri ve desenleri farklı olsun ama. Kontrast olayı yani. Aman nolcak, öpüver yanağından iste. Verir verir merak etme. Kırk yılın başında bi şey istemişsin şurda Neyse neyse sen almasını bilirsin işte. Şimdi, kravatları al yarısından kes. Üçünü yan yana getirip arkasından yan yana birbirlerine dik. Çok kolay merak etme. Diktin mi? İy, şimdi bir tane Uhu lazım sana. Uhu uhu, 404! Çantanın kapağına, birleştirdiğin kravatları yapıştır. Ama kravatların uçları, yani üçgen olan kısımları kapağın bittiği yerden biraz aşağıda kalsın. Sonra kapağı kapattığında biraz aşağı sarksın. Kuruması bir iki günü alır ama, çok şık, çok enteresan bi çantan olucak sonra. Renklerini de çeşit çeşit ayarladın mı, bütün kıyafetlerinle kullanabilirsin. Tüm kızları orta yerlerinden çaatt diye çatlatabilirsin. Bir koluna manitanı, diğerine çantanı takarak, gecelere dalabilirsin. Ne diyim, Allah analı babalı büyütsün...

Şık Şık öneriler

- Şapkana broşlar ve rozetler takarak hareketli bir görünüm elde edebilirsin.
- Sarı,yani altın rengi çok moda. Küpe, kolye, bluz, ayakkabı... Ne olursa alabilirsin.
- Tişörtünü göğüs altından kısa keserek, altına kontrast renkte bi bulüzle birlikte giyebilirsin.
- Eskimiş renkli ince çorabının en kalın yerinden bi parça keserek, saç bandı olarak kullanabilirsin.
- Kadıköy balık pazarının arkasındaki sokaklarda satılan eski model gözlüklerden alabilirsin. Hem de çok ucuz...
- Büyük taşlı küpelerini koruyucu plastik klipsle istediğin yere takarak broş olarak kullanabilirsin. Batmaz merak etme...

Bomba maazalar!

Efenim araştırmacı salatacı olarak ben durmadım, yılmadım, aradım durdum. Kimin için ha? Kimin için? Sizin içindi hepsi. Kendi keyfime gezdiysem 3 kilo alayım ya. Ama buldum. Evet buldum. Müthiş kazaklar, ceketler, atkılar alabileceğiniz, çooook ucuz bi yer buldum. Yeğin Triko. Rengarek uzun kazaklar filan var. Bu sene moda olanlardan. İnanılmaz güzel kazak

Bir dahaki Hayvan'a kadar mutlaka gidin, yapın, giyin.

Düdü'ten sevgiler. Görüş, istek ve eleştirileriniz için dutdüt1@hotmail.com

İçtenlik yola getirmenin tek yoluysa, akıl bunu böyle buyurduysa, içtenliğin sorun olması akıl alacak akıl hastalığı değil midir.

Uzun Hikaye

NİLÜFER AÇIKALIN

Avarenin dansını seyreden melekler, varlığınıza teşekkürler benden, minnet doluyum gerçekten ayrıca bunca sabra inceden tebrikler. Yeminler de edilebilir belki bu duygular sırasında akan şu notalar huzurunda ama yalan yoksa yemin yok.

Öyleyse saniyeye milimetrik iniş çıkışlar yükleyelim ve hızı alıp ordan devam edelim. Sanırım hiçbir soruya cevap veremeyeceğim. Yok. Boş... Kafam diyorum. Oysa her şeyi de gayet iyi anlıyorum, bunları söylemek istemezdim ama saklayamayacak kadar taşırdım üstümden başımdan akıttım, görüntümden alıp içime de yansıttım. Bunları yapanım ben, neden bilmem bir soğukluk girdi aramıza birden. Her şeyden uzaklaşırcasına koptuk ilişkimizden. Benim onunla olan benim tanrıyla olan benim yaşamla olan ilişkim bu sözünü ettiğim. Bunu da birdenbire fark ettim. Bir anda ayımsayıverdim birden kopmuş olduğumu öylece bildim. Ama hala hayattaydım ne çare ki, elimi kessem kanar, olur olmaz bir şeye gülüveririm, hava bazen bir koku gönderir özel masasından burnuma lodosla, poyrazla, yelle, artık o gün hangisine cömertse, onunla selam çakar bazen, falan

filan, bu gibi yaşam belirtileri gösterdiğimi fark edince hafızamın zincirlerine sıkı sıkı sarılmaya karar verdim. Bu kez hoş bir plaj gezintisinde usul usul salınan sandalın sahile el sallayan yanında uzanmış ıslak mayosunu kurutan sarı tüylü genç kızın denizin sırtına değen saçlarının teline değil, gümbür gümbür bir fırtınada teknesi çoktan alabora olup dibi boylamış çapanın hala kuma çakılı duran demirinden yukarı doğru efil efil salınıp, dalga dalga tutunup zincirlerine hatıraların, yavaş yavaş ama soluklanmadan çatlayıp kırılmadan, sakın, olmaya çalışarak hafifçe matrak dağıtaraktan yukarı çıkacağım başka şansımın kalmadığını biliyorum çünkü artık

İçtenlik de bir sorun tabii. Üstelik kimi ne kadar eğlendirir pardon ilgilendirir ki. Neyse, konuya dönelim. Bir konu var elbet. Elbette var. Kahraman da bir kız. Toparlanmaya çalışan biri, konuya döneceğim merak etmeyin, şekiller, renkler, dal-

galanmalar, simgeler, kimin umuru. Bile bile kuralları hiçe saya dalgaya dümen olmadan, ateşe yanıp duman olmaya tepeden tırnağa hazır, kendi içinde tamam ama geçerli değerlere göre kopuk, kırık, kırgın, kırık olan bir kırıntı ilgiyi hak etmez. Gelen geçene uysa bile bu kural değişmez.

Bu bakımdan anlaşılır olmanın ne olduğu konusunda fikri olmayanlara ait olmaması gereken bir yerde bulunduğumun farkında, görgümce adabında, sorumlulukla, her zamanki kadar bilinçli bir şekilde, kendi bildiğimce ve burada farz olduğu üzere kalemi kana kardeş yapıp beş ana cümle çerçevesinde bir ana bir baba evladı olarak içtenlikle, bir kısa, bir kısa, bir kısa, bir kız, varmışım gelmişim durmuşum tam da şurda, yanarım.

Kendi kapımın kayıp anahtarıyım. Aklımın aşısı fazla paylaşacağım. Başlıyorum, başladım.

Bazı toplumlarda, kritik durumlarda, söz konusu olan sadece kişiliğinizdir, nasıl biri olduğunuz işe yarar işler yapacak, yapıyor, yapmış olmak filan hikaye, önemli olan sadece duruşunuz, nasıl oturduğunuz, cildinizin rengi, saçınızın şekli, giysinizin kalitesi, cüzdanınızın yeri, sigara tüttürüşünüz, yürüyüşünüzdür. Tek arzuları gidişinizi izlemektir bilirsiniz, orda olduğunuz sürece salınımlarınıza bakar, seğirmelerinize tanık olurlar ve bu arada amacınızı sorarlar, yolunuzu öğrenmek isterler, sapmak ya da sapmamak için bir kavşak kollarlar, hızınızı ölçerler. Yapılabilecek tek şey teslim olmamaktır peki bu ne kadar, nasıl yapılır. İçtenlik yola getirmenin tek yoluysa, akıl bunu böyle buyurduysa, içtenliğin sorun olması akıl alacak akıl hastalığı değil midir. Bazen kaykık bir gülüş, kaypak bir bakış kayar geçer izlenimden, takılır kalır hissiyata mandallanır ince bir yerinden. Jiletlenmiş ipek gibi asılı sallanır dururken aslında hakikaten hayati bir mevzu vardır ortada. Kitabın yakılıyordur mesela, ameliyata giriyorsundur mesela beynini aldirmaya, yada keyifle araba sürüyorsundur, sevişiyorsundur, imtihanıdasındır işte içtenlik imtihanında, karşında kurul, tövbe durdu zaman belki yine buluşulur.

Gizli Bir Patikanın İzinde

CÜNEYT ÖZDEMİR

Gözlerimde bir buğu var. / kalbimde dinmeyecek bir sızı, biliyorum / adımlarımı atarken saymayayım artık / yalnızlık doldurdum yelkenlerime / kayboldum zaten ardıma bakmıyorum / önümde kavruk bir çarık

ağzında şerbetçiden alınmış kuvvet tatlısını ısıyor / Az ilerisi yüksek kaldırım / alnında emeğin teri var, kalbi / elbette şehvete adres soruyor / ruhunu haftalığına bedel kiralık bedenlere sunuyor / çaresiz bir kader eşliğinde / bu şehrin aldırılmaz şahadetinde / Bessame muço çalıyor fonda, bilmediği bir dilde

her şehrin içinde bir patika gizli, / duydum / aradıkça kayboluyorum / dün kuzeye gidiyordum bugün güneyi kaçırdım / çoktan kiblesi şaşmış bir hayat oldu bu / onca aldandım hala tutunacak bir yön anıyorum

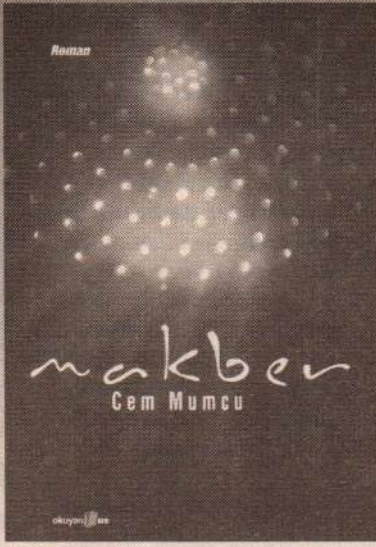
belki bu yüzden / galata'da oltaclar arkaları dönük selam duruyor gölgeme / az ileride bir film ekibi var / muhtemelen bir kartpostalı reklama uyarlıyor / başım önümde geçiyorum ait olmadığım hayatlar eşliğinde / bu deniz kokusu bana her seferinde eski bir sevgiliyi armağan ediyor / bu yüzden buruk ve umutsuzum diyelim / bu yüzden inancım yok, / bu yüzden, bu yüzden...

kalbimi, / o ince sızıyı gezdiriyorum şehrin تنها pazarlarında / gülhane parkının çınarlarına asıyorum onu / o sallandıkça ağaçlar sallanıyor / ağaçlardan düşen her yaprak birer gözyaşına benziyor / yerlerde sarı, kuru, artık işe yaramayan gözyaşlarından / tepeler yapıyor bezgin çöpçüler / tek tek, sabırla ve inatla süpürüyorlar / turistler şaşkınlıkla süzüyor bu kadar çok gözyaşı tepesini / aklımda olmamış aşklar var. olmayacak aşklar / ceviz ağaçlarını anyorum şarkıların bahsettiği / dilimde 'ne sen bunun farkındasın ne de polis farkında' repliği / Şecaattin Tanyerli eşlik ediyor adımlarıma / ölmeyen tangolar çalıyor attığım her adımda / Saraylardan saray beğenemedim / gemilerden gemilere bakıyorum / yüksek duvarlara başım erişmiyor / bir gemi bulsam ne gam! / 'masanın üzerinde duran sessiz pusula / bir yön çizmeye yetmiyor'

adımlarım daha mı yorgun her seferinde / kendime kaçarken kendime mi yakalanıyorum. / dün yürürken güneş vardı geceyi şimşekler gümbürtediyor / bu yağmurlar, bu rüzgar sonra / ya da bu sonbahar her seferinde / her seferinde olmasa da bu galata / bu deniz kokusu, bu o / bu o, bu o / nerde sahi bu o?

kaç sonbahar geçti, kaç tanesi geçecek daha / işçi çocuklara sormaya utandım / kimselere sormadım / sormam artık, soramam / elimde bir televizyon kumandası / sessizce kanallarda o patika yolu zaplıyorum / hayata esir düştüm, hep sonbahar kazanacak! / bakın bundan korkuyorum

peki bir kış daha geçer mi böyle ömrümüzde? / ben de bimiyorum. / bilmiyorum, bilmiyorum. H

Bir hamam, bir aile, hamamın bitirdiği, hamamın değiştirdiği, hamamla iç içe yaşamlar... Cem Mumcu yeni romanı **Makber**'de artık pek rağbet etmediğimiz bir mekan olan hamamı ve yaşamları hamamla iç içe geçmiş bir aileyi anlatıyor. Cem Mumcu'yla roman, hayat, boşluklar, bilgi hakkında Oylum G. Çağan konuştu.

Sindirilmemiş Bilgi Kirletir

Romanınızın başında “Bana rağmen yazmaya başladım” diyorsunuz. Bunun mistik bir durum olduğu düşünüyor sanırım.

- Başka türlü yazılmaz ki zaten. Asıl edebiyat böyle çıkan bir şeydir. Bunun bu kadar mistisize edilmesi beni rahatsız etti. Öyle hesaplı kitaplı, oturup, araştırıp yazamam, araştırmacı romancı değilim ben. Zaten içimizden çıkan eylemlerin çoğu da bize rağmenidir. Hayatımızı yaratırken de bize rağmen olan çok şey var. Bunu mistisize etmenin, ruhanileştirmenin, batınî hale getirmeye gerek yok. Ben, kendimi bırakmaya, bıraktığımda benden çıkacakları görmeye müsaade etmiş bir adamım. Bunu ağır bir mistisizmle açıklamak yanlış.

Romanınızda hiçbir karakter hakkında, her şeyi öğrenemiyoruz. Sizin için önemli olan karakterler değil de romanın bütünü mü?

- Bir kere en önemli karakter hayat ve aile. Ayrıca Balzac gibi saatlerce betimleme yapabileceğim bir dönemde olduğumu düşünmüyorum. Kişilik örüntülerini vermek için elbiselerinin kıvrımlarına kadar tasvir etmem gerekmiyor. Bana kimse, romandaki insanların çoğunun kişiliğine ait hiçbir şey anlamadım diyemez. Başka türlü anlatabiliyorsam, kişilikleri yeterince anlatmışımdır.

Daha duru ve sade yazamaya çalışıyorsunuz diyebilir miyiz?

- Evet. Benim derdim kendimi göstermek, ‘bakın nasıl da metin düzerim’ demek değil. İnsanlar o kadar küçük bir zihinsel kurnazlıkla buldukları konuyu roman haline getiriyorlar ki... Roman yazacağım diye yola çıkıp, kısacık bir cümlemin kenarını botokslayıp, yanına yağ şırınga edip, orasına şuradan bilgi devşirip kalın bir roman haline getirme meselesine çok öfkeliyim. Belki bir dahaki romanım, eğer olursa, daha kalın olabilir, üç yüz, beş yüz, bin sayfa da olabilir. Kişilikleri saatlerce de anlatabilirim. Ama bir yandan yazarken, bir yandan da bir şey göstermeye çalışmak istemedim hep. Çünkü bir sürü oyuna içim öfkeleniyor. ‘Öyle olmaz böyle olur’u yapıyorum sanıyorum.

Bir metafor olarak hamamı seçme nedeniniz neydi?

- Bunun cevabını bilmiyorum. Ben metafor seçmedim. Bu metin bir yerden bir yere doğru aktı ama müsaade ettiğim için yerli yerini buldu. Şu soruyu sıklıkla duyuyorum, ‘nedeni ne’. Her zaman nedenini bildiğiniz şeyleri yaptığınızı mı sanıyorsunuz? Böyle söyleyince de post-

modernist oluyorsun ama söyledim şeyler postmodernist değil. ‘Bu mu doğru, o mu doğru’ sorusu o kadar çok soruluyor ki... Böylesi bir tarif aslında ağır bir bozukluğa işaret. Ama bu durum hepimizi sarmış durumda. Benim de neden hamamı seçtiğimin nedenlerini bilmiş olmam gerekiyor. Bilmiyorsam mistisize ediyordum ya da postmodernistimdir.

“Hayattaki boşluklar hattı zattında boş değildirler” diyorsunuz Makber’de. Ama insanlar boşlukları pek sevmezler. Sizce bunun nedeni ne?

- Garip bir şekilde öyle bir yere geldik ki, sürekli bir eylem ve fonksiyon ödevi yüklenmiş durumdayız. Beklenti bu. İyiden iyiye bu hale gelmemiz kapitalist sistemin bir oyunuydu bize herhalde. Artık içimize bakma şansımız da yok, durma şansımız da yok. Bize öyle bir şey dayatıldı ve biz o oyuna öyle bir geldik ki, ‘duran insan kötüdür, çalışan insan iyidir’ düşüncesi sardı bizi. Üstelik bu çalışma eyleminin verimli olduğunu zannediyoruz. “Şu anım boş, bir şey yapmam lazım” lafını o kadar çok insandan duyarsınız ki... Bu, herhalde uzun süre daha üzerinde çalışmamız, konuşmamız, belki metinler üretmemiz gereken bir yer. Bu, insanı kendinden uzaklaştıran, sadece sistemin bazı başka

noktalarını besleyen pis bir oyun. **“Sindirilmemiş bilgi kirletir” diyorsunuz. Enformasyon, daha da bilgi farklı kavramlar olmasına rağmen biz hepsine bilgi diyoruz ve medyayı bilgi veren bir mecra sanıyor, suçluyoruz.**

- Bizde bilgiler suya değmeyen aletler gibi; ıslanmamış ve daha çok enformasyon düzeyinde zaten. Medya da daha çok enformasyon verir. Medyayı hiçbir zaman bunun için suçlamadım. Oradan aldığın enformasyonlarla hayata bakamazsın. Edebiyat da bir bilgi verme yeri değil. Makale değil bu. Bizim şu anda bilgiden beklediğimiz, bilgiyi koyduğumuz yerde tehlikeli bir şey var.

Ekleme istedikleriniz...

- Son zamanlarda bir şey çok dikkatimi çekiyor; edebiyatın türlerini anlatan edebiyat kitapları vardır ya, roman, hikaye, deneme, anı, makale, fıkra, mektup vs. diye sınıflandırır, şimdi yeni iki tür eklendi onlara, iki dokuz yüz ellilikler, bir buçukluklar. Yeni türler bunlar. Tanıtımları da öyle yapılıyor zaten. Ondan sonra o kitap ne kadar sattığı, ne kadar basıldığı ve fiyatı üzerinden tarifleniyor. İnsanlar kitap gibi bir şeyi ne kadar basıldığı ve ne kadara satıldığıyla ilgilenip mi alıyorlar? İlginç geliyor bana. Çözemedim ben bunu. **H**

1992 DİLBAZLAR SİNEMASI

BENİM OL Yönetmen : Naki Yurter

Oyuncular : Levent Gürsel, Güler Işık, Neşe Sümbül, Turgut Özatay

İki kız kardeş eve girer ve biri annesini genç bir çocukla sevişirken bulur ve annesine kızar. Sevişen çocuk kameraya bakarak kaçır ve 2 kızkardeş teyzesinin otele tatile giderler. O sıra sinemaya **Görevli** bir arka koltukların sallanıp sallanmadığını kontrol etmek için koridoru baştan başa gezerek - Hareket olmasın. dedi. Teyzesinin sevgilisi **Turgut Özatay** otele gelir ve sevişirler fakat

seviştiklerini film göstermez onun için 5 kişi sinemayı terkeder. Oteldeki Çapkın **Levent Gürsel Neşe Sümbül** e kafayı takar ama o yüz vermez ama seks düşkünü kardeşi **Güler Işık** bir gece yataktan kalkar ve L. Gürsel'in odasına girer yorgani kaldırıp alt tarafı çıplak olan Leventinkini eller. Levent yorgani üzerine çeker ve kızar. Kızda allahın nimeti kuldan esirgenirmi bak ben esirgiyormuyum diyerek soyunur o da git de ablanı getir der.

Güler de ama ben bu işi ondan daha iyi biliyorum diyerek yatağa atlar Leventde görücez bakalım diyerek soyunur ve kadın diz çökerek arkadan birkaç pozisyon denerler fakat bu pozisyonun yeteri kadar açık olmadığını gören **Seyircilerden** 9-10 kişi sinemayı terkeder fakat o **Görevli** yine gelir koltukları kontrol eder. Teyzesi olan abla kız **Neşe Özatay**ın ölen eski sevgilisine çok benziyor muş onun için sık sık konuşurlar. Teyzede kiskanarak eroin kaçakçısı olduğunu öğren diği Özatayı polise ihbar eder. Görevli elinde sigara ile sigara içmiyelim diyerek yine gelir. Özatayı polis yakalar film biter.

no:12 Mondotrasho'nun Serhat sayfasından alınmıştır.sene : 1992

2/5 BZ Birliği (Union) Belarus'da

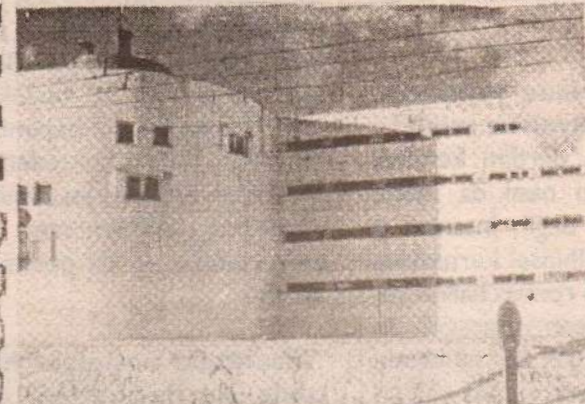

WESTWORLD CLUB ул. Сторожевская,

Şehrin merkezine biraz uzak bir otelde 70 kadar kişiydik ve otel sanki aniden bir lise edasıyla eğlence merkezine dönüşmüştü birde bütün bunların üstüne her an ucuz ve iyi votka içilenebilen sabaha kadar açık barı vardı.

Belarus'un peki nesi meşhur du ? nükleer başlıklı füzeleri meşhur! votkası meşhur! dünyanın en iyi votkası olarak bilinen 111 yıllık Minsk'in Kristal votkası hem ucuz hem bir harika..votka o kadar meşhurki geçenlerde şebekenin biri Litvanya'nın avrupa birliğine girmesiyle artan votka fiyatları nedeniyle Belarus'dan Litvanya'ya 3 km uzunluğunda kaçak votka hattı döşemiş..ama ne yazıkki yakalanmış.

Şehirdeki mimari anlayış oldukça farklıydı.Binalar daha önce gördüğüm çevre komşuları olan Polonya'daki ve Rusya'daki binalara benzemediği gibi kendi aralarında pek birbirlerine benze

uma bakıp beni Arap zannedip !! (kendi dilinde sen Arapmısın deyip duruyordu !?) panikleyen ve beni kenara alıp 2,5 saat pasaportumu inceleyen ingilizce konuşamayan etnik paranoyalı sınır görevlisi bir hayli ilginçti !!daha sonra konuşabilen normal bir görevli geldi ve yolumuza 19 Wiosen,Processor Plus,Mass Kotki,Dj Picunda 84 ile devam ettik...

festivalin veb sitesi : <http://www.morezvukov.nl/subcultureparticipants.htm>

JOHN PEEL
VEDA ETTİ

1994 yılında İstanbula geldiğinde benimle 2/5 BZ ve Güzel Mecmuası hakkında BBC World Service adına görüşmek iste yen John Peel oldu.O günden günümüze çıkardığım bir çok parçamı "Türkiye'de dinlediklerim arasında en çok 2/5 BZ'nin müziğini sevdim" anonsu ile programlarında tanıttı.2003 mayıs ayında da BBC Radio1'da 4 parçamın yayınlandığı 'Peel Session' ı yaptı.Peel Session'a ait teklifi kendi daktilosunda yazdığı fax'ı evime göndererek yapması ve benimle yaptığı görüşmede sadece yaptığım mü zikle değil yaptığım posterler,çıkartmalar,dergilerle ilgilenmesi onu gayet alçak gönüllü ve samimi birisi olarak tanımama vesile oldu.Onunla ilk görüş tüğümde ben kim olduğumu bilmiyordum.1960'ların sonundan beri yaptığı işlerden dolayı alternatif müziğin büyükbabası ola rak anılıyormuş.Peel Session ise Captain Beelheart, Dick Dale, Cure,Nirvana, Aphex Twin, Joy Division, Jimi Hendrix, Napalm Death,Sonic Youth, Autechre, Police...gibi bir çok müzisyene teklif edilmiş.

*Türk Basınında John Peel ; <http://www.geocities.com/serhatkoksali/peelveda.html>

Son olarak davet edildiğim yer bu kez Belarus un başkenti Minsk'deki festivaldi.Havaalanının da son kontrol kapısından önceki görevlilerin denetimindeki resmi alanda yolcular bir sürü turistik broşürlerle karşılaşıyor.Bu broşürdeki (yandaki) dans pistinde dans eden kadınları çevreleyerek seyreden erkekler ve striptiz ya pan kadın fotosu bana seks ile ilgili bir yere gelmişim izlenimi uyandırdı ama ne varki yine devletin caddeleri donattığı Belarus'lu kadın ların seks köleliğine karşı uyarı niteliğindeki büyük boy reklam panoları şehrin her yerin deydi.Pano'da (Altta) " Kadın Satışına Dur " yazıyordu.

Katıldığım festival Ukranya,Rusya,Amerika, Hollanda,İngiltere,Litvanya,Çekostavakya, Polonya,Latvia,Slovenya,İsveç'den gelen sanatçıların katılımıyla tiyatro,film,sergi, performans ve konserler şeklinde şehirdeki

4 ayrı mekanda gerçekleşti
(16-21 Kasım).

BELARUS

BELARUS

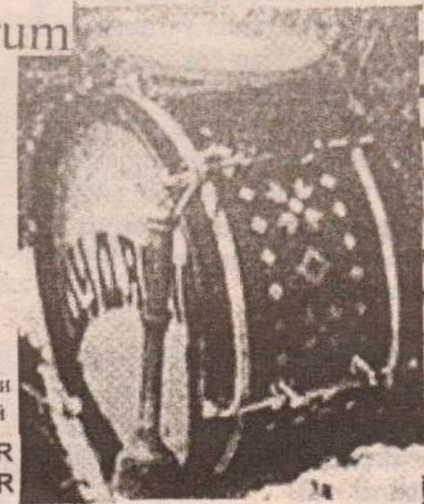
МИНСК

2/5BZ (Турция)

miyorlardı.Belarus etrafta Türk'e rastlamadığım ender eenebi ülkelerden biri (en azından dönerci göremedim) ama ne ilginçtir ki Belarus'da Türk Davulu diye bilinen geleneksel bir de enstrüman var.Bu isim 18.yüzyılda seyahat eden türk grup ları sayesinde gelmiş oralara.Benim yapacağım konser turu Beyaz Rusya'dan sonra Polonya'da ki şehirlerde devam ediyordu ve Polonyalı arka daşlarımızda bulunduğu bu minihüsümüzle Bela rus/Polonya sınırına geldiğimizde Türk pasaport

Turkish Drum

BELARUS

'NO Touristik NO Exotic'
был основан в 1986г. Серхатом
Коксалом

Стиль 2/5BZ можно охарактери
зовать как смесь электронной

HABERLER DUYURULAR
HABERLER DUYURULAR

* Mevlana Matrix'e karşı filminin ikincisi Natuk Baytan yönetiminde Amerikalı yapımcılarla çekilecekmış.
* 17 aralığın sonucu belli oldu !! artık seneler boyunca Türkiye'nin modern yüzü imajlı sanatsal sergi pazarındaki kızışmalarda artış yaşanacak..Sırada ise Etnik Marketin yapımcılarından ' Diyarbakır Bienali ' pazarı geliyo...
* Deform müzik dükkanı Beyoğlu Atlas Pasajı no:16 da açıldı.
* John Peel'in veb sitesi :
<http://www.bbc.co.uk/radio1/alt/johnpeel/index.shtml>
*2/5 BZ Rotterdam Film Festivalinde 30 ocak'da çalışıyor.

Serhat Köksal

Sinema Dünyasından Tıriviri Gerçekler:

• Bir daha sefere dikkat edin; Casablanca filminin o ef-sanevi sahnesinde Rick (Humprey Bogart) aslında "Bir daha çal Sam!" demez. O piyaniste "Bunu onun için çaldın, benim için de çalabilirsin. Çal hay-di!" deyince, İlsa da (Ingrid Bergman) "Çal haydi Sam, "As Time Goes By"ı çal!" der...

• İlk başrolü "Rocky"

(1976) için sadece 23.000 Amerikan doları alan Sylvester Stallone, 1999 yapımı "Into Thin Air" ile film başına 20.000.000 Amerikan doları almaya başlamıştı. Rocky filmi-nin senaryosunu da kendisi yazan Stallone hi-kayeyi kabul ettirmişti ama başrolü onun oynamasını kabul edecek bir firma bulana kadar onlarca şirketin kapısından çevril-di. Sonunda film çe-kildi ve dört de de-vam filmiyle sinema tarihinin en büyük maddi başarılarından birini kazandı...

• Başrollerini Elizabeth Taylor ve Richard Tay-lor'ın oynadıkları Cle-opatra 1963 yılı maliye-tiyle tam 40.000.000 dolara çıkmıştı. Film bugün çekilse bütçesi yaklaşık 250.000.000 doları bulurdu, ki sine-ma tarihinde başka hiçbir filme bu kadar pa-ra harcanmamıştır. Film televizyon hakları-nın satışına kadar, harca-nan parayı bir türlü çıkara-mamıştı...

• Dâhi yönetmen Alfred Hitchcock'un "Kuşlar" fil-minde kuşların attıkları çığlıklar dışında, bir sani-yelik bile ek bir müzik kullanılmamıştır...

• Paul Newman, John Wayne, Robert Mitchum ve Frank Sinatra'nın geri çevirdikleri sert bir polis ro-lü, İtalyan kovboy filmleri dı-şında pek tanınmayan 41 ya-şında bir adama teklif edilince sinema tarihinde bir efsa-ne daha doğdu: "Kirli Harry" Clint Eastwood!

• Ünlü yapımcı David O. Selznick adındaki "O"nun neyin kısaltması olduğunu soranlara sırtarak şöyle di-yordu : "Hiiç, ama çok havalı duruyor !"

Ünlülerin Asıl Adları

Joseph Levitch
(Jerry Lewis)

Dino Crocetti
(Dean Martin)

Issur Danielovich
Demsky
(Kirk Douglas)

Camille Javal
(Brigitte Bardot)

Lee Yuen Kam
(Bruce Lee)

Archibald Alexander
Leach
(Cary Grant)

Doris van Kappelhof
(Doris Day)

James Byron
(James Dean)

Norma Jean
Mortensen Baker
(Marilyn Monroe)

Margarita Cansino
(Rita Hayworth)

Küçük Sinema Dükkanı

SABRİ KALIÇ

Yeşilçam ve Hollywood Klişeleri

(Yeşilçam ve Hollywood klişelerini bu köşede paylaşmaya başladık. Lütfen siz de (Nurten Hanım gibi) aklınıza gelen benzer klişeleri bana gönderin bu köşede yayımlayalım. Adresim : filmman@mynet.com)

Yeşilçam:

• **Avrupa Birleşik Devletleri:** Yeşilçam filmlerinde zenginler hep "Avrupa'ya" giderler; asla bir şehir, hatta ülke adı söylenmez.

• **Lale Belkis sendromu:** Filmin baş rolündeki "küçük yıldız"ın babası tekrar evlenecekse; anne adayı kendini beğenmiş, burjuva kökenli, gıcık tipli, kötü niyetli ve kesinlikle sarışın bir kadındır.

• **Örnek ebeveyn:** Şu kahpe dünyada birbirlerine Adile Naşit ve Münir Ozkul kadar yakışacak ikinci bir çift olabilir mi acaba?

• **Rüya takımı:** Her Yeşilçam zengininin evinde Cevat Kurtuluş uşak, Sami Hazinses aşçı yamağı, Nejdet Tosun aşçı, Hüseyin Baradan şoför ve Hulusi Kentmen de bahçevandır. (Nurten Canitez - İzmir)

• **Unutulmaz Yeşilçam Replikleri - 2:** "Hatırlar mısınız beyefendi, bir zamanlar fakir, ama onurlu bir genç vardı..."

Hollywood:

• **Müthiş ikili:** Bütün Hollywood polis şefleri teşkilattaki en zıt iki polisi ortak dedektif olarak görevlendirmek konusunda uzmandırlar. (Bakınız : Lethal Weapon, Tango ve Cash vd.)

• **Gerçekler iş başında:** Filmin kötü adamları kaç kişi halinde olursa olsunlar, kahramanımıza hep teker teker saldırırlar. Biri devrilmeden öbürü gelmez.

• **Meraklı taze:** Hayaletlerle dolu bir evi kiralamış olan kadın kahramanımız gece sesler duymaya başlayınca en yakın komşuya kaçacağına, eline bir mum alır ve bomboş odaları gerilimli bir müzik eşliğinde birer birer gezmeye başlar.

• **Alooo!?** : Hollywood filmlerinde telefonda konuşan insanlar kapatırken "Hoşçakal, görüşürüz vs." demez, telefonu küt diye karşı tarafın suratına kapatıverirler.

• **Almanglizce:** Tüm Hollywood filmlerindeki tüm Nazi subayları su gibi İngilizce konuşur.

• **Çinliye her gün bayram!** Bir Hollywood filminde ne zaman Çin mahallesine gelinse, yeni yıl kutlamaları yapılmaktadır ve mutlaka ortada gezinen ejderha giyimli dansçılar vardır.

• **Unutulmaz Hollywood Replikleri - 2:** "Hey bak dostum, sakın ol, tamam mı!." H

Sayım'ın Kitap Bavulu

SAYIM ÇINAR

Overdose Türkiye; Türkiye'de Eroin Kaçakçılığı, Bağımlılığı ve Politikalar / Cengiz Erdoğdu / İletişim Yayınları

Türkiye'nin uyuşturucuyla ilişkisi, genellikle hep 'dolaylı' bir ilişki olarak konu edildi: 1970'lerde haşhaş ekiminin yasaklanması ve uluslararası eroin ticaretinin önemli bir transit yolu olması dolayısıyla... Peki, 1930'ların ortasında İstanbul'da eroin üreten üç fabrika bulunduğunu, bu işletmelerin yönetim kurullarında dönemin saygın isimlerinin yer aldığını, Türkiye'nin o dönemde bu fabrikalar nedeniyle büyük bir uluslararası baskıya maruz kaldığını biliyor muydunuz? Türkiye, uluslararası eroin piyasasının üretim, kullanım, dağıtım döngüsünde kilit bir ülke. Eroin, Türkiye'nin ekonomik, toplumsal ve siyasal 'düzenini' anlamak için hesaba katılması gereken bir faktör. Cengiz Erdoğdu, bu ayrıntılı incelemesinde, Türkiye'de eroin olayını bütün boyutlarıyla ele alıyor: Üretim yapısı... kaçakçılık 'sektörü'... polise ilişkiler... tıbbi etkiler ve sorunlar... toplumsal ortam ve alt-kültür... Overdose Türkiye, Türkiye'nin karanlık yüzüne ışık tutuyor ve bu netameli maceranın uzun tarihinde iz sürüyor.

Hepsi Yaralar Sonuncusu Öldürür / Barış Yarkadaş / Babil Yayınları

Gazeteci Barış Yarkadaş'ın ilk kitabı Türk siyasetinin önde gelen isimlerine ilişkin birçok olayı ve anıyı aydınlatıyor. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın 1991'de Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan ile yaşadığı gerginlik ve tepkisini ağılayarak göstermesi, Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül'ün CHP'ye girme süreci ve Bülent Ecevit'e Karaoğlan lakabının verilmesi öyküsü kitapta yer alan bazı konular... Ecevit'e Karaoğlan diyen ilk kişinin, yazarın babaannesi Şahzade Şahin olduğunu da hatırlatmakta fayda var.

Kader Atlayışı / Kraliçe Nur / İnkılap Yayınları

Kader Atlayışı, Amerikalı bir kadının, bir adamın yüreğine ve ulusuna yaptığı olağanüstü yolculuğun heyecan ve ilham verici öyküsü. Etkili ve içten tarzıyla Kraliçe Nur, okuyucusuna, genç bir kız olarak girdiği kraliyet sarayında karşılaştığı güçlükleri anlatıyor, güvenlik görevlileri tarafından kabul edilmek için verdiği mücadelelerden tutun da yalnızca eşine hizmet edilmesinin istendiği bir ortamda, iyiliksever bir eylemci rolünü üstlenmesine kadar. Kraliçe rolünü yavaş yavaş üstlenmeye başlayan Nur'un beklentileri ve mutlulukları da değişiyor. Üzücü bir düşüktün sonra tam dört çocuk annesi oluyor. Annelik görevini konunun gereksinimleriyle bir araya getirmek çok kolay olmuyor tabii.

Gölgenin Gölgesi / Hari Kunzru Çeviren: Kıvanç Güney / Can Yayınları

Hindistan'daki üst kasttan zengin bir ailenin gelini bir İngiliz'le girdiği ilişkiden olan oğlunu, kocasına kendi oğlu olarak gösterince çocuğun yaşamı doğumundan başlayarak bir gölge niteliğine dönüşüyor. Hari Kunzru bu romanında, Pran Nath Ranzan'ı bir tek gölge yaşamla sınırlamıyor; Hindistan'dan İngiltere'ye, oradan Afrika'ya uzanan serüvende Pran Nath, hayatta kalabilmek için pek çok gölge kimliğe bürünmek zorunda kalıyor. Kimi zaman kadın kılığında bir geneleve kapatıp, Rüksana adıyla imparatorluk ve sömürge arasındaki oyunda bir piyon olarak kullanılıyor; bazen Robert kimliğiyle misyoner bir ailenin evlatlığı olarak, bazen de Hoş Bobby lakabıyla fahişelerin ve pezevenklerin ayak işlerine koşarken görüyoruz onu.

Okyanuslar / Yves Simon Türkçesi: Hakan Tansel / Everest Yayınları

Küçük bir Fransız kasabasında yaşayan genç Léo-Paul, Polonya Yahudisi göçmen bir ailenin üyesi. Çocukluğu diğer yaşlıları gibi geçse de o biraz farklı. İlk gençlik döneminde kasabanın tüm çocuklarından hayallerini, sırlarını anlattıkları birer mektup yazmalarını ister mesela. Bu mektupları teker teker cam şişelere koyup, onları evinin bodrumunda saklar. Bir gün okyanusa kavuşacak mektuplardır bunlar. Léo-Paul hep içinde hissettiği okyanusla karşılaştığında, bu mektupları ona emanet edecektir. Genç bir Fransız'ın dokuz yaşından yirmi dokuz yaşına kadar süren yirmi yıllık duygusal ve entelektüel yolculuğunun anlatıldığı Okyanuslar, bir başarı, şiddet, endişe ve terk edilme öyküsü olduğu kadar, aşkın ve edebiyatın iç içe geçtiği bir öykü aynı zamanda.

Bir Gazetenin Tarihi: Cumhuriyet Aysun Köktener / Yapı Kredi Yayınları

Aysun Köktener, Türkiye'nin siyasal ve toplumsal tarihinin de bir fotoğrafını yansıtan çalışmasında Cumhuriyet Gazetesi'ni, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin belirli dönemlerini temel alarak "Tek Parti Döneminde Cumhuriyet Gazetesi (1924 - 1946)"; "Çok Partili Dönemde Cumhuriyet Gazetesi (1946- 1960)"; "27 Mayıs'tan 12 Eylül'e Ara Rejimlerin Arasında Cumhuriyet"; "12 Eylül 1980'den 2000'li yıllara" başlıklarıyla dört ana bölüm halinde inceliyor. Gazetenin olaylara yaklaşımının yanı sıra yönetimi ve yazarlarıyla, idari ve mali sorunlarıyla iç hayatını da yansıtıyor. Belgesel tarih sevenlere duyurulur.

Boş Zaman / Hakan Bıçakçı Oğlak Yayınları

2002'de yayımlanan ilk romanı Romantik Korku'da karanlık bir kasabada geçen tuhaf ve gizemli olayları; 2003'te çıkan ikinci romanı Rüya Günlüğü'nde ise sıradan bir adamın gördüğü rüyalarla alt üst olan hayatını anlatan Hakan Bıçakçı, yeni Türk fantastik edebiyatının en önemli yazarlarından biri olduğunu, yeni eseri Boş Zaman ile bir kez daha gösteriyor. Roman, kaynağını gündelik hayatın sıradanlığından alan, şaşırtıcı ve sarsıcı bir üslup ile okuru zihnini karanlık köşelerinde tekinsiz bir yolculuğa davet ediyor...

Türk Dilinin Yapısı ve Oluşumu Türk Dilinin Etimoloji Sözlüğü İsmet Zeki Eyuboğlu / Sosyal Yayınlar

Aşağı yukarı elli bini aşkın sözcüğün köklerini inceleyen bu çalışmada on bin dolayında madde yer almakta. Türk dili gibi gelişim süreci kolayca bilinmeyen, değişik aşamalardan geçen bir araştırma alanına girerek tartışma götürmez sonuçlara varmak oldukça çetin bir iştir. Yüzyıllar boyunca o dili besleyen kaynakları elden geçirmek, karşılaştırmak, irdelenmek bir kişinin başaracağı bir iş değildir. Kelimelerin kökenleriyle ilgilenenlere şiddetle önerilir.

Dan Vinci Şifresi - Resimli Özel Baskı Dan Brown Altın Yayınları

Yaklaşık bir yıl önce Altın Kitaplar tarafından yayımlanan Dan Vinci Şifresi, yurtdışındaki başarısını Türkiye'de de yakaladı. Dan Vinci Şifresi, şimdi de özel bir baskı ile yeniden okurun beğenisine sunuluyor; Dan Brown'un kaleme aldığı roman, bu kez baştan sona 'resimli' olarak anlatılıyor. Yine Altın Kitaplar tarafından yayımlanacak olan Resimli Dan Vinci Şifresi, Aralık'ın son haftası okurla buluşacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Edebiyat Dünyasından Haberler

Geçen hafta ben ve Lale Müldür Adana'daki bir edebiyat dergisinin konuğu olduk. Adana'da yayımlanan bu derginin adı: İmgelem dergisi. Bu gezide Lale Müldür'le birlikte Çukurova Üniversitesi ve Çukurova Edebiyatçılar Derneği'ndeki söyleşilere katıldık. Daha sonra Mersin'e geçtik. Mersin'de çeşitli okullarda ve kitavetlerinde imza günleri oldu. Bize desteğini esirgemeyen Adanalı ve Mersinli şair ve yazar dostlarımız Şair Hüseyin Ferhad, Abidin Güneyli, Süreyya Filiz, Zeki Solmaz'a teşekkür ediyorum. Bu panellerde şair, yazar Lale Müldür hem şiirini anlattı hem de okurlarına şiirler okudu. Lale Müldür şiiri farklı ve tartışmalı şiir anlayışına sahiptir. Bu farklılık şiire yaklaşıyor okuru. Bugünlerde her gün iki şiir bitirdiğini, yazdığı şiirleri 'ilginç, değişik, sert' bulunduğunu söyleyen Müldür, Radikal İki'de yayımlanan yazılarını da kitaplaştırıyor.

Hitler'in 'Kavgam' kitabının, Türkçe baskısından Azerbaycan Türkçesine uyarlanarak basılması Azerbaycan'da tartışmalara yol açtı. Kitabı 'Menim Savaşım' adıyla uyarlayan Evez Zeynalli gözaltına alındı; basılan kitaplar toplatıldı.

Perihan Mağden'in İki Genç Kızın Romanı birçok dile çevriliyor. İtalya'da Fazi Editöre, İngiltere'de Serpent's Tail yayınevleri yayınlıyor. Roman sırasıyla Yunanca, Macarca, Fransızca ve Felemekçe'ye çevrilecek.

Magazin dünyasının kraliçesi Şenay Düdek de yeni kitabını yazmayı sürdürüyor. Yaşanmış Şehir Hikayeleri-2 2005'in Mayıs ayında yayınlanacak. Düdek, kitabındaki öykülerde ünlülerin, sosyetenin ve zengin işadamlarının yaşamlarının arkasındaki gerçekleri gözler önüne seriyor.

Levent Yılmaz'ın 'Modern Zaman. Eskiler ile Asriler üzerine Çeşitlemeler' (Le temps moderne. Variations sur les Anciens et les contemporains) başlıklı kitabı, Gallimard'dan yayımlandı.

Milli Eğitim Bakanlığı, Türkiye'de okuma oranlarını çarpıcı rakamlarla ortaya çıkardı. Türkiye'de her 100 kişiden sadece 4'ü kitap okuyor. 12 bin 89 kişiye de yılda sadece 1 kitap düşüyor.

Kitap okumayan ülke nasıl oluyorsa dünyanın en iyi yazarlarından birini çıkarmayı başarıyor. Orhan Pamuk'un 'Kar' (Snow) romanı, ABD'nin en saygın gazetelerinden olan The New York Times tarafından, Yılın 100 Önemli ve Beğenilen Kitabı arasında sayıldı.

Küba asıllı ABD'li şarkıcı Gloria Estefan da çocuklar için kitap yazacak. Aralarında Madonna, Spike Lee ve Billy Crystal'ın da bulunduğu pek çok ünlü, yazdıkları kitaplarla çocuk okuyucularla buluşmuştu.

Güney Ay Düşümleri

Eda Ofal

Evde kapalı kapılar ardında misafir odaları-nın olduğu yıllarda geçti çocukluğu arkadaşın..

Bazı odalar (ebeveyn yatak odası, banyo..) hep kilitliydi.. Kilitten nefret etti..

Misafir odası; misafir gelince açılırdı. Hep tertemiz ve düpdüzgün.. Bakire bir genç kız gibi heyecanla hayatı yaşayabileceği günlerin gelmesini beklerdi boşuna bu oda...

Misafir geldiğinde bile bozulmazdı çünkü gelenler gayet ciddi, düzeyli ve titizdiler..

O zamanlar çikolata ve muz - evet muz - sadece misafir geldiğinde, onlara çıkarılırdı bu evde...

Camlı büfelerde bardaklar - sanki misafirlerin tek merak ettiği şey - birkaç gümüş zıvalık, biriki foto - ki fotoğraf, stüdyosuna gidip özel olarak çektirilmişlerden; kibar, düzeyli, başarılı resimler - sergilenirdi.. illa

Kabartılmış koltuklarda biraz oturan konuklar evin beyi gelmeden ve de terapistlerini almış bi şekilde kalkarlardı..

İşte bütün bunlar. arkadaşın 'eh be' dedirtti. O ki sonraki yıllarda hayatın bu misafir odası denen yerde idame ettirdi. Yeme, içme, yatma, kalkma, müzik, kitap, Tv.. herşeyi burdaydı.

Ancak geçmişten gelen kaygılar içine yer etmiş tabiri, bırakılamayan takın-tılar, huylar...

Siz geçin... ben geliyorum hemen...

Yine de unutulmuş şeyler oluyordu işte.. Belki de o eski kilitli misafir odaları falan doğrudu ha?.. kimbilir?..

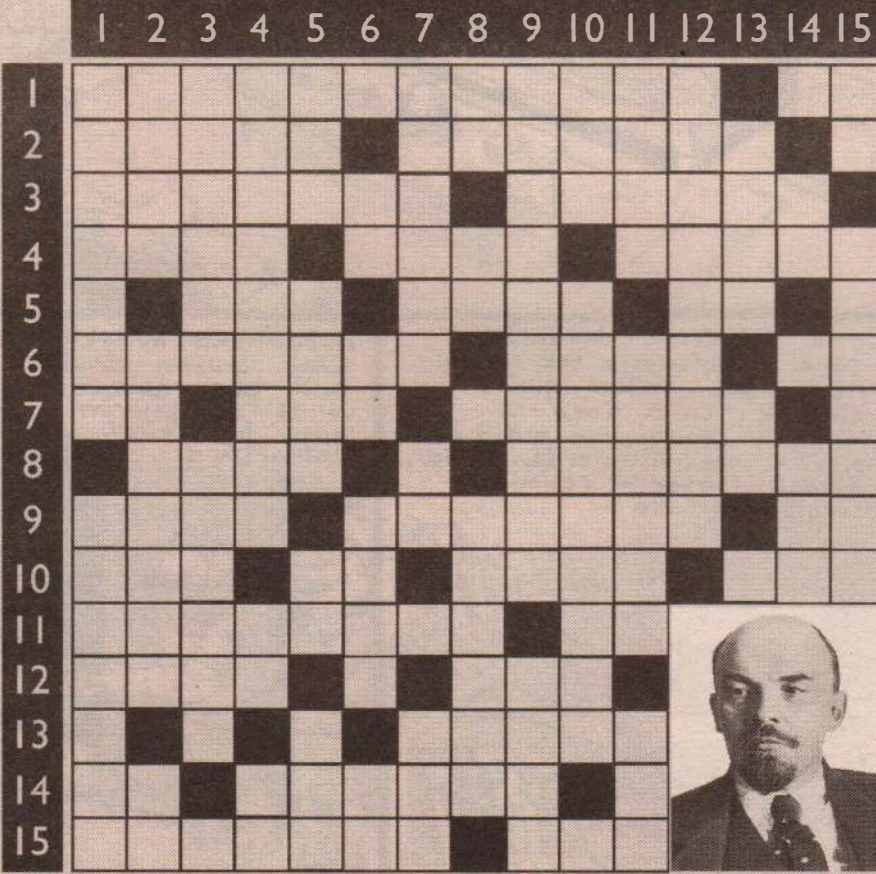
Hemen kirli donlarını kirli torbasının en dibine saklardı.. sonra

epe millet na'ber?

Gelse ne misafirlerin yanına... Banyoda işin bitti mi?

Bulmaca Buldurmaca Paldır Kültür Doldurmaca

MEVLÜT GÜLVEREN

Soldan Sağa

1) "Vladimir İlyich" (fotoğraftaki) / Voltamper kısaltması 2) Kural / Karaman ilçesi 3) Yavşak, ikiyüzlü / İyilik, lütuf 4) Genellikle yüzük yapımında kullanılan değerli bir taş / İsviçre'de bir kent / Alâmet-i farika 5) Tellal çıkararak duyurma / Küçük ötücü bir kuş / Peru'nun plaka işareti 6) Nijerya'nın malum kenti / Olunması zor şey / 3,14314..... 7) Kırmızı / Kör / Cennet cehennem arası 8) Özellikle polis örgütünde belirli işlerin görüldüğü bölüm / Kamufle etme 9) Kadınların her türlü ziynet eşyası / Renk renk boyalı / Küçük mağara 10) Maksim Gorki'nin bir romanı / Aktinyum elementinin simgesi / Umar / İspanyol sevinç ünlemi 11) Asker bıçağı / Devlet tiyatroları kısaltması 12) Uskumrugillerden bir balık / ABD karıştırıcı örgütü 13) Güvertesiz bir tür gemi 14) Lahza / Eğlenme, alay etme, iğneleme 15) Bir meze türü / Kişi, kimse.

Yukarıdan Aşağıya

1) Seçimleriyle ünlü bir Karadeniz ülkesi / Borç alacak 2) Din ve devlet işlerini ayrı tutan / Çeşitli bilgiler içeren kitap biçiminde büyük takvim / Sodyum simgesi 3) Rüşvetçi / Baklagillerden bir süs ve gölge ağacı 4) Daha çok şarap yapımında kullanılan bir tür üzüm / Bir haber ajansımız / Bir şart eki 5) Nektarın ilk hecesi / Neron'un yaktığı kent / "....., avrat, silah" (Türk üçlemesi) / Leman ön adlı sanatçımızın soyadı 6) Eski dilde su / Baryum elementinin simgesi / Turşusu yapılan pürüklü bir havuç cinsi / Mısır tanrısı 7) Parası olmayanın yazdırdığı ve genellikle zor ödenen borç / İskambilde kağıt atma sırası / Yılan 8) Lorentiyum simgesi / Radyum elementinin simgesi / Anahtar 9) "Sintienin Dibinde", "Sevda'nın Komünisttir" kitapları da bulunan araştırmacı yazarımız / Ödün, taviz 10) Felsefede şey, nesne / bir yar gelir bizlere, aman Allah gözlere bak gözlere" 11) Bir sure / Soyluluk / Madun 12) Fotoğraftaki düşünürün bir eseri 13) Defa, kez / Uzaklık imi 14) THY'nin uçuş kodu / Bir uzunluk ölçü birimi 15) Yoksul, yiyecek bulayan kimse / Sıradan, alelade

Karanlıktaki Her Şeyin Vurulduğu Bir Ülkede mi Yaşıyoruz?

Biz aşağıda adı geçenler, görgü tanıklarının ifadelerine göre iki saat önce arkadaşlarıyla oynayan on iki yaşında bir çocuğun(Uğur Kaymaz) babasıyla birlikte(Ahmet Kaymaz) açık ve mevcut bir tehlike arz ediyor olmamalarına rağmen öldürülmelerini kınıyor ve kamuoyunu sessizliği delmeye davet ediyoruz. Tanık Ahmet Tekin olay yerindeki polisler "Bu küçük çocuk bunca silah taşıyabilir mi" dediğinde kendisine "karanlıkta koca adam gibiydi" karşılığının verildiğini söylüyor.

Uğur Kaymaz ilkökul öğrencisi olup otopsi raporuna göre bedenine toplam 13 mermi isabet etmiştir. Kamyon şoförlüğü yapan babası Ahmet Kaymaz, yakınlarının verdiği bilgiye göre oğlu Uğur ile ertesi gün yola çıkacağı için evinin önündeki kamyonu eşyalarını yerleştiriyordu. Eylem hazırlığı içerisinde olduğu yollu bir ihbar üzerine Kaymaz'ın evine operasyon düzenlendi ve 8 kurşun da otuz bir yaşındaki Ahmet Kaymaz'a isabet etti. Anadolu Ajansı'nın operasyon sonrasında geçtiği ilk haberde, "jandarma karakoluna saldıran teröristlerle çıkan çatışmada iki kişinin öldüğünü" duyuruyordu.

Bizler, yapılan araştırmalara ek olarak sivil toplum örgütlerinin de katıldığı bağımsız bir komisyonun oluşturulmasını ve sorumluların bir an önce yakalanarak cezalandırılmasını istiyoruz.

Gönül Kivılcım, Müge İplikçi, Ayşe Batur, Çiğdem Buğdaycı, Nazan Haydari, Müjgan Halis, Müge Sökmen, Nalan Barbarosoğlu, Pınar Kür, Tansel Korkmaz, Bahar Şahin, Beyhan Sunal, Yeşim Atamer, Nil Mutluer, Neşe Erdilek, Nurcan Kaya, Yurdagül Erkoca, Celal Başlangıç, Sema Kaygusuz, Ramize Erer, Tuncay Akgün, Belmin Söylemez, Haşmet Topaloğlu, Zeki Coşkun, Kutlu Esendimir, Atilla Birkiye, Murat Uyrukulak, Mehmed Esen, Şenay Kalkan, Mehmed Uzun, Özen Yula, Ece Temelkuran, Birhan Keskin, Mahir Günşiray, Claude Leon, Ayça Damgacı, Şerif Erol, Deniz Türkali, Seçil Yersel, Hilmi Hacaloğlu, Hilmi Etikan, Arzu Kaykı, Tuncay Uğurlu, Çiğdem Canım Akan, Çiğdem Arşiray, İhsan Derman, Aysun Babacan, İpek Tan Çelebi, A.Senem Burkutoğlu, Hülya Aktürk, Tuğrul Eryılmaz, Şenay Karaman, Dudu Bal, Ruşen Çakır, Başak Uçanok, Rıdvan Akar, Nevin Ateş, Esra Arsan, Ferhat Kentel, Yücel Demirel, Nazmiye Güçlü, M. Zeynep Dadak, Ahmet Süerdem, Zeynep Deniz, Burcu Tezcan, Mustafa Aslantunali, Şanar Yurdatapan, Erkan Saka, Müge Telci, İlke Yiğit, Feyza Kasımoğlu, Seda Ergül, Gül Okutan, Tül Akbal Süalp, Zeynep Gebenli, Burak Kanlı, Soli Özel, Christoph K. Neumann, Deniz Dündar, Nurdan Çoksezen, Esra Elmas, Jaklin Çelik, Semra Somersan, Ömer Vatanartiran, Nur Özgenalp, Defne Asal Er, Selda Coşkun, Sezer Ateş, Çiğdem Öztürk, Mete Kaynar, İtir Akdoğan, Jale Parla, Celil Oker, İskender Savaşır, Özlem Binder, Michael Timuçin Binder, Zehra Uçar, Semih Gümüş, Selen Gülün, İnci Aral, Balkan Talu, Emrullah Kandemir, Özgür Can Sunata, Selime Büyükgöze, Güney Öztürk, Erhan İçöz, Deniz Özdemir, Osman Çoban, Maya Arıkanlı Özdemir, Esin Gedik, İrfan Eroğlu, Nasır Yeniocak, Serkan Zorel, Neslihan Acı, Şeymus Diken, Ertan Onur, Ongun Onur, Aytekin Yılmaz, Can Kurultay, Cihan Aktaş, Yıldız Ramazanoğlu, Hülya Aktaş, Oya Kozlu, Ahmet Sait Akçay, Meltem Arıkan, Salima Taşdemir, Raşit Çelikezer, Nihat Ziyalan, Niyazi Dalyancı, Yekta Kopan, Nuri Ödemiş, Candan Badem, Ali Aksu, Ulaş Hacimuratoğlu, Yusuf Aslan Yenigül, Ali Halis Çelik, Simten Coşar, Nesrin Sungur, Emrah Özdemir, Yurdaer Erkoca, Gülümser İşçelebi, Perrin Ögün, Hıdır Göktaş, Sibel Balık, Arif Ali Cangı, Hüseyin Çorlu, Serhan Cangatin, Mehmet Aksu, Ömer Turan, Celal Deniz, Sinan Kara, Sevgi Adak, Bülent Aydın, Mehmet Polat, Hülya Kalender, İrfan Kuzu, Zeynep Avcı, İsmail Akçora, Levent Akkoyun, Emre Yılmaz, Gül Zorlu, Coşkun Akçora, Serpil Gönen, Yusuf Akçora, Ayhan Akçora, Kenan Akçora, İsmet Akçora, Orhan Akçora, Gökse Akçora, Ahmet Delikçi, Sami Caner, Şenol Karakaş, Teri Sisa, Binnaz Tukin, Serpil Balcı, Saba Sümer Meltem Doğan, Selda Aktaş, Ümit Kıvanç, Gaye Boralioğlu, Bağış Erten, Hülya Kalender, Murat Paker, Habib Bektaş, Aya Uluseller, Filiz Ülgüt, Gülnur Aksop, Nilüfer Sayılan, Ege Özen, Mehmet Şentürk, Sevgül Sönmez, Mustafa Cinkılıç, Barbaros Ulutaş, Noyan Özkan, Ümit Güney, Özlem Sarıkaya, Sami Dündar, Mehmet Budak, Önder Demir, Cengiz Turhan, Şefika Mısırlı, Işın Eliçin, Ezel Akay, Gamze Göker, Alev Özkazanç, Ensar Altun, Emine Algan, Rifat Güler, Kasım Akbaş, Yaprak Zihinoğlu, Aksu Bora, Asena Günal, Mehmet Şentürk, Selami Şimşek, Aydın Sayman, Esra Çepnili, Nazik Işık, Filiz Senger, Meriç Eyüpoğlu, Meltem Gürlü, Berke Baş, Didem Gelegen, Ali Topçu Türkmen, Berkcan Terkmen, Aysel Ergin, Ayşe Akaltun, Esin Bankoğlu, Levent Kazak, Emine Özkan, Nilgün Aklar, Pelin Ünsal, Özdem Petek, Vecdi Sayar, Nalan Erkem, Nazlı Candemir, Adalet Ağaoglu, Özgün Bayramoğlu, Sefa Feza Aslan, Hale Gönültaş, Hakan Şenocak, Esin Düzel, Yunus Doğan Telliel, Yaşar Adanali, Didem Ermiş, Kerem Çiftçioglu, Hatice Bal, Elif Şafak, Hatice Meryem, Metin Üstündağ, Sinan Sülün, Oylum G. Çağan, Seray Şahiner...

hayvanARTbahçesi

Uğur Kaymaz'a

Gazeteden öğrendim. Öldü(rüldü)ğünü. Yaşından bir fazla kurşun varmış vücudunda. Babasıyla dışarı çıkmış. Evden. Henüz on iki yaşındaymış. Resmi makamlar terörist olduğunu söylemişler. Çatışmada ölü geçirilmiş ikisi de. Okul önlüğüyle bir fotoğrafı vardı gazetede. Okumayı seviyor muydu acaba. Öğretmeni neler öğretmişti ona. Şiir sever miydi. Ece Ayyhan'ı tanır mıydı. "Buraya bakın, burada, bu kara mermerin altında/Bir teneffüs daha yaşasaydı/Tabiatın tahtaya kalkacak bir çocuk gömülüdür/Devlet dersinde öldürülmüştür." Onu ve babasını öldürenler şimdi ne yapıyordur. Kendilerini kötü hissetmişler midir. Yoksa üzüyorlar mıdır.

Cemal Süreya'yı bilir miydi Uğur. "Her ölüm erken ölümdür" Bu kadar erken öleceğini hissetmiş miydi. "Verdiğin hayat fena değildi tanrım/üstü kalsın" Ölürken, "Verdiğin hayat fenaydı tanrım, üstünü geri istiyorum" diye düşünmüş müdür... İsmi kim koydu acaba. Babası mı. Uğur. Neden böyle bir isim vermişlerdir. Hiç uğurböceğini eline alıp "Uç uç uğurböceği, annen baban sana terlik pabuç alacak" demiş miydi. Yoksa bunu Kürtçe mi söylemişti. Uğurböceğinin Kürtçe karşılığı neydi. Uğurböcekleri Kürtçe söylediğinde anlamazlar mıydı. Böcekler Kürtçe bilirler oysa ki.

Deniz Ovacık Ankara

Yuva Aranıyor

Üç aylık bu bebek kedicik yeni yuvasını arıyor. Çok uslu, çok şirin ve kendisini sevdirmeyi pek iyi bilen bu bebekle evinizi paylaşmak isterseniz oylumcagan@yahoo.com adresine e-mail gönderebilirsiniz. Gözlere dikkat!

Gide gide

Sen gittin
ben de gittim
Her şeyin son sürat
meçhule gittiği bir alemde
gitmeyen tek şey vardı
o da ilişkimizdi
iliştikimizdi
Binlerce ah ettim giderken
Giden en sonunda
kalbimin sesiydi.

Mustafa Öztürk Gaziantep

...
Kimse benimle
kavgaya tutuşmuyor artık!
Ne kadar anlayışlı olmuş herkes.
Deli gibi bağıryorum kendi kendime
Sanıyordum:
Meğer susuyormuşum
tek laf etmeden senelerce.

Duygu Nemutlu Ankara

Masal

Tehlikeli masallar geliyor aklıma. Daha önce söylediğim ama bitiremediğim şarkılar...

"Ben bu filmi daha önce görmüştüm" dediğim kısa sahneler... İki kere ikinin beş ettiği matematiksel sapmalar. Sarhoşluğumun bir ömür, iki gece sürdüğü yorgun şaraplaşmalar... Yine yolun başındayım dediğim karalanmış defterler...

Sevdiğim tüm kadınları kaybettim ben. Oltası kırılmış bir balıkçı gibi oradan oraya savrulup durdum. Kadınlarımı acıttım. Acıtmaktan ve acıtılmaktan tat aldım belki de. Psikiyatrinin tüm tanımlarını koydum içimdeki yorgunluğa. Ama hep anneme vardım. Doktorum dokunamamak dedi sırtımı boylu boyunca saran mavi beyaz hastalığın adını.

On dördüncü yaşında aradım kadınlarımı. Küçük bir kasabadan ellerimde iki eski valiz, ardımda gözü yaşlı bir kadınla bindiğim kumuk kokan otobüsün camlarında. Tüm kadınlarımda annemi aradım.

Kim bilir Freud haklıydı belki de. Belki de hiçliğin bir göstereciydi tüm yapmak istediğim.

Gelelim sana sonbahar renkli kadını. Nedense tüm masallar seninle başlayıp, bizimle bitiyor son günlerde. Nedense otobüs camlarının nefes kokan köşelerine senin adın yazılıyor buğulu harflerle. Ve nedense üçüncü şahsı oynuyorum son filmimde.

İçimden bir yerlerden söküp atmak istiyorum seni. Oysa sen yatağımdan, ellerimden, kirli gömleğimin tebeşir lekeli ceplerinden çıkıp geliyorsun dudaklarımın en dikenli yerlerine. Her söyleyişimde adını dudaklarım kanıyor. Sonra mavi yüzlü bir düş kayıyor ellerinden yüzüme.

"Aşk bencilliktir biraz" diyor-sun. "Bencilliğinin tadını çıkar." Oysa bencilliğim olamayacak kadar uzaksın bana. "Üçüncü şahsın" ikinci olamayacağı kadar uzak...

Fırtına kopuyor kentte. Deniz fenerleri yıkılıyor birer birer, mumlar dalgalanıp sönüyor. Ve ben seni düşünüyorum tehlikeli düşler içinde. Acıtmaktan korkuyorum kadınlığını. Çünkü kadınlığını seviyorum ben senin. Kısırak bakışlı gözlerini.

Çünkü insanlığını seviyorum ben senin. Kızgınlığında masaya yumruğunu vurmanı, hırçınlaştığında mavi mavi ırmaklaşmanı. "Adamım" demeni. Bir de cigarayı derinden nefeslemeni. Bir de "ulan" demeni...

Bir de küfretmeni... Utancını küfrüne gömmeni. Yorgunluğunu seviyorum ben senin...

Velhasıl sevgili, olmayacak bir masalın -adı üstünde masal- yalan bir kahramanlığından başka bir şey değil benimki.

Surlarını aşmayacağım senin. Kumdan kalelerine yığmayacağım kurşun askerlerimi. Ülke senin, bayrak senin, yaşam senin, adamlığım senin; ben yokum senin masalında. Masal senin...

"Ama seni seviyorsam bundan sana ne? Aşk benim değil mi?"

Ali Küçükkaya İstanbul

Doğum Sancısı

Her yıl yeni günler doğurmalısın
Her yeni yılın artmalı günleri.
O günler ki;
Doyurmalı aç çocukları,
Bitirmeli acımasız, vahşi
bitmek bilmeyen savaşları.
Doldurmalı tüm sokakları
çocuk gülüşmeleri.
Ve seni
Doğmamış çocukların yaşaması
güzel günlerini doğurmak için,
bıkmadan, usanmadan
her gün yeniden doğmalısın!
dünyanın bütün çocuklarının
Yaşanası günlerini ellerinle
Ellerimizle birleşerek
Yeniden yaratmalısın.

Selami Yaman Samsun

...
Özgürlük küçük çocuğun
göge yüzünü dönüp gülücükleriyle
Tanrı'ya küfretmesiydi belki..

...
Hayatın anlamı:
Hayatın en mutlu anıdır/anındadır..

yaşamışsan bilirsın belki de olmadı ve olmayacak hayatın bi anlamı..

O L A N
-EN/KISA/AN-
..ve başkasının mutluluğudur sana akan..

ondan/onun yüreğinden/gözle-rinden..

(İzmit'ten Eskişehir'e dönüş..)

Gürcan Özkan Eskişehir

Arkadaşımız
Seydi bu sefer
de askerliği
merak etti.
Zaten zamanı da
gelmişti. Askere
gitti. Hayırlı
tezkereler

Ocak 2005 • Ayda Bir Yayınlanır • İmtiyaz Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni: Metin Üstündağ • Yazı İşleri Müdürü: Hatice Üstündağ • Editörler: Sinan Sülün, Oylum G. Çağan
Gönül Koordinatörü: Ayhan Bozkurt • Haber Merkezi: Emrah Serbes, Yıldız Bilgin Bayazıt, Mehmet Duru, Seray Şahiner, Seydi Şahin, Zeynep Mengi, Faruk Kaya
Grafik Tasarım: Mustafa Devrim Özdiç • Dizgi: Cemal Vanlı • Genel Müdür: Orhan Açar • Satış Müdürü: Cüneyt Aydın • Halkla İlişkiler: Ali Haydar Akkaya
Adres: İstiklal Cad. Turhol Han. No:373 Daire:7 Beyoğlu/İSTANBUL Tel: 0212 293 32 77 - 78 • Fax: 0212 293 32 79 Yayıncı: PAK Basın Yayın
ISSN 1303 - 944X • Baskı: İlicak Matbaası (0212 880 40 75) • Genel Dağıtım: DPP (0212 622 22 22)

Yurtiçi: 1 yıllık 35 Milyon / 6 aylık 20 Milyon • Avrupa: 1 yıllık 25 Euro / 6 aylık 15 Euro ABD ve Uzakdoğu: 1 yıllık 50 Dolar / 6 aylık 30 Dolar / Abonelik için irtibat
Tel: 0212 293 32 77 / 3 hat Ali Haydar Akkaya Hesap No: PAK BASIN YAYIN LTD.ŞTİ adına TL: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 1101003-2
EURO Hesap: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 3006501-1 / DOLAR Hesap: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 3006502-9

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

AİLE ÇAY BAHÇESİ

Levent Gönenc

BULUT

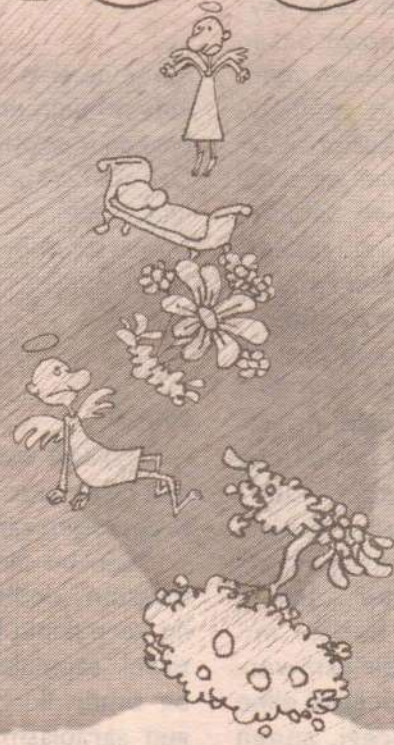
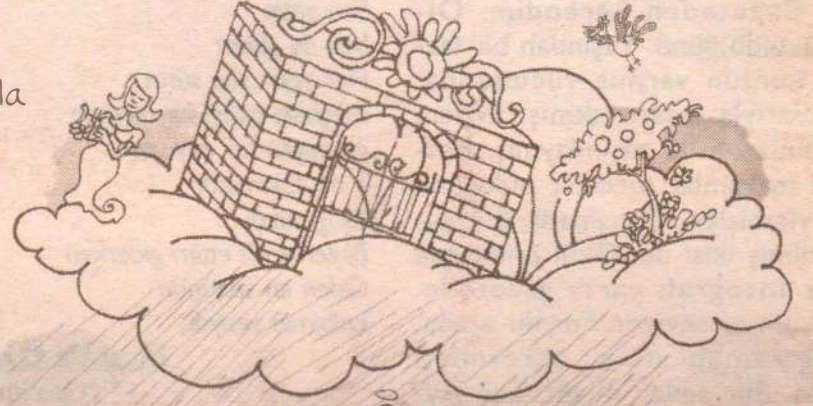
Atmosferdeki su damlacıklarının yoğunluk kazanmasıyla oluşan yığınlar.

Hiç bulutlara bakıp, onları bir şeylere benzettiniz mi? Herhalde herkes, fırsat buldukça bulutlarla bu keyifli oyunu oynamıştır. Artık ölüm bulutları, asit yağmurları var. Bu işin de tadı kaçtı...

Dağların başından bulut eksik olmaz. •

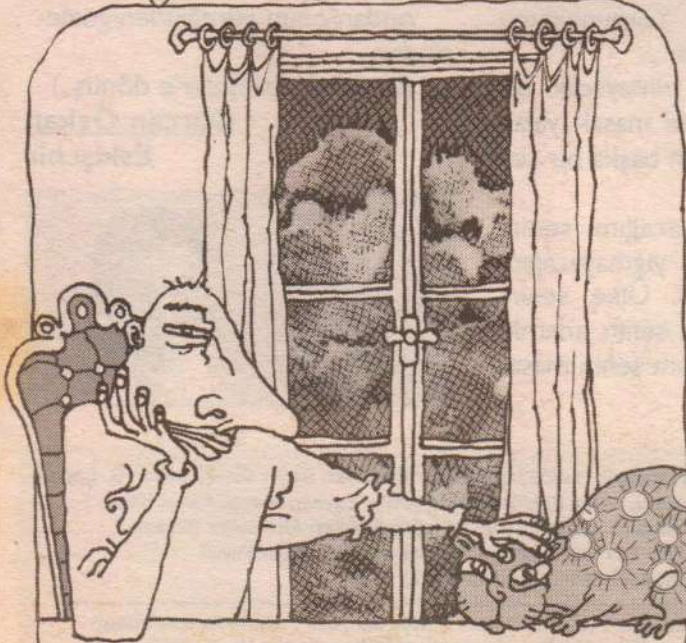

Cennet bulutların üzerindedir. Her yağmurdan sonra yeniden kurulur.

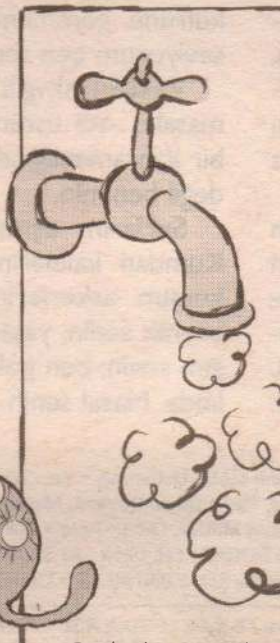
Bulutlar meleklerin en büyük eğlencesidir.

Herkesin bir bulutu vardır. Eğer Keyfiniz yerindeyse, siz bulutunuzun üzerine çıkarsınız. Yok eğer, canınız sıkınsa, o tepenize biner...

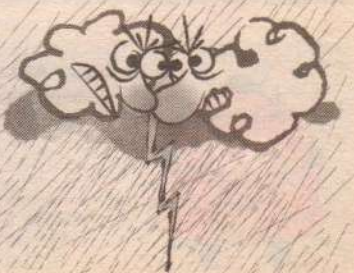

Bulutlu günler sıkıcıdır...

Bulutun aslı sudur.

Küçükken, yağmurlu gecelerde, şimşek çaktığında korkardım. Babam, "Korkma, bulutlar birbirine kızmış, tos-tos yapıyor" derdi. Ben de, "Demek bulutların kendi arasındaki bir meseleymiş" der, rahatladım...

hayvan

OCAK

Pt	S	C	Pe	Ct	P
				1	2
3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	

ŞUBAT

Pt	S	C	Pe	Ct	P
				1	2
3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	

MART

Pt	S	C	Pe	Ct	P
				1	2
3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	

NİSAN

Pt	S	C	Pe	Ct	P
				1	2
3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	

MAYIS

Pt	S	C	Pe	Ct	P
					1
2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31

HAZİRAN

Pt	S	C	Pe	Ct	P
					1
2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31

TEMMUZ

Pt	S	C	Pe	Ct	P
				1	2
3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	

AĞUSTOS

Pt	S	C	Pe	Ct	P
				1	2
3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	

EYLÜL

Pt	S	C	Pe	Ct	P
				1	2
3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	

EKİM

Pt	S	C	Pe	Ct	P
				1	2
3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	

KASIM

Pt	S	C	Pe	Ct	P
				1	2
3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	

ARALIK

Pt	S	C	Pe	Ct	P
				1	2
3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	